

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XII legislatura · sisè període · sèrie P · número 122

Ple del Parlament

Sessió 67, primera reunió, dimecres 2 de desembre de 2020

Presidència del M. H. Sr. Roger Torrent i Ramió

Dossier

TAULA DE CONTINGUT

Compliment de la Moció 111/XII, sobre les operacions de rescat a la Mediterrània i les polítiques d'acollida de migrants	4
Pregunta al Govern sobre la retirada del monument franquista de Tortosa (Baix Ebre) 310-00439/12	4
Pregunta al Govern sobre la situació de la cultura i els professionals d'aquest àmbit a Catalunya 310-00434/12	6
Pregunta al Govern sobre el Pla únic d'obres i serveis de Catalunya 310-00433/12	7
Pregunta al Govern sobre les mesures fiscals en temps de pandèmia 310-00438/12	9
Pregunta al vicepresident del Govern, en substitució del president de la Generalitat, sobre la pretensió del Govern d'apujar els impostos a Madrid i la necessitat de reduir-los a Catalunya 317-00248/12	11
Pregunta al vicepresident del Govern, en substitució del president de la Generalitat, sobre la reunió amb agents econòmics i socials per a tractar de les conseqüències de les restriccions provocades per la pandèmia de Covid-19 i el necessari acord per a la compensació d'empreses i treballadors 317-00250/12	12
Pregunta al vicepresident del Govern, en substitució del president de la Generalitat, sobre la reunió amb el president de la Generalitat Valenciana i la manca d'un acord polític, institucional i social per a la recuperació econòmica de Catalunya 317-00247/12	14
Pregunta al vicepresident del Govern, en substitució del president de la Generalitat, sobre les mesures del Govern per a combatre la fatiga provocada per la pandèmia de Covid-19 317-00251/12	16
Pregunta al vicepresident del Govern, en substitució del president de la Generalitat, sobre l'acció del Govern a favor dels sectors afectats per les conseqüències de la pandèmia de Covid-19 317-00249/12	17
Pregunta al Govern sobre l'afectació de la segona onada de la pandèmia de Covid-19 en els recursos residencials 310-00429/12	19

Pregunta al Govern sobre l'horitzó de recuperació empresarial posterior a la pandèmia de Covid-19	20
310-00432/12	
Pregunta al Govern sobre l'evolució de les denúncies per violència masclista	22
310-00430/12	
Pregunta al Govern sobre l'incompliment de la Moció 159/XII per part del Departament de Territori i Sostenibilitat pel que fa a la moratòria a nous projectes d'incineració de residus	24
310-00436/12	
Pregunta al Govern sobre la signatura de la compravenda dels terrenys de Hard Rock a Vila-Seca i a Salou (Tarragonès) abans d'acabar la legislatura	26
310-00437/12	
Pregunta al Govern sobre el programa Reallotgem.cat	27
310-00431/12	
Pregunta al Govern sobre l'exercici de competències autonòmiques en matèria d'infraestructures	29
310-00435/12	
Compareixença del vicepresident del Govern, en substitució del president de la Generalitat, per a informar sobre les darreres mesures preses pel Govern per a contenir el brot epidèmic de la pandèmia de Covid-19	31
350-00019/12	
Interpel·lació al Govern sobre l'impuls de l'economia	72
300-00342/12	
Decrets llei 38/2020, del 3 de novembre, pel qual s'adopten mesures en l'àmbit cultural per paliar els efectes de la crisi generada per la pandèmia de la Covid-19, i 44/2020, del 17 de novembre, pel qual es crea el Cens d'espais de cultura responsables	79
203-00064/12 i 203-00068/12	
Decret llei 41/2020, del 10 de novembre, de mesures extraordinàries de caràcter social en centres educatius i en l'àmbit de l'educació en el lleure i de les activitats extraescolars per fer front a les conseqüències de la Covid-19	98
203-00065/12	
Decret llei 40/2020, del 10 de novembre, pel qual s'autoritza la creació de 245 places del Cos de Mossos d'Esquadra	115
203-00066/12	
Interpel·lació al Govern sobre la crisi industrial	138
300-00336/12	
Decret llei 38/2020, del 3 de novembre, pel qual s'adopten mesures en l'àmbit cultural per paliar els efectes de la crisi generada per la pandèmia de la Covid-19 (continuació)	146
203-00064/12	
Decret llei 44/2020, del 17 de novembre, pel qual es crea el Cens d'espais de cultura responsables (continuació)	147
203-00068/12	
Decret llei 41/2020, del 10 de novembre, de mesures extraordinàries de caràcter social en centres educatius i en l'àmbit de l'educació en el lleure i de les activitats extraescolars per fer front a les conseqüències de la Covid-19 (continuació)	147
203-00065/12	
Decret llei 40/2020, del 10 de novembre, pel qual s'autoritza la creació de 245 places del Cos de Mossos d'Esquadra (continuació)	147
203-00066/12	

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduïx només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del ple.

Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)

0213-7984 (sèrie P)

DL: B-27.966-1980

www.parlament.cat

Sessió 67.1

La sessió s'obre a les nou del matí i un minut. Presideix el president del Parlament, acompanyat del vicepresident primer, el secretari segon i les secretàries tercera i quarta. Assisteixen la Mesa el lletrat major i el lletrat Miquel Lluís Palomares Amat.

Al banc del Govern seuen el vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda i els consellers de la Presidència, d'Interior, de Salut, de Territori i Sostenibilitat, de Cultura, de Justícia i d'Empresa i Coneixement.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Preguntes amb resposta oral.
2. Compareixença del vicepresident del Govern, en substitució del president de la Generalitat, davant el Ple per a informar sobre les darreres mesures preses pel Govern per a contenir el brot epidèmic de la pandèmia de Covid-19 (tram. 350-00019/12). Vicepresident del Govern de la Generalitat. Substanciació.
3. Decret llei 38/2020, del 3 de novembre, pel qual s'adopten mesures en l'àmbit cultural per pal·liar els efectes de la crisi generada per la pandèmia de la Covid-19 (tram. 203-00064/12). Govern de la Generalitat. Debat i votació sobre la validació o derogació del decret llei (text presentat: BOPC 737, 12).
4. Decret llei 44/2020, del 17 de novembre, pel qual es crea el Cens d'espais de cultura responsables (tram. 203-00068/12). Govern de la Generalitat. Debat i votació sobre la validació o derogació del decret llei.
5. Decret llei 41/2020, del 10 de novembre, de mesures extraordinàries de caràcter social en centres educatius i en l'àmbit de l'educació en el lleure i de les activitats extraescolars per fer front a les conseqüències de la Covid-19 (tram. 203-00065/12). Govern de la Generalitat. Debat i votació sobre la validació o derogació del decret llei (text presentat: BOPC 737, 22).
6. Decret llei 40/2020, del 10 de novembre, pel qual s'autoritza la creació de 245 places del Cos de Mossos d'Esquadra (tram. 203-00066/12). Govern de la Generalitat. Debat i votació sobre la validació o derogació del decret llei (text presentat: BOPC 737, 30).
7. Decret llei 45/2020, del 17 de novembre, sobre l'habilitació transitòria i extraordinària per continuar la prestació del servei d'inspecció tècnica de vehicles (tram. 203-00069/12). Govern de la Generalitat. Debat i votació sobre la validació o derogació del decret llei.
8. Interpel·lació al Govern sobre l'impuls de l'economia (tram. 300-00342/12). Subgrup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Substanciació.
9. Interpel·lació al Govern sobre la crisi industrial (tram. 300-00336/12). Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Substanciació.
10. Interpel·lació al Govern sobre la vulneració dels drets fonamentals del nen en el sistema educatiu català (tram. 300-00339/12). Carlos Carrizosa Torres, del Grup Parlamentari de Ciutadans. Substanciació.
11. Interpel·lació al Govern sobre escoles obertes i escoles segures (tram. 300-00344/12). Grup Parlamentari Republicà. Substanciació.
12. Interpel·lació al Govern sobre el balanç de l'acció de govern (tram. 300-00337/12). Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Substanciació.
13. Interpel·lació al Govern sobre el balanç de dos anys i mig d'inacció del Govern (tram. 300-00340/12). Carlos Carrizosa Torres, del Grup Parlamentari de Ciutadans. Substanciació.
14. Interpel·lació al Govern sobre l'equitat territorial en les àrees rurals i urbanes (tram. 300-00338/12). Marc Parés Franzi, del Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem. Substanciació.
15. Interpel·lació al Govern sobre el transport públic (tram. 300-00341/12). Grup Parlamentari de Junts per Catalunya. Substanciació.
16. Interpel·lació al Govern sobre l'agenda rural (tram. 300-00343/12). Grup Parlamentari Republicà. Substanciació.

17. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la transició energètica i la des-carbonització de l'economia catalana (tram. 302-00265/12). Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Debat i votació.

18. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'educació secundària i postobligatòria (tram. 302-00266/12). Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem. Debat i votació.

19. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre els mitjans públics de comunicació (tram. 302-00267/12). Grup Parlamentari de Ciutadans. Debat i votació.

20. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les respostes per a afrontar la crisi sanitària, econòmica i social (tram. 302-00271/12). Subgrup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent. Debat i votació.

21. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la política del Govern amb relació als sectors més afectats per la pandèmia de Covid-19 (tram. 302-00268/12). Grup Parlamentari de Ciutadans. Debat i votació.

22. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el dret a una segona oportunitat (tram. 302-00269/12). Grup Parlamentari Republicà. Debat i votació.

23. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'augment de la mortalitat a les fronteres espanyoles (tram. 302-00270/12). Grup Parlamentari Republicà. Debat i votació.

El president

Bé, bon dia. Diputats, diputades, iniciem aquesta sessió plenària.

En primer lloc, els recordo que les preguntes a respondre oralment en el Ple estan incloses en el dossier. D'acord amb l'article 164 del Reglament, se substanciaran aquest matí com a primer punt de l'ordre del dia.

Compliment de la Moció 111/XII, sobre les operacions de rescat a la Mediterrània i les polítiques d'acollida de migrants

A continuació, i en compliment amb allò que estableix la Moció 111/XII del Parlament de Catalunya, sobre operacions de rescat a la Mediterrània i les polítiques d'acollida de migrants, els informo que, segons les dades oficials de l'Organització Internacional de les Migracions, des de l'inici del 2020 fins ara, hi ha hagut 981 víctimes mortals i desapareguts a la Mediterrània.

Passem al primer punt de l'ordre del dia, que són les preguntes amb resposta oral.

Pregunta al Govern sobre la retirada del monument franquista de Tortosa (Baix Ebre)

310-00439/12

I, en primer lloc, formula una pregunta sobre la retirada del monument franquista de Tortosa la diputada senyora Irene Fornós, en nom del Grup Parlamentari Republicà. Quan vulgui, diputada.

Irene Fornós Curto

Gràcies, president. Bon dia. «A los combatientes que hallaron gloria en la batalla del Ebro.» Esta frase encara a dia d'avui se pot llegir a la pilastra on està aixecat lo monument que va construir Franco. La batalla més important i sagnant de la història del nostre país i on hi van morir trenta mil xiquets de la Lleva del Biberó. «Un monumento que recuerde a las generaciones venideras el heroísmo de aquella gesta de la cruzada de liberación que, dirigida personalmente por el generalísimo, fue clave de la gran victoria alcanzada por los ejércitos nacionales y premisa de la paz que, bajo la guía del caudillo, goza hoy nuestro pueblo.» I frases i cites com estes, ne po-

dríem dir i trobar moltes més. Frases i declaracions d'intencions que deixaven clar per què es va fer este monument: per un enaltiment del franquisme, la dictadura militar i la derrota de la democràcia.

Vint-i-cinc anys després d'aquella barbàrie, la dictadura franquista va decidir que calia deixar clar qui havien estat els vencedors, i el mateix dictador va venir a Tortosa per a inaugurar el monument de la vergonya. Un monument que, durant més de quaranta anys ha volgut perpetuar el feixisme, i que altres han pretès que ho acceptem i normalitzem, deixant que el feixisme passe a formar part del nostre paisatge. I això no es pot permetre. Lo feixisme, ni es pot mantindre ni es pot reinterpretar. I mantenir encara, a dia d'avui, alçat al mig del riu Ebre, un monument ple de dalt a baix de simbologia feixista, és un insult a la democràcia i a la memòria de totes aquelles persones que hi van morir. I que ara, per dignitat de les que ens han precedit en la lluita de les nostres llibertats, toca tombar-lo.

Ha costat quaranta-cinc anys, i les traves han estat moltes, però finalment podem celebrar l'anunci i el projecte de la retirada del monument franquista, que properament durà a terme el Departament de Justícia del Govern de la Generalitat. Una feina que altres no han volgut fer, perpetuant durant anys que la ignominiosa ferralla del monument franquista, tal com deia l'estimat i enyorat Manuel Pérez Bonfill, encara es mantingui alçada.

Consellera, fa molts anys que cada dia me toca passar per davant d'este monument i avui, com a diputada de les Terres de l'Ebre al Parlament de Catalunya, veïna d'un poble de Tortosa i neta d'un jove combatent de la Lleua del Biberó, no em puc estar, en nom meu i de totes les persones que durant anys hem lluitat per acabar amb el feixisme, d'agrair-li el seu compromís i determinació en fer-ho possible. I en complir allò que estableix la Llei de memòria democràtica i a la qual cosa, des d'Esquerra Republicana...

El president

Gràcies...

Irene Fornós Curto

...ens vam comprometre.

El president

...diputada, ha acabat el seu temps. Per respondre la pregunta, té la paraula la consellera de Justícia, la senyora Ester Capella. Endavant.

La consellera de Justícia (Ester Capella i Farré)

Bon dia. Gràcies, president. Gràcies, diputada. Els rastres del franquisme són encara molt evidents a Catalunya; és evident, com deia vostè, quan passem per Tortosa i veiem al mig del riu Ebre el monument als caiguts. El monument de la Batalla de l'Ebre és simbologia franquista, sense cap dubte. Una simbologia rovellada, deteriorada, sense cap manteniment, però que allà resisteix, ben dreta, malgrat el pas del temps. La permanència d'aquest monument què ens diu? Què demostra? Doncs la debilitat de la democràcia espanyola, la profunditat de les petjades del franquisme, encara avui molt presents, i qui l'hauria d'haver retirat és qui n'és propietari, que és el Govern espanyol, i després de tretze anys, doncs, allí està; i n'hi ha alguns que no han volgut fer la feina que els tocava.

No és interpretable –vostè ho ha dit–, perquè el que buscava el monument era determinar una normalitat, la normalitat del franquisme. Per tant, nosaltres això no ho podem continuar mantenint dret. Tombarà. No és una declaració d'intencions: segur que tomba, el farem tombar. La Generalitat ja ha engegat el compte enrere definitiu. Definitiu per retirar un símbol que el que fa és enaltir la dictadura, el franquisme i que, a més a més, humilia les víctimes del franquisme. Especialment, aquells trenta mil soldats –soldats republicans– que van perdre la vida o van desaparèixer a la Ba-

talla de l'Ebre. D'això en fa vuitanta-dos anys, del final de la batalla; quaranta-cinc de la mort del dictador.

Retirarem el monument per responsabilitat –en tenim la responsabilitat–, per dignitat i per reparar les víctimes.

Gràcies.

El president

Gràcies, consellera.

Pregunta al Govern sobre la situació de la cultura i els professionals d'aquest àmbit a Catalunya

310-00434/12

La següent pregunta és sobre la situació de la cultura i els professionals d'aquest àmbit a Catalunya. I la formula, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, el diputat senyor Héctor Amelló. Endavant.

Héctor Amelló Montiu

Gracias, presidente. *Consellera*, la crisis del Covid amenaza con llevarse por delante empresas y cientos de trabajadores culturales. ¿Por qué en ocho meses han sido incapaces de desplegar un plan de choque que asegure el futuro del sector y de los trabajadores? ¿Y qué es lo que está fallando para que las pocas medidas que han impulsado no sirvan para minimizar los daños laborales y económicos del sector?

El president

Per respondre la pregunta, té la paraula la consellera de Cultura, la senyora Àngels Ponsa. Endavant.

La consellera de Cultura (Àngels Ponsa i Roca)

Gràcies, president. Diputat... *(per raons tècniques, no han quedat enregistrats alguns mots de la intervenció de l'orador)* ...premsa, parla amb el sector? Perquè que digui això a aquestes alçades em sembla estar desconnectat de la realitat, sincerament.

El president

Per pregar, té la paraula el diputat. Endavant.

Héctor Amelló Montiu

Casi cuarenta mil empresas dedicadas a actividades culturales, alrededor de 105.000 trabajadores. El valor agregado bruto supone unos 4.500 millones de euros anuales. Esta es la magnitud de las cifras del sector cultural que ustedes están poniendo en riesgo en Cataluña, por su improvisación y por su mala gestión. Cientos de trabajadores y empresas culturales están sin ingresos y con unos ingresos mínimos desde mayo. No han podido trabajar, o lo han hecho con muchísimas restricciones. Su economía y sus vidas están al límite.

Detrás de cada cifra, *consellera*, hay una vida, hay un sueño, hay una esperanza. Músicos, actrices, artistas, bailarines, técnicos, directores..., pero también la industria y las empresas culturales ven con preocupación cómo su profesión y sus medios de vida, en muchos casos frágiles e intermitentes, están en riesgo por las malas políticas de apoyo de su Gobierno. Las ayudas llegan tarde, a cuentagotas, son insuficientes. Y muchos trabajadores, a día de hoy, siguen sin poder acceder a ninguna ayuda ni a ninguna prestación, y lo que es peor, siguen sin poder trabajar. Su mala gestión está truncando sueños y está truncando esperanzas. El sector cultural hizo un gran esfuerzo para poder conseguir que la cultura fuera segura y cumplir todas las medidas de prevención, para evitar contagios, pero ustedes, la cerraron.

Dejen de dilapidar el dinero de los catalanes: 6,6 millones de euros para un pisi-to para Acció Cultural del País Valencià; subvenciones millonarias a dedo para que Plataforma per la Llengua espíe a nuestros hijos o para intentar eliminar el castellano como lengua vehicular en España; más de 85.000 euros anuales para mantener a su amiguito, el huido de la justicia, Lluís Puig, y tantas otras formas que saben y que tienen para malgastar el dinero de todos los catalanes. Mire, yo le pido que menos despilfarrar en chiringuitos y amiguets y más invertir en formación, más invertir en talento, más invertir en creación, en futuro y en cultura. Están en juego cientos de empresas y miles de puestos de trabajo, *consellera*.

El president

Per respondre de nou, té la paraula la consellera. Endavant.

La consellera de Cultura

Miri, jo només fa tres mesos que soc aquí, però amb aquests mantres que vostè repeteix dia sí, dia també, em penso que per molt que m'esforci a explicar-li, no me'n sortiré, però ho intentaré una altra vegada, eh?

A veure, miri, des del primer moment, nosaltres hem estat treballant amb el sector; amb tot el sector. No hi ha ningú, avui al sector cultural –i li dic amb aquesta contundència– que pugui dir que no ha estat atès pel Departament de Cultura. Per mi mateixa, per tot l'equip, que estem conjurats a treballar-hi i a treballar-hi intensament.

Hem aixecat més de 42 milions d'euros en tres mesos. En totes les línies, diguéssim, treballades..., eh?, amb les bases treballades amb el sector. Amb les empreses culturals, per descomptat, però també amb els treballadors de la cultura. Tenim, en aquest moment, més de 2.800 sol·licituds de la darrera convocatòria, ateses, eh? I segueixen obertes, perquè són línies que segueixen obertes per poder treballar i poder anar donant resposta a totes les demandes que ens fa el sector.

Si us plau, li demano, parli amb el sector i escolti'ls, perquè em penso que no ho fa. Si parlés amb el sector, no faria aquest discurs, li dic sincerament. I no només això.

Treballem per aquest moment, perquè és un moment de crisi i hem d'estar al seu costat, però treballem amb una mirada una mica més llarga. Perquè al sector cultural li falta això, també. Li falta tenir una estratègia una mica més a mitjà i llarg termini per sortir de la precarietat on està, a nivell laboral. En cap altre sector laboral hi estaria permesa, aquesta precarietat laboral. I això no em canso de dir-ho. Tenim ja a punt de constituir la taula interdepartamental, que és l'últim esglaó que ens falta per poder compartir amb altres departaments de la Generalitat –amb Empresa, amb Economia, amb el mateix Departament de Cultura–..., per abastar totes les necessitats que té el sector. No només l'econòmica. El sector cultural no vol ser subvencionat, vol treballar. I aquí és on estem. I aquí és on està el Departament de Cultura i aquí és on està el Govern del país.

Li demano si us plau, que s'informi bé i que el que digui sigui..., correspongui a la realitat.

Gràcies.

El president

Gràcies, consellera.

Pregunta al Govern sobre el Pla únic d'obres i serveis de Catalunya

310-00433/12

La següent pregunta és sobre el Pla únic d'obres i serveis de Catalunya. I la fórmula, en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, la diputada senyora Anna Erra. Endavant.

Anna Erra i Solà

Gràcies, president. Consellera, l'Administració local es troba avui davant d'un dels majors reptes que té en la seva història. Tots som molt conscients que la situació és molt complicada, i puc dir, amb coneixement de causa, que hem set una de les administracions que hem estat més al costat dels nostres veïns i veïnes davant d'aquesta situació tan complicada. Ara bé, tots tenim clar que ens calen recursos i finançament per sortir millor d'aquesta situació. Tot i així, des del món local vull agrair la coordinació i el contacte periòdic entre el Govern i el món local que s'ha tingut i que ja es té sempre, i que sobretot s'ha accentuat en aquest moment de la pandèmia.

I a més a més, a part d'aquesta coordinació i d'aquest treball conjunt, el Govern ha generat dins de les seves possibilitats, recursos i finançament per ajudar-nos. Ara bé, és tot el que voldríem? Tot el que necessitem? Doncs segur que no; però també hem de ser conscients de les possibilitats que tenim com a país. Tots sabem que Catalunya no rep els diners que li pertoqueu. Cal dir que el Govern de Catalunya porta ja mobilitzats més de 300 milions d'euros extres per fer front a les conseqüències provocades per la segona onada de la Covid-19, mentre que el Govern del PSOE i Podemos no hi ha destinat ni un euro. I cal recordar la pèssima decisió per part de l'Estat espanyol, quan va intentar quedar-se amb els diners estalviats de tots els nostres ajuntaments.

Per tot això, compartim la necessitat del món local, però també valorem l'esforç de la Generalitat en aquest moment. Per això, consellera, la setmana passada, després de vuit anys, es va aprovar la resolució definitiva del PUOSC 2020-2024, un dels principals instruments de suport al món local i una eina bàsica perquè els ajuntaments puguin dinamitzar la seva economia. Sens dubte, una gran notícia, fruit del compromís del seu Govern amb el món local.

Per això, consellera, voldríem conèixer l'abast d'aquest PUOSC en el conjunt del país. Ha arribat a donar la resposta a totes les diferents realitats territorials?

Gràcies.

El president

Gràcies, diputada. Per respondre la pregunta, té la paraula la consellera de la Presidència, la senyora Meritxell Budó. Endavant.

La consellera de la Presidència (Meritxell Budó Pla)

Gràcies, president. Diputades, diputats, diputada Erra... Efectivament, l'aprovació definitiva de la resolució del PUOSC per aquest període 2020-2024 és una gran notícia, i vostè, doncs, com a alcaldessa, ho coneix molt bé. I és una gran notícia, certament, perquè el PUOSC incideix directament en el món local, donant resposta a les necessitats dels habitants de tots els municipis de Catalunya.

En concret, portarem a terme amb aquest PUOSC un total de 2.131 actuacions als ajuntaments. I ho farem, recordin, amb dues línies d'inversions. Per una banda, una línia general, que ens permet arribar als 947 ajuntaments de Catalunya, a 41 consells comarcals i a 65 entitats municipals descentralitzades. I d'altra banda, aquella línia específica per a aquells municipis de menys de cinc mil habitants, per potenciar l'equilibri territorial. I, en aquest cas, arribarem a 736 ajuntaments, 1 consell comarcal i 64 EMDs.

I vull remarcar i vull fer valer la feina que desenvolupen les administracions locals, perquè són les administracions que estan a primera línia; són les que tenen coneixement de les necessitats de les ciutadanes i els ciutadans del nostre país; són les que donen suport de manera directa als ciutadans i ciutadanes i poden distribuir tots aquells recursos de la manera més eficaç. I el Govern de Catalunya, certament –i vostè ho deia–, té vocació municipalista, ho hem dit moltes vegades.

I en aquests dos anys i mig de legislatura, hem dedicat més de 1.000 milions d'euros al món local: 250 milions d'euros en aquesta convocatòria de PUOSC; 378 mi-

lions d'euros per al Fons de Cooperació Local; aquests 120 milions d'euros d'aquest fons de cooperació extraordinari que acabem d'anunciar, també; 45 milions d'euros per al Pla de camins i per al Programa de dinamització territorial; 175 milions d'euros dels fons europeus; 20 milions d'euros d'ajuts per a les catàstrofes naturals, o el finançament és resolt de la Vall d'Aran.

Per tant, sí, des del Govern de Catalunya treballem l'equilibri territorial perquè som un país, som un país viu, som un país que treballa i vol treballar des de la proximitat, reforçant el món local, que és la primera entrada dels ciutadans a l'Administració.

Moltíssimes gràcies, disputada Erra.

El president

Gràcies, consellera.

Pregunta al Govern sobre les mesures fiscals en temps de pandèmia

310-00438/12

La següent pregunta és sobre les mesures fiscals en temps de pandèmia i la fórmula, en nom del Grup Parlamentari Republicà el diputat senyor Ernest Maragall. Endavant.

Ernest Maragall i Mira

(Per raons tècniques, no han quedat enregistrats els primers mots de la intervenció de l'orador.) ...La Vanguardia...

El president

Esperi's que no funciona el micro. Prem el botó. Ara. Ara, ara, diputat.

Ernest Maragall i Mira

Sí; gràcies, president. Vicepresident, ahir *La Vanguardia* informava que l'Agència Tributària catalana ha localitzat setanta-tres canvis ficticis de residència fiscal cap a indrets de baixa tributació, com Andorra, Suïssa o Madrid.

La setmana passada donava dades similars l'Agència Tributària valenciana, mentre que l'agència espanyola informa que les rendes del capital a l'Estat es concentren de manera desproporcionada a Madrid, on no es paga l'impost de patrimoni. És a dir estem davant d'un dúmping fiscal en tota regla, de manual. Un dúmping que es vol negar tot dient que a Madrid es recapta més que a Catalunya. I com no ha de recaptar més? Si a Madrid es declaren rendes que no s'hi generen. El dúmping fiscal, efectivament, surt a compte només a qui el practica. Com fer trampes li surt a compte només al trampós. Per això sorprèn que la senyora Ayuso segueixi traient pit o que hi hagi, aquí a Catalunya, qui digui que nosaltres hem de fer el mateix. De fet, aquest és l'efecte col·lateral d'aquestes estratègies de dúmping, que poden acabar arrossegant tothom en una espiral regressiva si no s'estableixen regles per evitar-ho.

A la Unió Europea, la pèrdua causada pel dúmping fiscal d'alguns estats s'estima entre 100 i 150.000 milions d'euros any. A l'Estat espanyol, l'impacte del dúmping madrileny supera els 2.000 milions de pèrdues per al conjunt de les comunitats autònomes i un guany directe per a la capital d'uns 300 milions l'any.

Evidentment, el dúmping per si sol no explica el creixement a Madrid de les darreres dècades. De fet, des de 1975, el pes econòmic de Madrid en el conjunt de l'Estat ha augmentat en un 40 per cent. Per tant, sí: som davant d'un efecte forat negre de Madrid, un efecte que en termes relatius només hem pogut resistir el País Basc i Catalunya. I és que a Madrid el dúmping és la cirereta del pastís, que significa ser la capital quilòmetre zero de totes les infraestructures i les seus de l'Estat. Conclusió: qui més privilegis té, a sobre, buida les butxaques dels altres.

Per això vull saber, senyor vicepresident, quin és el capteniment del seu Govern amb relació amb el dúmping fiscal, com pensen fer-hi front per capgirar el procés de regressió fiscal que s'està carregant l'estat del benestar arreu. Per cert, molt recentment hem conegut la creació per part de la Comissió Europea de l'Observatori Fiscal Europeu. Potser no estaria malament posar en el seu coneixement el cas de Madrid. Ho tenen previst?

Gràcies.

El president

Gràcies, diputat. Per respondre a la pregunta té la paraula el vicepresident del Govern, el senyor Pere Aragonès. Endavant.

El vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda

(Pere Aragonès i Garcia)

Moltes gràcies, president. Diputat, certament el dúmping fiscal que es produeix per part de la Comunitat de Madrid es beneficia, fonamentalment, de l'efecte capitalitat de la localització en aquell territori de rendes altes provinents de la concentració de poder polític i financer. I, a partir d'aquí, doncs, aplicar una política de rebaixes fiscals que són una verdadera competència deslleial a la resta de territoris.

Aquest Parlament va aprovar en reiterades ocasions, especialment en els darrers debats que vam tenir durant el mes de juliol, denunciar aquesta situació de dúmping fiscal. I fer-ho és absolutament necessari, precisament per protegir la nostra sobirania fiscal, la part de sobirania fiscal que sí que tenim. De la mateixa manera que, en el marc de la Unió Europea, els governs dels diferents estats han pres actuacions per defensar la seva sobirania fiscal davant de la competència deslleial, per exemple, que havien portat a terme països com Luxemburg, doncs nosaltres hem de fer el mateix. Nosaltres hem de fer absolutament el mateix. Per tant, no demanem res a la comunitat de Madrid que no s'hagi demanat per part dels diferents estats de la Unió Europea a països com Luxemburg. Nosaltres no exigim que els treballadors i les treballadores de la Comunitat de Madrid paguin més, sinó que els rics que resideixen fiscalment a Madrid i, evidentment –veiem com aquestes inspeccions que hem fet de l'Agència Tributària de Catalunya, realment és una residència fiscal i moltes vegades fictícia–, el que volem és que els rics de Madrid paguin i paguin el que els correspon per trencar aquest cercle viciós en què ens hem situat.

I, evidentment, al darrere d'aquesta estratègia de dúmping fiscal hi ha el projecte econòmic del nacionalisme espanyol, aquell projecte de José María Aznar, amb aquells deliris de grandesa, de ser la capital no només de l'Estat sinó la capital econòmica de tota l'Amèrica Llatina, i és un projecte que consisteix, bàsicament, en anar buidant les perifèries per fer gran la política econòmica del centre vinculada al poder de l'Estat.

Nosaltres apostem per un nou model de fiscalitat, amb un estat del benestar que necessita, precisament, aquests elements redistributius per protegir les rendes del treball i per arribar a tots aquells acords perquè les rendes del capital, que són molt més fàcils de deslocalitzar, realment paguin on correspon, que és on es generen els recursos; en aquest cas, que paguin, també, a Catalunya. I ho seguirem fent amb les inspeccions que calgui.

El president

Gràcies, vicepresident.

Pregunta al vicepresident del Govern, en substitució del president de la Generalitat, sobre la pretensió del Govern d'apujar els impostos a Madrid i la necessitat de reduir-los a Catalunya

317-00248/12

La següent pregunta al vicepresident la formula, en nom del Subgrup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, el diputat senyor Alejandro Fernández. Endavant.

Alejandro Fernández Álvarez

Gracias, presidente.

¿Por qué en lugar de bajar los impuestos aquí en Cataluña pretenden subirlos en Madrid?

Gracias.

El president

Per respondre la pregunta té la paraula vicepresident del Govern, senyor Aragonès. Endavant.

El vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda

El que volem és que els rics paguin arreu el que els correspon, a Catalunya, a Madrid i a Luxemburg.

(Alguns aplaudiments.)

El president

Per repreguntar té la paraula el diputat.

Alejandro Fernández Álvarez

Gracias, presidente. La decadencia del proceso separatista ha acabado provocando escenarios absolutamente inimaginables. En vez de ejercer el autogobierno aquí, para bajar los impuestos aquí, se van a rogar a Sánchez que los suba en Madrid. Es imposible imaginar un escenario más humillante para cualquier catalán, independientemente de su ideología. Trasladan ustedes una resignada rendición. Ya no aspiran a que Cataluña lidere nada. Simplemente se conforman con fastidiar a Madrid.

Yo, como catalán, no me resigno. Sigo pensando que, bien gobernada, nuestra tierra puede liderar la innovación, la economía y la libertad en toda España, porque ya fuimos capaces de hacerlo en el pasado. Pero aspiro a que lideremos España con nuestros propios méritos. ¿Acaso no se dan cuenta de la imagen que están trasladando de una Cataluña envidiosa, cizañera, acomplexada y *rondinaire*?

Hace escasos días Televisión Española rescataba, reponía, la maravillosa *La escopeta nacional*, del gran Berlanga. En ella un incomparable Sazatornil componía una visión sin duda caricaturesca, paródica del emprendedor catalán. Pues bien, incluso así el personaje de Sazatornil tenía muchísima más dignidad que ustedes, porque iba a Madrid a vender sus porteros automáticos, no iba allí a hacer daño a los demás. Hoy hasta Berlanga tendría problemas para definir el esperpento en el que están convirtiendo Cataluña. Precisamente por ello, frente a sus complejos, cizañas y envidias, nosotros representamos la Cataluña abierta, optimista emprendedora y alegre –sí, alegre–, porque eso, por mucho que insistan, no nos lo van a quitar nunca.

Muchas gracias.

El president

Gràcies, diputat. Per respondre, de nou té la paraula el vicepresident del Govern. Endavant.

El vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda

Moltes gràcies, senyor president. Senyor diputat, per defensar les llibertats hi ha d'haver..., hem de tenir les eines, i les eines són les eines, també, d'un estat. Per això necessitem la llibertat d'aquest país i poder decidir, evidentment, com gestionem els

recursos que genera aquest país. Perquè aquest país genera recursos suficients –recursos suficients– per tal que l'estat del benestar estigui ben dotat i per poder aportar també les polítiques econòmiques de creixement.

En tot cas, vostè ha fet referència a una pel·lícula, i crec que no l'ha vist bé. No l'ha vist bé, perquè vostè, amb aquesta visió nacionalista espanyola, ha agafat aquesta pel·lícula i ha mirat..., qui caricaturitzava? L'empresari català. Però aquesta pel·lícula explica que aquell empresari català que caricaturitza se'n va a una cacera a Madrid perquè els timbres dels ascensors que ell fabrica tenen més espai de mercat o no en funció del que decideix un ministeri, i va a convèncer el ministre. Per tant, el que explica clarament aquesta pel·lícula és com funciona l'economia del BOE, que des del Govern del Partit Popular han estat vostès, precisament, també, doncs, afavorint que vagi continuant..., com la xarxa d'interessos associada al poder polític permet configurar que el mercat sigui d'una manera o d'una altra.

Ja sé que vostès aquest privilegi d'anar dissenyant des del BOE i des de la proximitat del poder financer no el volen perdre, però nosaltres estem disposats a trencar-lo, perquè trencar-lo vol dir també donar les eines necessàries a l'economia productiva catalana. Nosaltres no volem un model econòmic basat en l'economia del BOE, en anar de caça amb el ministre a veure si pots col·locar, doncs, el que són uns botons d'ascensor, sinó que el que volem és, precisament, que es fomenti la innovació, la capacitat productiva, i això vol dir també per un clar compromís públic amb la política industrial d'aquest país, amb la política comercial d'aquest país, amb els sectors agroalimentaris d'aquest país. En definitiva, economia productiva i no economia del BOE.

Per tant, jo, senyor Alejandro Fernández, el que li recomano és que ja que si vol parlar de Berlanga en aquest Parlament, es miri bé les pel·lícules, es tregui el seu vel dels ulls del seu nacionalisme espanyol i, sobretot, que ho faci, perquè si no encara qui acabarà caricaturitzat en aquest Parlament és vostè.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

El president

Gràcies, vicepresident.

Pregunta al vicepresident del Govern, en substitució del president de la Generalitat, sobre la reunió amb agents econòmics i socials per a tractar de les conseqüències de les restriccions provocades per la pandèmia de Covid-19 i el necessari acord per a la compensació d'empreses i treballadors

317-00250/12

La següent pregunta la formula, en nom del grup promotor de Catalunya En Comú Podem, la diputada senyora Jéssica Albiach. Endavant.

Jéssica Albiach Satorres

Sí; gràcies, president. Bon dia a totes i a tots. Senyor Aragonès, el passat 13 de novembre el Govern es reunia amb agents econòmics i socials per veure com es compensava, quina resposta urgent es donava a empreses, treballadors i treballadores davant les restriccions per la crisi sanitària i, a més, s'acordava que això s'havia de fer dins del marc del diàleg social i de la concertació. Quinze dies més tard, és a dir, el passat divendres Pimec, Foment, UGT, Comissions Obreres van haver d'enviar-los una altra carta davant del més absolut silenci. I a dia d'avui encara segueixen sense tindre cap proposta.

I jo li pregunte per què. Per què en un moment en el que calen més acords de país que mai el seu Govern, el Govern de Junts per Catalunya i d'Esquerra Republicana,

doncs, no escolta? Per què no surten vostès de la seua bombolla i, sobretot, per què donen l'esquena als agents econòmics i socials?

Gràcies.

El president

Gràcies, diputada. Per respondre, té la paraula vicepresident del Govern, el senyor Pere Aragonès. Endavant.

El vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda

Moltes gràcies, senyor president. Senyora diputada, aquests mesos han estat uns mesos molt intensos, des del punt de vista del diàleg social, també de la necessitat d'articular mesures econòmiques, doncs, amb la màxima rapidesa. Amb els agents socials vam reunir-nos i vam plantejar clarament quin era, doncs, l'escenari del pla d'obertura, sent conscients que en els propers mesos haurem de prendre mesures perquè, malgrat que pugui alleugerir-se la pandèmia sanitària, la pandèmia econòmica i social seguirà estant-hi amb molta i molta força, i, per tant, caldrà seguir establint mesures de suport.

En aquest sentit, vam proposar la creació d'un grup de treball amb els agents socials que es posarà en marxa en els propers dies, i, per tant, doncs, amb la voluntat de poder articular aquestes mesures, algunes de les quals ja ho hem començat a fer. Per exemple, en el Consell de Treball Autònom, amb els que s'està treballant molt intensament, i crec que realment d'una manera prou satisfactòria del que serà el nou esquema d'ajudes a autònoms d'aquest país.

Per tant, estem dialogant i, evidentment, la nostra voluntat seria tenir totes les eines per poder decidir, en aquest marc del diàleg social, tota la política econòmica del país.

El president

Gràcies, vicepresident. Per repreguntar, té de nou la paraula la diputada.

Jéssica Albiach Satorres

Sí, senyor Aragonès, no estan dialogant, si estiguessin dialogant patronal i sindicats no els enviarien a vostès una carta reclamant, precisament, aquest diàleg, perquè entenc que tant la patronal com els sindicats tenen molta feina a fer com per anar enviant cartes sense tindre motius. Per tant, no estan dialogant suficient.

Després de la carta que els han enviat, després d'aquesta pregunta i, possiblement, de les preguntes que vinguen després del dia que tindrem avui, vostès acabaran dialogant, però, com sempre, arriben tard i malament, arrossegant els peus; no només tenim un govern que està trencat, no només tenim un govern que es contradia dia sí, dia també –ahir vam viure el darrer episodi entre la consellera Vergés i la consellera Budó sobre la segona fase de la desescalada–, no només tenim un govern que centrifuga constantment responsabilitats, sinó que, a més, també tenim un govern que està tancat en si mateix i que està aïllat. I aquest no pot ser el camí, i no pot ser-ho per molts motius.

Primer, perquè estem enmig d'una pandèmia i tenim una crisi econòmica i social brutal. Segon, perquè són vostès un govern en funcions, no se'ls pot oblidar. I tercer, perquè el que decidim ara no només ens afectarà el present, també determinarà els propers deu anys per a Catalunya, com a mínim.

A més d'això, el diàleg social s'ha demostrat que és la millor eina, la millor xarxa de protecció davant aquesta pandèmia. Ho hem vist en els ERTOS, ho hem vist en l'ingrés mínim vital, ho hem vist en la garantia dels subministraments bàsics. I jo els dic: jo ja no tinc gaire esperances en aquest Govern, perquè ha sigut més un desgovern que una altra cosa, però crec que no és demanar la lluna demanar-los a vostès que surtin de la seua bombolla, que dialoguen, que concerten i, sobretot, que arriben a grans acords.

El president

Gràcies, diputada. Té la paraula altra vegada el vicepresident del Govern.

El vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda

Aquest Govern sempre ha estat en permanent diàleg, no només amb els agents socials, sinó també, per exemple, amb les administracions locals, amb el pla de reobertura, amb els sectors en els quals, doncs, es veia afectada la seva activitat.

Hem estat també, doncs, amb diàleg, com podrem tenir aquest proper divendres, pels escenaris electorals de celebració d'eleccions i el que és la relació amb una situació de pandèmia que evidentment ens obliga a garantir el dret a vot i a estar preparats per fer-ho. I per això aquest divendres hi haurà aquesta reunió per poder compartir els treballs del Govern en aquest àmbit.

Vostè ha comentat el que..., diu «les contradiccions d'aquest Govern». Bé, què vol que li digui? Els governs de coalició, i vostè ho sap, no són fàcils. I no és una qüestió de treure'ns les responsabilitats de sobre, sinó simplement és que tothom ha de mirar com té casa seva abans de criticar els altres. I vostè sap, precisament, que els governs de coalició han de tenir equilibris, també. I ho sap pel Govern de l'Estat, ho sap pel govern dels seus territoris, en els que vostès participen, no? Per tant, la voluntat de diàleg hi és, hi és tota; ho haurem de seguir fent, especialment en els propers mesos, davant de la situació de dificultat. I compti que aquest Govern hi serà com hi ha estat ara.

El president

Gràcies, vicepresident.

Pregunta al vicepresident del Govern, en substitució del president de la Generalitat, sobre la reunió amb el president de la Generalitat Valenciana i la manca d'un acord polític, institucional i social per a la recuperació econòmica de Catalunya

317-00247/12

La següent pregunta al vicepresident del Govern la formula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, el diputat senyor Miquel Iceta.

Miquel Iceta i Llorens

Gràcies, president. En la mateixa línia que ha encetat la diputada Jéssica Albiach, però potser obrint una mica més el camp. Ahir teníem l'oportunitat de rebre la visita del president de la Comunitat Valenciana, de la Generalitat Valenciana, que entre altres coses ens explicava l'Estratègia valenciana per a la recuperació, basada en tres pilars: un acord polític, un acord social i un acord amb totes les institucions del País Valencià. Això els ha portat a definir una estratègia compartida i que tothom pot conèixer i disposar.

A Catalunya no s'ha fet, aquest pas. I a mi m'agradaria que vostè ens pogués explicar quins són els motius que expliquen que a Catalunya no haguem pogut assolir un acord polític, institucional i social per a la recuperació.

El president

Gràcies, diputat. Per respondre, té la paraula el vicepresident del Govern.

El vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda

Moltes gràcies. Senyor Iceta, ahir vaig tenir l'oportunitat de reunir-me amb el president de la Generalitat Valenciana, amb Ximo Puig. Va ser una reunió francament interessant i profitosa, en la que vam poder constatar les divergències polítiques i les discrepàncies lògiques en formar part cadascú respectivament de projectes polítics diferenciats des del punt de vista ideològic, però també els interessos compartits.

I, en aquest sentit, vam poder intercanviar el que són els respectius plans de reactivació. I vostè sap perfectament que el Govern de Catalunya el mes de juliol –la Generalitat valenciana ho va fer, doncs, a finals d'agost, principis de setembre– vam aprovar un pla de reactivació econòmica i social precisament amb diversos eixos: el primer, l'economia per a la vida; el segon, tota l'estratègia de digitalització, la transició energètica, i potenciar la societat del coneixement, que ens permet avui, doncs, tenir clarament..., estar alineats estratègicament amb el que és el mecanisme de recuperació i de resiliència de la Unió Europea i estar precisament ben preparats per poder presentar el màxim de projectes per als fons europeus, projectes que han de ser imbatibles i evidentment entre els quals també pot haver-hi projectes compartits amb la Generalitat Valenciana i també amb el Govern de les Illes Balears, atès que formem part també d'un marc econòmic compartit –en termes de geografia econòmica, una regió econòmica compartida–, i, per tant, la nostra voluntat és augmentar aquesta cooperació.

Gràcies.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat.

Miquel Iceta i Llorens

Gràcies, president. Vicepresident, jo vull felicitar-lo perquè hi hagués una trobada amb el president de la Generalitat Valenciana i hi hagi un esforç per lligar caps. Però vostè em sembla que no ha entès del tot la meua pregunta, perquè la gran diferència entre el pla de recuperació valencià i el seu és que el valencià ha estat acordat i el seu no. I aquest era el fons de la meua pregunta.

Mirin, vostès, fins i tot per proposar un contracte programa per a la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, fan una proposta signada pels diputats dels grups del Govern, sense fer cap esforç per compartir-lo amb altres. S'han trobat amb una exigència del món econòmic i social perquè considera que no s'estan utilitzant prou les eines del diàleg per rescabalar els sectors afectats per la pandèmia. S'estan trobant..., per exemple, vostè ens anuncia ja la reunió de divendres, però és que fa ja més d'un mes que li reclamem el poder treballar conjuntament per la preparació del dispositiu electoral.

Per tant, vicepresident, crec que no es pot estranyar que li digui que el seu Govern no destaca per la voluntat de diàleg i d'acords amb els altres, ni amb les altres forces polítiques ni amb les forces econòmiques i socials. I això ho estem veient en temes tan rellevants com el contracte programa de la corporació o amb les exigències que els agents econòmics i socials li fan, de diàleg, que no estan ateses.

Per tant, perfecte, tenir un programa de recuperació; però, en canvi, suspens en el diàleg, perquè això no ha estat concertat amb ningú més que els membres del Govern.

El president

Gràcies, diputat. De nou té la paraula el vicepresident del Govern.

El vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda

Senyor Iceta, el nostre pla de reactivació, que vostè ha pogut conèixer, que ha pogut compartir, que va en la línia precisament de l'acord de bases que vam firmar amb patronals i sindicats a finals del mes de juliol, en què els eixos són exactament els mateixos, per tant, és un acord en línia amb el que és el diàleg social..., és un diàleg social que s'ha d'aprofundir, evidentment; que ho volem aprofundir sempre, però que en tot cas –en tot cas– aquest pla de reactivació ha estat més acordat i més dialogat que no pas els plans que ha presentat el Govern espanyol, que no han estat acordats. Ara esperem que ho siguin, els plans de reactivació, que no han estat acordats en aquest cas com a mínim amb la Generalitat de Catalunya. Ara sembla que pot haver-hi la possibilitat de que així sigui.

Per tant, la nostra voluntat és seguir aquest camí de cooperació, seguir aquest camí de diàleg a dins del país. Però per dialogar i per arribar a acords hi ha d'haver voluntat de les dues parts, i, per tant, també dependrà de vostès, que abandonin un posicionament clarament electoral i vulguin també arribar a acords.

El president

Gràcies, vicepresident.

Pregunta al vicepresident del Govern, en substitució del president de la Generalitat, sobre les mesures del Govern per a combatre la fatiga provocada per la pandèmia de Covid-19

317-00251/12

La següent pregunta al vicepresident del Govern la formula, en nom del Grup Parlamentari Republicà, el diputat senyor Sergi Sabrià. Endavant.

Sergi Sabrià i Benito

Bon dia, diputats i diputades, consellers, vicepresident. Portem ja nou mesos de pandèmia, i hem parlat moltíssim en aquest hemicle de la crisi sanitària, del col·lapse dels hospitals, dels riscos de rebrot, de restriccions, d'economia, de la vida i de les ajudes als sectors més afectats, de crisi econòmica i de crisi laboral. Perquè es tractava de protegir la salut i les vides per davant de l'economia i salvar també l'economia per viure una vida digna. És així i només pot ser així.

Els indicadors epidemiològics dels darrers dies evidencien que les mesures, duríssimes i molt agres per molta gent, han fet caure els contagis. És dur i difícil tot plegat, però ens ajuda a vèncer.

Les dades també demostren que les escoles funcionen bé. Ho tornem a dir per totes aquelles veus apocalíptiques de fa uns mesos: les escoles funcionen bé. I la nostra obligació és i serà sempre garantir el dret a l'educació. Gràcies a tots els que ho heu fet possible. Com els deia abans, és difícil i molt dur tot plegat, però ens ajuda.

I segurament aquests són exemples de la ferida més visible de la Covid-19. Però n'hi ha d'altres, també, vicepresident: la ferida emocional que provoca la pandèmia potser és més silenciosa, però també hi és. És una fatiga que s'agreuja a mesura que la pandèmia es va allargant; un esgotament i un desgast emocional que ens sacseja a tots. La por al contagi, la incertesa econòmica de si l'endemà podrem obrir la persiana, renunciar a la vida com la teníem entesa fins ara, recaure en una segona onada quan tot just havíem començat a patir les bufetades de la primera... Són massa neguits de cop, que, efectivament, desemboquen en una fatiga compartida que no havíem conegut fins ara.

I, efectivament, vicepresident, hem de doblegar aquesta corba, hem de salvar tant l'economia com puguem i hem de garantir drets fonamentals com l'educació. Però és urgent també posar la salut mental i la cura emocional al centre de la lluita contra aquesta pandèmia. I, és clar, això també serà difícil i dur, i llarg, però avançar en aquest sentit també ens ajudarà molt i molt.

Vicepresident, com treballa el Govern per combatre la fatiga pandèmica?

El president

Gràcies, diputat. Per respondre la pregunta, té la paraula el vicepresident del Govern.

El vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda

Moltes gràcies, senyor president. Senyor diputat, certament portem massa mesos de pandèmia, i, evidentment, la salut emocional d'una part molt important de la ciutadania està tocada. Podem parlar, certament, d'una crisi emocional. I crec que massa vegades, en aquest Parlament però en el conjunt del debat polític, sembla

que parlar de les emocions que senten les persones sigui un símptoma de feblesa o de debilitat. I crec que n'hem de parlar, precisament. Les emocions formen part del dia a dia. La salut emocional i la salut mental de tota la ciutadania, també de tots nosaltres, forma part també dels indicadors, del que ens ha de comptar, del que és important pel benestar i per la qualitat de vida de les persones.

Aquest any, completament anormal, és lògic que molta i molta gent tingui por, que s'hagi sentit angoixat, que es senti sol, que molts joves hagin perdut la il·lusió o es sentin desmotivats; joves, gent que veu com hi han hagut dificultats en els seus negocis... I, precisament, el que hem de fer també és cuidar-nos, cuidar-nos entre tots. I, per tant, hem de començar a parlar també sense embuts de salut mental, del benestar emocional i de com la pandèmia està afectant els sentiments de tot, perquè al final es tracta de la vida i es tracta també no només de reconstruir la vida, de reconstruir els serveis públics, sinó també de reconstruir el conjunt de la societat, focalitzant la reconstrucció de la vida en primer lloc.

Per tant, fins ara hem estat seguint dos elements clau a l'hora de prendre les decisions en relació amb la pandèmia: les mesures sanitàries i la necessitat també de protegir l'economia i la vida social. Hem de posar un tercer vèrtex, que és la salut emocional, la salut també mental. I això no ha de ser només una declaració d'intencions, s'ha de traduir en polítiques concretes. El Departament de Salut està fent una feina en aquest sentit i també en el que serà l'impuls d'un nou pla d'acció de salut mental al país, que ha de tenir un paper estructural en el sistema català de salut, que permeti vetllar també pel benestar emocional del conjunt de la població; un cuidem-nos com a país, que el país es cuidi, que ens cuidem entre tots i totes.

I deixeu-me acabar fent un reconeixement a tots els professionals de la salut mental, als equips de psicologia, que durant aquests mesos de pandèmia estan fent una feina ingent i també per la feina que faran en els propers mesos.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, vicepresident.

Pregunta al vicepresident del Govern, en substitució del president de la Generalitat, sobre l'acció del Govern a favor dels sectors afectats per les conseqüències de la pandèmia de Covid-19

317-00249/12

La següent pregunta al vicepresident la formula, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, el diputat senyor Carlos Carrizosa.

Carlos Carrizosa Torres

Señor *vicepresident*, queda solo un mes para que usted haga algo de provecho para todos los catalanes antes de que se acabe la legislatura.

¿Podría citar un solo sector afectado al que haya salvado de los efectos devastadores de la crisis del Covid?

El president

Per respondre la pregunta, té la paraula el vicepresident del Govern.

El vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda

Aquest Govern ha estat treballant des del primer dia –des del primer dia– per protegir la ciutadania. Des del primer dia. Ens hem enfrontat a una segona onada que ha tirat per terra tots els mecanismes de detecció que hi havia en els països més avançats d'Europa. I nosaltres hem revertit la segona onada amb més rapidesa, prenent mesures contundents, que fins i tot durant..., assumint que eren impopulars, però estem anant a una reducció, en termes dels impactes sanitaris de la Covid en

aquesta segona onada..., estem anant, doncs, tres vegades més ràpid, per exemple, que a la Comunitat de Madrid, en reducció de contagis, en reducció d'UCIs, en reducció de pressió hospitalària. Per tant, crec que les mesures s'han demostrat efectives.

I ho hem acompanyat de mesures de suport, de mesures de suport als sectors, que estan mobilitzant més de 300 milions d'euros, amb un esforç important de tots els departaments per accelerar al màxim el que és la tramitació d'aquestes ajudes.

Per tant, nosaltres estem al costat de la ciutadania. Hem estat prenent aquestes mesures perquè el que és més important és salvar vides. Sense vides, sense vida, que una pèrdua d'una vida és el que no es pot recuperar, no hi ha negoci que valgui.

Per tant, és fonamental –fonamental– haver protegit vides i ara també seguir protegint que la gent es pugui seguir guanyant la vida.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat.

Carlos Carrizosa Torres

Es desolador que otra semana más se presente usted con una hoja de servicios en blanco, señor Aragonès. Ya nos gustaría que ustedes hubiesen tenido aquí las ayudas..., que hubiesen dado las ayudas que tuvieron en Castilla y León o la sensibilidad que tuvo Madrid con la apertura de hostelería y la restauración.

Pero aquí la legislatura va a acabar como empezó: con los partidos del Govern salpicados por asuntos de corrupción. Y usted, señor Aragonès, mira para otro lado con el escándalo del señor Vendrell, que supongo que al señor Iceta no le parece tan escandaloso a tenor de la reacción que tuvo en los pasados plenos. Pero eso lo vemos lógico, porque él quiere hacer un tripartito con ustedes y con Podemos. Y la verdad, señor Iceta, que no son celos, no son celos porque usted haya preferido ir con Esquerra en vez de con Ciudadans, de la misma forma que el señor Sánchez ha elegido al señor Rufián en vez de a la señora Arrimadas. Pero yo no pierdo la esperanza de que los socialistas se lo piensen mejor para garantizar, después de las elecciones, un cambio para los catalanes.

También a Junts per Catalunya le dan igual los trapicheos de la señora Borràs, e incluso la premian haciéndola candidata. O sea, que tenemos al frente de la gestión de la pandemia a partidos que ocultan la corrupción, como Esquerra Republicana, o que incluso la premian, como Junts per Catalunya, o que les da igual, como a los comunes o a los socialistas, y mientras tanto los catalanes se ven desamparados. Pero nosotros ya les decimos que, frente a la oposición que pide pasar del Govern de la desobediencia al Govern del *tripartit* –que es como pasar del fuego a las brasas–, nosotros, Ciudadans, vamos a ofrecer una alternativa moderada y sensata que ayude a levantar cabeza a quienes sufren con la crisis y que asegure una convivencia en Cataluña, donde no sobre ningún catalán, piense como piense, hable la lengua que hable o se sienta como se sienta.

El president

Per respondre de nou, té la paraula el vicepresident del Govern.

El vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda

Moltes gràcies, president. Bé, ja hem escoltat el seu spot electoral. En tot cas, jo li parlaré de la feina feta, i de la feina feta en el darrer mes.

Cent vint-i-cinc milions d'euros en l'àmbit de l'emergència social, que inclou suport a la renda garantida de ciutadania, ampliació de les ajudes als bancs d'aliments i a Creu Roja; 4,59 milions d'euros a subvencionar la lluita contra la desigualtat social; l'aprovació d'una deducció de l'IRPF per als contribuents que percebin menys de 22.000 euros anuals i que han estat afectats per un EERTO; fons extraordinari per als ens locals de 120 milions d'euros, 20 dels quals seran per al que queda d'ara fins a final d'any; ajuts en l'àmbit de l'hostaleria, el comerç i la restauració, una prime-

ra línia de 40 ampliada amb 50 més, bonificació del cent per cent de l'impost sobre transmissions patrimonials que han de pagar les terrasses i els mercats ambulants a Catalunya; ampliació dels ajuts dels professionals de la cultura, doblant el que era la dotació; ajuts per a autònoms i empreses del sector turístic, que ha impulsat el conseller Tremosa, amb 19 milions d'euros extraordinaris; 25 milions d'euros per al sector esportiu; 13 milions d'euros, d'acord amb el que teníem en pressupost, destinats a l'àmbit del sector de l'automoció.

I tot això –tot això– en el darrer mes i especialment en els darrers dies. Per tant, de feina se n'ha fet i se'n continuarà fent.

El president

Gràcies, vicepresident.

Pregunta al Govern sobre l'afectació de la segona onada de la pandèmia de Covid-19 en els recursos residencials

310-00429/12

La següent pregunta és sobre l'afectació de la segona onada de la pandèmia de Covid-19 en els recursos residencials i la formula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, el diputat senyor Raúl Moreno. Endavant.

Raúl Moreno Montaña

Gràcies, president. Bon dia, consellera Vergés. El juliol d'enguany va presentar el Pla de contingències per a residències per a la tardor, amb l'objectiu de preparar-les per a aquesta segona onada. Si bé l'impacte de la Covid en el nostre sistema residencial no és el mateix que va tenir en la primera onada –també per l'esforç que ha fet el sector, molt important–, és veritat que el virus encara està tenint, doncs, una..., està colpejant un altre cop les residències del nostre país.

El pla recollia dos aspectes en els quals vull centrar les meves preguntes. Per una banda, proposaven un augment de 1.800 gerocultors i personal auxiliar, un reforç de personal que no hem vist i que tampoc han notat les residències. És més, el personal continua sent un dels grans problemes, com estem veient aquests dies, per exemple, doncs, a la residència de Tremp, a Lleida, o en les últimes setmanes a la residència de Falset, per posar uns exemples de molts altres. Per altra banda, el pla també parlava de reservar places en casos de rebrots. Recentment hem vist com familiars d'interns de la Residència Mossèn Homs, de Terrassa, o de la Residència Falguera, de Sant Feliu del Llobregat, es manifestaven en contra de l'anunci de la seva conselleria de convertir-los en centres de referència Covid, per traslladar-hi residents positius d'altres residències a aquestes, on conviurien amb interns sans.

Senyora consellera, coneix perfectament els riscos de contagi entre la gent gran quan viu en una residència. No pel contacte entre els residents sinó pel contacte necessari entre els professionals que treballen entre plantes i que han de sortir i entrar diàriament, i que, com li deia, és un personal insuficient per atendre aquesta nova situació. Per altra banda, barrejar interns negatius i positius implica un increment de les restriccions a les visites dels familiars, aïllament en les habitacions de residents negatius i riscos, molts riscos.

Des del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, considerem que seria millor traslladar aquests residents positius a llits de centres d'atenció intermèdia o a les set-centes places en espais de suports indicades en el mateix pla que ja teníem durant la primera onada. Però barrejar, per molt garantida que estigui la sectorialització i els circuits interns, és un risc que ens podem estalviar tenint alternatives residencials com tenim.

En resum, senyora Vergés, volem saber on són els 1.800 professionals de suport que vostès van prometre i si continua endavant amb les intencions de fer de la resi-

dència de Sant Feliu del Llobregat un espai de referència Covid, com ja passa en altres residències catalanes.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputat. Per respondre la pregunta, té la paraula la consellera de Salut, la senyora Alba Vergés.

La consellera de Salut (Alba Vergés i Bosch)

Moltes gràcies, president. Diputats, diputades... Doncs sí, com bé vostè diu, coneixem perfectament els riscos d'aquest virus quan entra a les residències i per això hem posat el focus, com a prioritat en la gestió d'aquesta epidèmia, en les residències, perquè és prioritat de cara a les persones vulnerables al virus.

En primer lloc –vostè ho ha dit bé–, prevenció; després, protecció d'aquestes persones i, per últim, cura. I vostè ha refermat aquestes tres prioritzacions que nosaltres tenim: prevenció, formació evidentment dels professionals, imprescindible en sectorització, en les mesures preventives i higièniques, en els EPIs, també en els protocols –en el coneixement dels protocols–, en l'ús d'oxigen, en com s'han de fer les mostres PCR's –també per ajudar els equips que s'hi desplacin–, en la comunicació amb les famílies. Imprescindible. Professionals que necessitem i professionals que hem estat formant en diferents sessions amb centenars de persones.

També cribratges, prevenció fent cribratges. L'última setmana, més de 240.000 proves a residents i professionals de totes les residències i amb l'impuls de la figura de la tècnica higienicosanitària com a figura imprescindible per vetllar per aquestes mesures de prevenció. I això amb la màxima anticipació, com vostè bé ha dit, en aquest pla de contingència, que vam explicar que cada residència ha hagut de fer el seu i que, evidentment, ens ha permès, en aquesta segona onada, tenir una situació, per sort, molt diferent que en la primera.

Major control. Posar oxigen en els llits, en les places residencials; la relació amb l'atenció primària, on hi hem abocat un programa de suport a residències de 37 milions d'euros, amb infermeres i metges de família –metges i metgesses de família–, i, evidentment, també amb residències que les anomenem «buffer». I que això va amb coordinació; s'ha de treballar en xarxa. Quan una residència té un problema –perquè sabem que en poden sorgir, com ha passat per exemple a Trepç– necessitem suport d'altres llocs. I necessitaven planificació, i així ho vam fer, d'acord també amb tot el sector. Això està funcionant, ens està permetent fer sectorització i que les coses no vagin a pitjor.

I, per últim, cura. Familiars. Tenir en compte els familiars i el dret dels residents. Anticipació i prioritització.

El president

Gràcies, consellera. Ha acabat el temps.

Pregunta al Govern sobre l'horitzó de recuperació empresarial posterior a la pandèmia de Covid-19

310-00432/12

La següent pregunta és sobre l'horitzó de recuperació empresarial posterior a la pandèmia de la Covid-19 i la formula, en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, el diputat senyor Jordi Munell. Endavant.

Jordi Munell i Garcia

Gràcies, president. Honorable conseller Tremosa, vicepresident, diputades, diputats, consellera Vergés, bon dia a tothom. Tenim l'esperança, conseller Tremosa i resta de companys, que en pocs mesos es podria recuperar la situació social i econò-

mica del país, sobretot si arriba, doncs, aquesta esperada vacuna o fins i tot la generalització de testos ràpids fiables i barats. Així es podria reduir aquesta elevadíssima afectació sanitària i la mortaldat d'aquest Covid-19, i estem segurs que, si mantenim l'economia, es podrà mantenir també la sostenibilitat de la sanitat i de l'atenció social.

Perquè l'economia refloti, l'hem de mantenir en vida, i en aquests moments centenars de milers de petits i mitjans empresaris fan mans i mànigues per sobreviure en una situació que els aboca, els està abocant a l'endeutament. Tot i així, segueixen tirant endavant pel seu futur i pel futur del conjunt del país i també dels seus treballadores i treballadors. En aquest moment tan delicat hem de posar sobre la taula mesures que salvin també la vida de les empreses.

La Generalitat, el nostre Govern, no té la capacitat financera sobirana ni tampoc la capacitat d'endeutament sobirana. De fet, la va perdre el 2012 amb el fons de liquiditat del Govern de Montoro. Actualment, a Catalunya només recaptem el 6 per cent dels impostos i són recaptats, la resta, per l'Estat espanyol.

Aquest Govern espanyol, que és el més progressista de la història, però que cobra tots els impostos de les persones físiques i jurídiques de Catalunya, que accedeix als fons de l'*instrumento europeo de apoyo temporal para atenuar los riesgos del desempleo*, als fons del Mede, als fons del Banc Central Europeu, fins a un 62 per cent de les emissions de bons de l'Estat espanyol. Aquest Govern de Pedro Sánchez, però, no injecta liquiditat a l'economia, només injecta endeutament a les empreses a través de l'ICO. Això, fins i tot ho ha criticat el Fons Monetari Internacional o el Banc Central Europeu.

Conseller Tremosa, el Govern de Catalunya –i ara el senyor Aragonès també ens ho ha dit– està fent mans i mànigues per injectar liquiditat a les empreses, a les entitats i a la societat. Però n'hi haurà prou? Aquests fons europeus que venen, es centralitzaran tots a Madrid? Quan Catalunya opta a fons europeus s'emporta el 30 per cent dels fons, però si opta via l'Estat espanyol..., això ens fa dubtar.

Davant d'aquest escenari cada dia més centralitzador, quin futur té Catalunya, les empreses catalanes, en aquest horitzó que ens ve post-Covid-19?

Moltes gràcies.

El president

Diputat, gràcies. Per respondre la pregunta, té la paraula el conseller d'Empresa i Coneixement, el senyor Ramon Tremosa. Endavant.

El conseller d'Empresa i Coneixement (Ramon Tremosa i Balcells)

Moltes gràcies, senyor president. Benvolgut alcalde i diputat. Bé, la consigna que tenim ara per als propers mesos és resistir, perquè tenim notícies molt esperançadores de vacunes que arriben de diferents empreses que estan ja en fase d'aprovació final per part de les diferents agències –europea, estatals, també americana–, i aquest és un escenari que..., tant de bo poguéssim superar aquesta pandèmia sanitària, que avui és una autèntica pandèmia econòmica i social, i també emocional, com abans explicava el vicepresident.

Llavors, en la mesura que nosaltres podem..., el Govern de la Generalitat està fent mans i mànigues, efectivament. Al nostre departament, per exemple, amb un pressupost –traient universitats– de 290 milions d'euros, aquest any podrà donar gairebé 250 milions en subvencions. Per tant, hem remenat cel i terra, i aquí vull agrair la col·laboració del vicepresident en aquest sentit, perquè realment hem fet un esforç per veure, de tot el pressupost de la Generalitat, què podíem dedicar i destinar, doncs, a turisme, a comerç, a restauració, a la indústria. I la setmana passada vam tenir aquest acord d'aquests 13 milions que poden rebre dues-centes empreses de l'automòbil de Catalunya, per intentar aguantar aquestes empreses.

La indústria és un sector molt resistent. Si vostè mira la crisi del 2008, que va ser financera, els països que més bé la van aguantar van ser els del centre i el nord d'Eu-

ropa, on la indústria era molt important. I a casa nostra, avui, l'any 2020, aquesta crisi sanitària i turística hem vist que sectors industrials estan treballant molt bé. El químic, el farmacèutic, l'agroalimentari està assolint unes xifres que poden acabar l'any sent tan bones com les de l'any passat.

El Port de Tarragona, per exemple, que va fer rècord històric el 2019, l'octubre de 2020 ha sigut millor que l'octubre del 2019 i, per tant, doncs, el president em deia: «Si els propers dos mesos són com els últims dos mesos, tancarem l'any millor que l'any passat.»

Per tant, doncs, tot allò que puguem fer per reforçar i salvar les empreses és molt urgent i molt important.

I acabo amb els fons europeus. Els fons europeus són també una fantàstica oportunitat per injectar capital per donar nova vida a projectes industrials de reconversió i és una gran sort que haguem tingut el Banc Central Europeu comprant deute, diferents línies de crèdit obertes per la Unió Europea i aquest projecte de fons europeus que esperem que no siguin centralitzats i que arribin realment a les empreses, que puguin generar efecte arrossegament i multiplicador sobre l'economia.

El president

Gràcies, conseller.

Pregunta al Govern sobre l'evolució de les denúncies per violència masclista

310-00430/12

La següent pregunta és sobre l'evolució de les denúncies per violència masclista i la formula, en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, la diputada senyora Anna Geli. Endavant.

Anna Geli i España

Moltes gràcies, president. Conseller Sàmper, diputades, diputats, bon dia. Segons l'Organització Mundial de la Salut, que cataloga la violència masclista com un problema de salut global de proporcions epidèmiques, una de cada vint dones a Europa ha estat violada. Això vol dir que haurien estat violades, a tot Europa, 9 milions de dones, segons dades actuals del FRA, l'Agència de la Unió Europea sobre drets fonamentals.

El masclisme mata cada dia, a tot arreu i a tothora. A Catalunya vuit dones i una nena han estat assassinades aquest 2020. En cinc dels nou casos, la víctima era de l'entorn proper, però no l'havia denunciat, i aquí detectem ja un dels greus problemes. Cal articular millor aquesta xarxa que permeti a la dona poder denunciar sense por a ser revictimitzada i que fugi desesperada d'una situació asfixiant.

Just en aquests moments, precisament, treballem perquè el Parlament de Catalunya pugui aprovar la reforma de la Llei 5/2008, per tal d'actualitzar i detectar totes les eines que utilitza el perpetrador per exercir la violència, que, en més d'un 50 per cent dels casos, entra de forma subtil i sibil·lina a dins de la vida de la dona a través de la violència psicològica.

La llei es centra en aspectes com la prevenció, però també en la sensibilització, l'atenció, la recuperació i la reparació; també en conceptes legals actualitzats com la intersecció d'opressions, el consentiment sexual, la victimització secundària, la diligència deguda, les violències institucionals o també les violències digitals. Aquests han de ser conceptes que han d'estar familiaritzats per totes aquelles persones, administracions i també professionals que tenen un contacte directe amb la víctima.

Aquests dies endarrere, en el marc de la data del 25 de novembre, el dia internacional de l'eliminació de la violència masclista, el Departament d'Interior ha pre-

sentat dades i informes sobre el nombre de denúncies que s'han fet des de l'inici de l'any a Catalunya.

Voldríem saber, conseller Sàmpel, i ho apuntàvem a l'inici de la introducció en aquesta mateixa pregunta, com vehiculen les denúncies, quina valoració en fa del GAV, si tenen previst fer alguna actuació d'urgència per la greu situació que pateixen les dones, agreujada també per la situació de la Covid, i quin tipus de formació tenen els cossos i les forces de seguretat de Catalunya per abordar amb total sensibilitat i deguda diligència aquesta situació.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputada. Per respondre la pregunta, té la paraula el conseller d'Interior, el senyor Miquel Sàmpel. Endavant.

El conseller d'Interior (Miquel Sàmpel i Rodríguez)

Gràcies, president. Diputada, diputats, com deia la diputada, en el que va d'any han mort vuit dones i una nena. Per tant, dues persones més que no pas l'any passat en el mateix període. És evident, diputada, que la situació de pandèmia ha generat un augment de la vulnerabilitat de les dones víctimes de violència de gènere i dels seus fills.

Als Mossos d'Esquadra fins al mes d'octubre s'han tramitat 10.567 denúncies; per tant, una disminució del 4,8 per cent respecte al mateix període de l'any 2019. Hi han hagut 10.717 fets delictius, en la mesura en què també hi han denúncies que tenen més d'un delictes. I pel que fa al 112, hi ha hagut una disminució del 41,6 per cent en trucades per alertar de situacions de violència de gènere. Per tant, la pandèmia no ajuda, diputada, és evident. Les restriccions de moviment, el confinament domiciliari, la limitació de desplaçaments han incidit en aquesta disminució de la capacitat de denúncia. A Mossos, per exemple, durant el mes de març i abril hi ha hagut una disminució del 34,15 per cent en la presentació de denúncies. Pel que fa al percentatge, es distribueixen en un 51 per cent violència psicològica, un 42 violència física, i la resta estan dividides entre ciberviolència i violència sexual, com vostè hi feia referència. S'han detingut 4.282 homes, i hi ha hagut, això sí, una disminució del 25 per cent en detinguts menors d'entre catorze i disset anys.

Pel que fa a la nova normalitat, un cop ja vam passar la pandèmia, la primera onada, al juny s'ha incrementat un 2,54 per cent, al juliol un 1,97 i a l'agost un 6,41 per cent.

Pel que fa a ordres de protecció, se n'han demanat 7.610; també amb una disminució molt important del 3,3 per cent respecte de l'any 2019.

Vostè feia referència a quina valoració fem del Grup d'Atenció a la Víctima, del GAV. Molt positiva; molt positiva, però encara insuficient. És evident que hem vist que els recursos legals, les lleis que hem tingut tant a nivell estatal com català no han sigut suficients per disminuir aquesta xacra que vostè també explicava al principi. I, per tant, des del GAV encara hem de millorar i ampliar encara molt més les nostres competències. Però no només el GAV, les policies locals també fan una feina increïble, i fins i tot el món local, amb regidories fins i tot sobre violència de dona. Per tant, estem en la línia, però s'ha de millorar molt.

El president

Gràcies, conseller.

Pregunta al Govern sobre l'incompliment de la Moció 159/XII per part del Departament de Territori i Sostenibilitat pel que fa a la moratòria a nous projectes d'incineració de residus

310-00436/12

La següent pregunta és sobre l'incompliment de la Moció 159/XII per part del Departament de Territori i Sostenibilitat pel que fa a la moratòria a nous projectes d'incineració de residus. La formula, en nom del Subgrup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent, la diputada senyora Natàlia Sánchez. Endavant.

Natàlia Sánchez Dipp

Bon dia, president. Bon dia, diputats i diputades. Conseller Damià Calvet, sap perfectament que el passat 5 de març del 2020 aquest Parlament, el Ple del Parlament, va aprovar amb una amplíssima majoria una moció que incorporava la necessitat d'aplicar una moratòria urgent als nous projectes d'incineració de residus. Per què incompleix el seu departament sistemàticament aquesta resolució?

Sabem que no és una qüestió que afecti exclusivament el departament, però, pel que fa a la moratòria de residus, és especialment paradigmàtic com desoeix aquest Parlament. Ens pot explicar per què?

El president

Gràcies, diputada. Per respondre la pregunta, té la paraula el conseller de Territori i Sostenibilitat, el senyor Damià Calvet. Endavant.

El conseller de Territori i Sostenibilitat (Damià Calvet i Valera)

Gràcies, president. Diputada, des del Govern de la Generalitat i des del Departament de Territori i Sostenibilitat, hem estat treballant i estudiant com poder dur a terme la voluntat del Parlament des de la mateixa aprovació de la moció.

El president

Per repreguntar, té la paraula la diputada.

Natàlia Sánchez Dipp

Senyor Damià Calvet, com deu saber també, el passat 2 d'octubre el grup parlamentari..., el Subgrup Parlamentari de la CUP, i una servidora com a diputada, li va demanar una reunió precisament per poder parlar i per poder conèixer de primera mà quin era l'estat de la qüestió. Així mateix, hem fet reiterades preguntes entrant a registre quin és l'estat de la qüestió.

I la resposta del seu propi departament, amb un informe, és que la moratòria no és possible; amb un informe que no només està farcit d'errors pel que fa a les dades, per justificar la poca voluntat o la nul·la voluntat del seu departament per fer cas al Parlament de Catalunya. No només hi ha falsedats i errors flagrants en les dades, sinó que és un informe sobre el compliment de la moció que, per exemple, afirma que no es poden aplicar moratòries a projectes que no siguin urbanístics, o altres qüestions que el que fan és justificar la posició del conseller Damià Calvet, que ja sabem perfectament que és contrari a aquesta moratòria.

Un cop més, nosaltres li preguem no només que escolti els quatre grups parlamentaris... Per cert, el seu propi grup parlamentari va votar a favor d'aquesta moratòria, i vostè el que fa és treballar totalment en sentit contrari.

La incineració i l'abocament de residus no poden formar part dels reptes energètics i climàtics del nostre país. L'hi hem dit moltes vegades, però no només l'hi ha dit la CUP, sinó que l'hi han dit una majoria, hi insisteixo, d'aquest Parlament. La crema de combustibles fòssils i la creixent crema de combustibles derivats dels residus és un problema per la salut i és un problema per l'emissió de gasos d'efecte d'hivernacle.

Senyor Calvet, sabem que ha estat molt ocupat en altres tasques que no són les seves tasques com a conseller de Territori i Sostenibilitat, però, si us plau, faci el fa-

vor d'escoltar el Parlament de Catalunya per fer front a aquesta emergència i apliquin una moratòria als nous projectes d'incineració, com li demana...

El president

Gràcies...

Natàlia Sánchez Dipp

...el Parlament i com li demana la societat.

El president

...diputada. Ha acabat el seu temps. *(Pausa.)* Per respondre de nou té la paraula el conseller. Endavant.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Moltes gràcies, diputada. La veritat és que li agraeixo el to de la seva intervenció, perquè, en fi, ha estat prou positiu. Miri, jo li vull explicar i concretar què és el que hem fet des del departament per poder donar compliment a aquesta voluntat del Parlament.

Primer, vam fer una consulta a la nostra assessoria jurídica –la interna del departament–, que ja ens va advertir que la possibilitat de tirar endavant una moratòria que no fes referència a temes urbanístics, doncs, era molt complicada legalment. Després vam fer una consulta al gabinet jurídic central, i el gabinet jurídic centrals ens va..., perdó, a la Comissió Jurídica Assessora, primer, que va refusar pronunciar-se, i a continuació vam fer una consulta al gabinet jurídic central. I al gabinet jurídic central ens hi vam adreçar amb una doble pregunta: primer, sobre la mateixa moratòria, i, després, sobre la futura llei de residus, atès que estem redactant una norma que podria incloure, doncs, aquesta gestió jeràrquica dels residus que ens marca Europa, en la que hi ha valorització energètica i abocament, per cert.

I l'informe de la Comissió Jurídica Assessora..., m'he tornat a equivocar, del gabinet jurídic central –del gabinet jurídic central–, ens diu... –per cert, un informe que es va signar el 27 de novembre i ens va ser entregat aquest dilluns, i, per tant, serà a partir d'ara que podrem fer aquesta reunió que vostè va demanar, i amb la resta de grups, també, podrem explicar el contingut d'aquest informe–, diu que no es pot fer mitjançant un acord de govern, no es pot fer mitjançant un decret, que l'instrument jurídic correcte seria una llei i que no podem fer un decret llei perquè no concorren causes d'urgència que ho justifiquessin. Per tant, una llei de mesures, eh? I, per tant, el que ens demanava és que poguéssim fer una llei específica; una llei específica tindria un tràmit, doncs, que segurament invalidaria la mateixa intenció de la moció del Parlament. I, per tant, nosaltres optem per anar cap a incloure aquest debat sobre la incineració en la llei de residus.

I acabo. Noto que hi ha una certa –deixi'm dir-ho així mateix– hipocresia o, fins i tot, estètica, posició estètica, en aquest tema de la incineració de residus, perquè a Catalunya n'hi ha quatre, de plantes d'incineració públiques –la de Girona, la de Mataró, la de Barcelona i la de Tarragona–, i totes estan gestionades per consorcis, entre d'altres, doncs, ajuntaments, o també consells comarcals, en els que hi han partits, hi han governs de tots els colors polítics, i cap alcalde ni cap alcaldessa em demana que fem moratòries, sinó que ens demanen que el que fem és modernitzar aquestes instal·lacions.

El president

Gràcies, conseller.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Per tant, a la llei de residus ho podrem debatre.

El president

La següent pregunta...

Pregunta al Govern sobre la signatura de la compravenda dels terrenys de Hard Rock a Vila-Seca i a Salou (Tarragonès) abans d'acabar la legislatura

310-00437/12

...és sobre la signatura de la compravenda dels terrenys de Hard Rock a Vila-seca i Salou abans d'acabar la legislatura. I la formula, en nom del Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem, el diputat senyor David Cid. Endavant.

David Cid Colomer

Bon dia. Bon dia, conseller. Miri, des de Catalunya en Comú Podem voldríem saber en quin estat es troba el projecte –diria el *pufo*– de Hard Rock; com està el projecte fallit, en aquest cas, de construir el casino més gran d'Europa al Camp de Tarragona, i especialment voldríem saber què pensa fer el seu Govern, el Govern de Junts per Catalunya i Esquerra Republicana, amb l'opció de compravenda que es va posposar fins al 15 de desembre. Les condicions eren clarament favorables per a «la Caixa» i Hard Rock: es podien retornar els terrenys durant deu anys, «la Caixa» cobrava des del primer minut 120 milions d'euros i, en canvi, Hard Rock pagava a terminis.

Per tant, també ens agradaria saber, a banda de com està aquesta opció de compravenda, quines són les condicions que teòricament la Generalitat està negociant en aquests moments.

El president

Gràcies, diputat. Per respondre, té la paraula el conseller de Territori i Sostenibilitat, el senyor Damià Calvet. Endavant.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

President... Diputat, jo crec que, per molt que vostè i jo debatem aquest tema, no ens acabarem de posar mai d'acord, perquè tenim posicions inicialment ja molt i molt separades. Vostè reitera que això és un *pufo*, que és un projecte fallit, i jo continuo expressant que aquest és un projecte necessari per a la reactivació econòmica del Camp de Tarragona, del país, en un lloc que hem dedicat, precisament, a tirar endavant inversions turístiques com la de Port Aventura. Vostès potser voldrien revertir aquesta operació d'èxit que hi ha al Camp de Tarragona, a la Costa Daurada, al nostre país, des dels anys noranta, però estem, precisament, intentant que el Camp de Tarragona tingui una economia diversificada, que inclou tots els temes del turisme, i va molt més enllà de construir un casino, també, com vostès repeteixen..., sinó que és una inversió turística que aportarà valor afegit i qualitat.

I, efectivament, tenim una data, que és el 15 de desembre, en la que abans d'aquest 15 de desembre, a petició de la mateixa empresa..., ens va demanar que fins al 15 de desembre els donessin pròrroga per comprar els terrenys, i estem negociant amb ells. Estem parlant amb la gent de Hard Rock, estem parlant, lògicament, amb la gent de «la Caixa», per intentar tirar endavant allò que és voluntat del Govern expressada en reiterades vegades: en primer lloc, que no hi hagi ni un euro públic, i, en segon lloc, que hi hagi total garantia de la responsabilitat patrimonial del Govern en aquest tema. Abans del 15 de desembre, per tant, ens pronunciarem.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat.

David Cid Colomer

Conseller, transparència i claredat. És a dir, sí o no la Generalitat executarà la compravenda abans del 15 de desembre? Estem en seu parlamentària. Crec que la ciutadania de Catalunya, els grups parlamentaris, tenen dret a saber si la Generalitat ho farà o no ho farà.

En segon lloc, quines són les condicions? Realment durant deu anys Hard Rock pot retornar els terrenys a «la Caixa»? Vostè diu que no hi hagi risc patrimonial. S'hauran de menjar els terrenys que hauran costat 120 milions d'euros si Hard Rock no els vol, sí o no? És senzill; ha de contestar aquestes dues preguntes.

I, miri, nosaltres li traslladem, per decència democràtica..., l'hi hem dit més d'una vegada: són un govern en funcions; no poden hipotecar el futur de Catalunya. Per tant, jo el que demano –i, a més, nosaltres estem convençuts que el 14 de febrer hi haurà un nou govern a Catalunya– que aquest projecte no s'executi ni tiri endavant abans de les properes eleccions. Entre altres coses, perquè nosaltres creiem que això ha de quedar en un no res. Això és un malson, és un projecte caduc, és un projecte antic, que no s'adiu a un context d'emergència climàtica, que, a més a més, està basat en el joc –ho poden repetir totes les vegades que vulguin–: és el casino més gran d'Europa, amb més de 1.200 màquines escurabutxaques i, en aquest cas, més de cent taules de joc.

Per tant, torno a dir el que deia al principi: no enganyi la ciutadania una vegada més. Sí o no volen executar –i executaran– aquesta proposta de compravenda que beneficia sobretot «la Caixa» i Hard Rock i posa en perill els recursos dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya abans del 15 de desembre? I, en definitiva, també tenim dret a saber quines són les condicions que estan negociant.

El president

Diputat, gràcies; ha acabat el temps... (*Pausa.*) Per respondre de nou té la paraula el conseller.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Gràcies. Efectivament, aquest és un govern en funcions, i els governs en funcions tenen molt ben delimitades per llei les seves funcions, i podem fer unes coses i altres no. Però tot el que fa referència, precisament, a comissions d'urbanisme, tot el que fa referència a situacions contractuals que ha de resoldre el Govern, doncs, ho fem perquè, efectivament, el que no podem fer és deixadesa de funcions. I, per tant, nosaltres resoldrem abans del 15 de desembre, i amb els paràmetres que abans li deia, cap euro públic i total garantia de la indemnitat respecte a la responsabilitat patrimonial, doncs, aquest expedient, perquè ho hem de fer, perquè Hard Rock va demanar fins al 15 de desembre i nosaltres abans del 15 de desembre ho resoldrem. Hi estem treballant i estem negociant amb ells i, per tant, sens dubte, abans del 15 de desembre compareixerem per tal d'explicar com es resol, amb unes condicions que –ja ho vam manifestar en el seu moment, tant el vicepresident com jo mateix– que seran millors de les que havíem apuntat en la primera negociació.

I deixi'm acabar dient-li que el que no podrà fer aquest Govern és hipotecar el futur del Camp de Tarragona no tirant endavant projectes que el que han de fer és reactivar econòmicament i socialment aquelles comarques.

El president

Gràcies, conseller.

Pregunta al Govern sobre el programa Reallotgem.cat

310-00431/12

La següent pregunta és sobre el programa Reallotgem.cat i la formula, en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, el diputat senyor Antoni Morral. Endavant.

Antoni Morral i Berenguer

Gràcies, president. Conseller Calvet, la crisi de la Covid accelera i incrementa la demanda d'habitatge social de forma vertiginosa. La pressió a les meses d'emergèn-

cia està superant la capacitat d'oferir alternatives d'habitabilitat a famílies que tots els informes de serveis socials acrediten la seva vulnerabilitat. Són temps de posar tots els recursos i iniciatives possibles per fer front a aquesta situació.

Sabem que la solució al problema passa per incrementar el parc públic d'habitatge social en règim de lloguer, amb una quantitat que sigui suficient per temperar el preu del mercat i, alhora, donar sortida a les famílies vulnerables. Avui el parc públic és molt insuficient. El mateix departament ha quantificat la necessitat en cent deu mil nous habitatges. Cal continuar augmentant el parc d'habitatges, conseller. Amb la construcció d'habitatges protegits de lloguer, sí, però també amb altres polítiques, sumant altres programes, com el tanteig i retracte o els ajuts per fer front al pagament del lloguer o de la hipoteca, com ja va fent el departament. Però avui necessitem noves iniciatives, que ens permetin posar de forma ràpida habitatges socials a disposició de l'emergència. Perquè l'emergència no pot esperar. De fet, ja fa dies que el departament anunciava una d'aquestes mesures a implementar a curt termini: el programa anomenat Reallotgem, que té clar l'objectiu d'incrementar la quantitat d'habitatges, tenint en compte la diversitat de circumstàncies, ja sigui en ciutats grans, en ciutats metropolitanes, en nuclis urbans o al món rural.

Referent a aquest últim programa, Reallotgem.cat, va la meua pregunta al conseller. Hem sabut que la intenció és que l'Administració llogui entre mil tres-cents i mil cinc-cents habitatges de titularitat privada, que en aquests moments es troben buits i accessibles, amb la seva corresponent cèdula d'habitabilitat, i posar-los a disposició de les meses d'emergència. És una bona iniciativa, conseller, una iniciativa que exigeix intensificar la cooperació amb els ajuntaments, que com a Administració més propera al ciutadà ha de poder accelerar la identificació d'aquests habitatges buits i iniciar les converses amb la propietat. La celeritat i eficàcia d'aquesta iniciativa depèn, en bona part, d'aquest espai de cooperació entre administracions. Per sortir de la crisi necessitem com més recursos millor, cert, però els recursos es poden veure del tot insuficients si no establim espais de governança eficaços i eficients. I en aquest sentit, conseller, aquest programa en què consisteix, quin pressupost té i a quines famílies va destinat?

El president

Gràcies, diputat. Per respondre a la pregunta té la paraula conseller de Territori i Sostenibilitat, el senyor Damià Calvet.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Gràcies, president. Diputat, moltíssimes gràcies per tornar a preguntar sobre habitatge. Vostè sap que aquesta és una de les obsessions del Departament de Territori i una de les prioritats del Govern de la Generalitat. Hem tirat endavant moltes iniciatives, algunes en forma de mesures urgents al llarg d'aquesta legislatura, i, efectivament –i vostè ho deia–, dins la complexa recepta de les polítiques d'habitatge, l'ingredient principal és augmentar el parc de lloguer social, públic o privat, perquè pot ser de promoció pública, però també podem donar ajudes als privats perquè també posin tota la seva capacitat en aquest augment dels habitatges de lloguer social. I tant sigui per la via de la promoció com per la via de la compra per tanteig i retracte, aquest Govern ha fet passes importants. Ahir mateix, el Govern aprovava una nova transferència entre l'Incasòl i l'Agència de l'Habitatge de Catalunya de 23 milions d'euros per continuar comprant per tanteig i retracte. En algun moment he sentit que es ridiculitzava la política de promoció pública dient: «Bé, és que la Generalitat només ha començat això o això altre» i jo sempre dic que, al marge dels que hem començat promoció nova, també hem comprat per tanteig i retracte a través del Decret 1/15, que ens ha permès augmentar de forma molt ràpida i significativa aquest parc públic d'habitatges. Per tant, 23 milions més. Ahir mateix, el Govern ho va aprovar.

I sí, també hem tirat endavant el programa Reallotgem.cat. És un programa un molt innovador. El que intenta és que entre la Generalitat, els ajuntaments i també

les meses d'emergència que tenen aquests mateixos ajuntaments trobem sortida i puguem agilitzar la ubicació en habitatges de les mil set-centes persones i famílies vulnerables que estan en aquestes meses d'emergència.

El programa consistirà que la Generalitat acordarà polítiques concertades, que vostè reclamava, amb els ajuntaments perquè aquests ajuntaments busquin, captin habitatges buits. Els hi remunerarem aquesta feina. Per tant, podran dedicar, també, personal, específic o ja en plantilla, a tirar endavant aquesta recerca. Una vegada els hagin trobat, els llogarem nosaltres –Agència de l'Habitatge– directament amb els propietaris i després serà o bé la Generalitat, amb la mesa d'emergència única, o cada mesa d'emergència la que trobarà la persona o família d'aquesta llista de mil set-centes idònia que s'incorpori en aquest habitatge. El preu del lloguer serà el que marca la llei de contenció de rendes; el preu del lloguer social que pagarà la persona o família vulnerable serà el que marca la 24/15. Vint-i-un milions d'euros. L'any 2021 ha de ser l'any en què agilitzem definitivament les llistes d'espera de l'emergència social.

El president

Gràcies, conseller.

Pregunta al Govern sobre l'exercici de competències autonòmiques en matèria d'infraestructures

310-00435/12

La darrera pregunta, sobre l'exercici de competències autonòmiques en matèria d'infraestructures, la formula en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans el diputat senyor Ignacio Martín. Endavant.

Ignacio Martín Blanco

Gràcies, president. Bon dia, conseller. Com valora l'exercici de la competència en matèria d'infraestructures de la Generalitat, senyor conseller?

El president

Per respondre a la pregunta té la paraula el conseller de Territori i Sostenibilitat, el senyor Damià Calvet. Endavant.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Gràcies, president. Diputat, així, en general, bé.

El president

Per repreguntar té la paraula el diputat.

Ignacio Martín Blanco

Gràcies per la resposta, conseller. Em sembla curiós que pugui dir que la valora prou bé, tenint en compte que fa uns dies hem conegut l'informe de la Sindicatura de Comptes sobre el desenvolupament d'una de les obres públiques principals de la Generalitat. Durant aquests últims vint anys, la Generalitat ha tingut una obra que ha estat realment escandalosament un desastre per a la ciutadania de Catalunya. Aquesta obra acumula catorze anys de retard i acumula un sobrecost de 5.000 milions d'euros, dels 2.000 pressupostats inicialment als gairebé 7.000 que ha costat ja fins a l'any 2016. Per tant, encara queden quatre anys d'escrutini per saber fins a on s'enfilrà aquesta xifra. Sembla que la xifra es podria enfil·lar fins als 13.000 milions d'euros i, per tant, jo crec que valorar positivament l'exercici de la competència en matèria d'infraestructures de la Generalitat, amb aquest escàndol tan absolut que s'ha produït pel que fa a l'obra de l'L9, em sembla si més no agosarat per part seva.

El que és evident, senyor conseller, és que vostès s'han passat, es passen la vida dient que Espanya ens roba, que Espanya ens espolia, etc., però el que hem vist amb

aquestes xifres és que qui fa dècades que malbarata els recursos dels ciutadans de Catalunya, del conjunt de la ciutadania de Catalunya, són vostès, són Esquerra Republicana, són la Convergència de tota la vida, són, en definitiva, l'ara dita Junts per Catalunya i els partits separatistes. En comptes d'assumir les seves responsabilitats, en comptes de reconèixer que vostès han fet una gestió desastrosa d'aquesta obra, en comptes d'admetre que, si en comptes de ser vostès, hagués estat una altra administració com ara el Govern d'Espanya qui hagués dut a terme semblant desastre, vostès estarien parlant a tothora sobre això. Per tant, el que nosaltres demanem per respecte a la ciutadania de Catalunya és senzillament que vostès demanin disculpes, reconeguin que ha estat un autèntic desastre i que aquesta obra pública que ha tingut un munt d'irregularitats i de corruptela –segurament relacionades amb el 3 per cent amb el seu partit–, doncs nosaltres creiem que, si més no, haurien de fer vostès una mica d'autocrítica i admetre que la seva gestió ha estat desastrosa. Per als ciutadans de Catalunya i, en aquests temps de pandèmia, aquestes xifres resulten especialment deplorables, especialment indignants i especialment inacceptables.

Gràcies, conseller.

El president

Gràcies, diputat. Per respondre de nou, té la paraula el conseller.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Moltes gràcies. Vostès toquen d'oides, toquen per notícies de premsa, però hi estem acostumats. La veritat eh. I si vostè creu que aquí hi han irregularitats o corrupcions, se'n va la fiscalia, se'n va a la fiscalia. No ho diu aquí en seu parlamentària de manera impune.

Miri, com a Govern, la línia 9 és prioritària, necessària i estratègica. Era i és un projecte ambiciós que s'ha vist afectat –sí, afectat– al llarg d'aquests anys per diferents situacions que han demorat la seva finalització. Però, que quedi clar, les xifres i les dades contingudes a l'informe de la Sindicatura de Comptes, en especial pel que fa als costos, no són noves i són conegudes i públiques des del 2011, i estem al 2020. La línia 9 avui no té el mateix cost material que el que costava a l'inici, però sí que té el mateix cost material que el 2011, perquè no hi ha hagut cap increment especial, el cost fix és el mateix. Es va projectar una obra ambiciosa, 50 quilòmetres més de metro. Vam incrementar –per tant, no és un sobrecost–, vam incrementar la dimensió del projecte dels 80 que ja tenia inicialment. I es va fer així, i això s'ha anat canviant, perquè és una obra transformadora per a la ciutat de Barcelona i per a l'àrea metropolitana de Barcelona. Hi ha hagut canvis de traçat, increment d'estacions, canvis en sistemes constructius per millorar-ne la seguretat. Una gran part, una part important de la línia 9, ja està en servei, la part que va cap a Badalona i també la part cap allà que va cap a l'Hospitalet i també torna a entrar a Barcelona. I, per tant, tot el que ha sigut aquest any, per exemple, la posada en servei de cinc noves estacions. Això no és negligible. Hem posat en servei cinc noves estacions. Doncs tot això és el que ha significat anar tirant endavant aquesta obra de la línia 9. Els mecanismes financers i les valoracions en les adjudicacions poden agradar més o menys, però el que ha de quedar molt clar és que tots els diners s'han destinat a executar l'obra de la línia 9, i que les valoracions dels criteris els decideix Infraestructures.cat. Per tant, és una feina que fem des de dos departaments: el de Vicepresidència i el de Territori.

La línia 9 és una aposta clau en el sistema de transport públic de Barcelona i de l'àrea metropolitana. Ens permetrà disposar d'una estructura robusta de transport públic que relligui tota l'àrea metropolitana. I l'objectiu no és altre que reduir emissions. Tenir una mobilitat més sostenible i, per tant, contribuir a millorar la lluita contra el canvi climàtic.

Per tant, l'aposta d'aquest Govern i d'aquest conseller és ferma. Continuarem tirant endavant aquest gran projecte que es va veure modificat el 2011 –d'aquí aquests

sobrecostos a què vostè feia referència de manera insidiosa— per tirar endavant una obra important per al país.

El president

Gràcies, conseller.

Compareixença del vicepresident del Govern, en substitució del president de la Generalitat, per a informar sobre les darreres mesures preses pel Govern per a contenir el brot epidèmic de la pandèmia de Covid-19

350-00019/12

En acabar la sessió de control, passem al següent punt de l'ordre del dia, que és la compareixença del vicepresident del Govern per informar sobre les darreres mesures preses pel Govern per contenir el brot epidèmic de la pandèmia de Covid-19.

Atès que el vicepresident del Govern ha sol·licitat comparèixer davant del Ple per informar sobre aquestes mesures, té la paraula, en primer lloc, el vicepresident, el senyor Pere Aragonès i, tot seguit, acabada la seva intervenció, té la paraula la consellera de la Presidència, la senyora Meritxell Budó, d'acord amb l'article 85.6 del Reglament. Endavant.

El vicepresident de la Generalitat i conseller d'Economia i Hisenda

Moltes gràcies, president. Consellera. Diputades i diputats. Molt bon dia a tothom. Una setmana més, el Govern compareix a voluntat pròpia, i d'acord amb els grups parlamentaris que formen part d'aquesta cambra, per sotmetre al control de la nostra acció de govern amb relació a la gestió de la crisi sanitària, social i econòmica provocada per la Covid-19. És la tercera compareixença que el Govern fa en Ple des que el dia 25 d'octubre es va declarar l'estat d'alarma per contenir la propagació de la pandèmia. Una situació totalment excepcional i que, com hem reiterat en multitud d'ocasions, volem gestionar des de la màxima transparència, des del màxim compromís democràtic, garantint en tot moment una comunicació fluida amb aquesta cambra.

Ens toca, doncs, gestionar la incertesa provocada per la pandèmia; la por i el neguit de no saber quan acabarà aquest malson. La frustració i el desànim que sent molta gent, massa gent. Perquè ens mirem molt la pandèmia des del punt de vista sanitari i des del punt de vista socioeconòmic. Però si volem donar una bona resposta a la ciutadania, la més completa possible, cal incorporar també una mirada emocional a aquesta crisi. I el primer pas no és altre que oferir respostes a la ciutadania tan clares com la incertesa ens permet fer-ho. Respostes que, de vegades, no són les respostes que volem sentir. I us ben asseguro que no són les respostes moltes vegades què vull donar. I, sobretot, cal escoltar molt a tothom, a la ciutadania, a tots els agents socials i econòmics, també a tots els membres d'aquesta cambra, a tots els grups parlamentaris. I, per això, compareixerem, sempre que calgui, les vegades que faci falta, mentre duri aquesta situació. El millor antídote contra la incertesa és la informació, la comunicació, la transparència; és actuar amb total compromís democràtic, sumant a tothom, comptant amb tothom, per treballar des de la corresponsabilitat i ajudant a fer emergir la solidaritat que tan forts ens fa com a societat.

Ens correspon fer emergir la solidaritat contra la incertesa, contra la por, contra l'angoixa i contra el neguit provocat per la pandèmia. I això ens implica a totes i a tots. En tot moment, l'objectiu del Govern no és altre que aconseguir tenir la pandèmia sota control, protegir la salut i salvar vides. Hem de fer tot el que estigui a les nostres mans per preservar la vida.

Només en la setmana del 21 al 27 de novembre es van produir tres-centes dues noves defuncions per Covid-19 a Catalunya; tres-centes dues noves defuncions en la

setmana del 21 al 27 de novembre, una xifra que no podem normalitzar. No ens hi podem acostumar. Rere la fredor de les xifres hi ha el dolor de moltes persones i de moltes famílies, de molts amics i amigues. Des de l'inici de la pandèmia, han mort gairebé setze mil persones a Catalunya. No ho podem normalitzar i ho hem de tenir sempre present, alhora que prenem les mesures amb relació a la pandèmia i les mesures que també tenen una implicació econòmica i social.

I aquesta és la realitat que vivim. Perquè l'obsessió del Govern és protegir la salut de tothom, preservar la vida, salvar vides. Ho vam dir a l'inici de la segona onada i ho hem repetit setmana rere setmana: vivim una situació extremadament greu, que només millorarà notablement quan el gruix de la població estigui vacunada. Un escenari cada vegada, el d'aquesta majoria de la població vacunada..., que els avenços científics amb el seu camí regulatori són cada vegada més propers. Per tant, ens situa a un cert horitzó d'optimisme però alhora, mentre no hi arribem, hi hem d'estar amatents en tot moment..., i prendre les decisions que des del punt de vista social i econòmic encara siguin dures, si la situació sanitària ho exigeix.

Aquestes decisions són difícils, però les hem pres amb total convenciment i les prendrem amb total convenciment si cal, com hem fet altres vegades. Són les millors decisions des del punt de vista sanitari, perquè la nostra obligació és vetllar per evitar perdre allò que és impossible de recuperar, que és la vida.

Amb aquest objectiu, fa un mes i mig, el dia 15 d'octubre, el Procicat va aprovar el tancament de bars i restaurants i la reducció de l'aforament de comerços, sector cultural i gimnasos. Vam decidir aprovar mesures restrictives en un context de fort augment dels casos positius, però lluny de les xifres d'altres territoris, que van tardar més que nosaltres a prendre mesures similars.

Ens vam anticipar, per tant, prenent mesures que no s'havien pres en cap altre territori del nostre entorn. I el resultat ha estat positiu. Les persones contagiades van augmentar de forma sobrevinguda però, amb les mesures adoptades des de fa un mes i mig, hem aconseguit que els contagis caiguin en picat. En poc temps hem aconseguit un canvi de tendència de l'evolució de la Covid-19, quan en altres territoris potser no han tingut un creixement de contagis tan accelerat però, per contra, han necessitat molt més temps per començar a reduir el nombre de contagiats, un procés que alhora és molt més progressiu que el viscut a Catalunya en aquesta segona onada.

Ens hem avançat. Hem adoptat mesures amb suficient temps per controlar la segona onada de contagis. No vam esperar a tenir el sistema sanitari excessivament tensat per decidir implementar aquestes mesures, perquè o ens anticipàvem o corríem el risc que el sistema sanitari es collapsés i, per tant, veure'ns obligats a decretar un confinament domiciliari total, i amb les nefastes conseqüències socials i econòmiques que això hagués comportat.

L'experiència acumulada aquests darrers mesos ens demostra que si ens avancem, si prenem les decisions a temps, podem controlar les onades abans. Si ens avancem, hi ha menys pressió sobre el sistema sanitari, sobre els CAPs, sobre els hospitals i sobre les UCIs.

Perquè només se'n facin una idea, durant la primera onada vam arribar a 1.800 llits d'UCIs ocupats per malalts de Covid-19, i en aquesta segona onada el pic de pacients en situació crítica que estan en una UCI no ha arribat a sis-cents. Durant la primera onada de la pandèmia, malauradament, van morir més de 12.500 persones, i malauradament en els dos últims mesos n'han mort massa, 2.500, però lluny d'aquelles xifres de la primera onada.

Ens avancem i salvem més vides. Ens avancem amb mesures menys rígides que el confinament total i amb una durada més curta. En menys d'un mes hem aconseguit canviar la dinàmica de la pandèmia sense haver de recórrer a un confinament estricte com el que vam patir a la passada primavera i que es va allargar gairebé cent dies, des del 14 de març fins al 20 de juny.

I ho hem fet mantenint des del primer dia les escoles obertes. Semblava impossible fer-ho, però sense cap mena de dubte, un cop superada la nova onada de la Covid, cal reivindicar la bona feina de tots els docents i, de fet, del conjunt de la comunitat educativa; també el compromís dels alumnes d'aquest país i la confiança de mares i pares. Perquè tornem a viure un curs complicadíssim, un curs estrany. I, un cop més, mestres, professors, famílies i alumnes demostren la immensitat i la fortalesa del sistema educatiu del nostre país. I per això els vull traslladar el més sincer agraïment, com també vull agrair l'esforç de tots els professionals de la salut i d'atenció assistencial i també el compromís de la ciutadania.

Modestament, ens n'estem sortint. Tenint en compte l'evolució de la pandèmia a països que van superar la primera onada, sense grans problemes, i que en canvi han patit molt més aquesta tardor. Ara bé, no podem caure en l'autocomplaença. Hem d'aprendre de les lliçons però no caure en l'autocomplaença. Hem de tocar sempre de peus a terra i actuar amb molta humilitat. La Covid-19 ha estat una cura d'humilitat per a les nostres societats. Per a tothom, també per als governants. Perquè sabem que en qüestió de dies la pandèmia es pot descontrolar i quan es descontrola és molt i molt difícil d'aturar.

A dia d'avui, el nombre de contagis continua sent encara massa elevat: per sobre dels mil casos diaris detectats. Hem tingut, durant uns dies, estabilitzada la velocitat de propagació entorn del 0,8 durant unes setmanes, això ens ha ajudat realment a estabilitzar la situació sanitària i a disminuir el nombre de persones ingressades als hospitals i les UCIs, i a fer-ho de forma significativa i amb rapidesa. Però, precisament, les lliçons del virus és que no es pot abaixar en cap moment la guàrdia.

En aquesta setmana els indicadors de propagació, de la velocitat de propagació, –l'Rt famosa– està tornant a anar cap amunt, s'està acostant al 0,9. El risc de rebrot després de dies de forta davallada s'ha, doncs, estabilitzat i amenaça de canviar la tendència. I per això és imprescindible fer una crida al conjunt de la població.

Les mesures sanitàries –les mesures sanitàries–, les mesures de prevenció, les mesures de preparació del sistema sanitari, però també les mesures que es fan en totes les activitats econòmiques i socials no poden substituir el compromís ciutadà. El compromís ciutadà és insubstituïble. L'actitud personal individual de cadascú de nosaltres davant de la pandèmia és insubstituïble. No el pot substituir cap govern, no el pot substituir cap norma administrativa, no el pot substituir cap codi de bones pràctiques. Necessitem mantenir aquesta fermesa i aquesta responsabilitat, tots i cadascun de nosaltres.

El nostre objectiu vam dir –i ho vam dir en aquesta cambra– que era mantenir la velocitat de propagació per sota d'1, i és cert que avui encara estem per sota d'1. Per tant, seguim disminuint, però ho fem amb molta menys velocitat que fa una setmana. I també vam establir que el nostre objectiu era mantenir el nombre de casos diaris per sota de 1.000 i mantenir el nombre de llits d'UCI ocupats per malalts de Covid-19 per sota de 300.

El primer objectiu, Rt per sota d'1, el vam assolir fa unes setmanes. El segon i el tercer objectius estem lluny d'assolir-los, sobretot el nombre de pacients d'UCI. Ens hi anem acostant, anem avançant, a poc a poc, però massa a poc a poc. Assolir aquests objectius –per tant, menys de 300 persones a les UCIs, menys de 1.000 casos diaris– permetria al sistema sanitari atendre els malalts de Covid-19 sense deixar de desatendre altres patologies.

Aquest també és l'objectiu, perquè no volem morir de Covid-19, però no volem morir d'altres malalties que puguem tractar, detectar i fer el tractament oportú i evitar, per tant, un empitjorament d'altres tipus de salut. I aquest era un element clau. Per això es van prendre mesures, per poder atendre tothom. I, si cal, tornarem a prendre-les.

Queda, per tant, molta feina a fer. La bona dinàmica que hem estat tenint les primeres setmanes ens ha permès començar una progressiva flexibilització de les mesu-

res restrictives per frenar la Covid-19. És un procés de flexibilització pensat que duri dos mesos, al llarg dels quals, si es van complint els indicadors –si es van complint els indicadors–, es permetran més reobertures i ampliacions d'aforaments.

Els trams del pla d'obertura estan organitzats seguint estrictes criteris sanitaris. No volem córrer ni podem córrer, perquè podríem ensopegar. Sabem que al juny es va anar massa ràpid. I segurament per això els rebrots es van produir abans aquí, rebrots, doncs, generalitzats a determinades parts del territori. Per això una bona flexibilització de les mesures, prudent, és clau per evitar endarrerir al màxim una tercera onada, que podria arribar aquest hivern abans no tinguem la vacuna, doncs, aplicada de forma generalitzada.

Fa poc més d'una setmana vam iniciar les primeres flexibilitzacions amb la reactivació de la restauració, la cultura, activitats culturals, extraescolars, comerços i equipaments esportius. Tots érem conscients que la flexibilització de les mesures anava associada a la gestió d'un major risc sanitari. I aquests últims dies comencem a notar les conseqüències.

Després de molts dies, la taxa de transmissió i el risc de rebrot han tornat a créixer, lleugerament. La taxa de transmissió encara està per sota d'1, però està havent-hi un repunt que ens ha de centrar la nostra atenció. I, per tant, ens ha de posar a tots plegats en alerta i haurà de marcar les decisions que haurem d'anar prenent en les properes setmanes.

Sabem, doncs, que una bona estratègia és aquella basada en l'autoprotecció ciutadana i la multiplicació de les tasques de rastreig i les proves de detecció de caràcter preventiu. Si ho fem, podrem mantenir la situació sota control, en un equilibri que serà sempre precari fins que no hi hagi una vacuna generalitzada.

Per tant, és clau avançar-se. I la millor manera és fer-ho a través de cribratges massius per detectar al màxim el nombre de persones portadores del virus i que no presenten cap mena de símptoma. Aquests dies estem fent campanyes arreu del territori, perquè és clau i essencial detectar les persones asimptomàtiques, que no saben que tenen el virus i, per tant, fer-ho per poder frenar l'expansió d'aquest i trencar les possibles cadenes de transmissió comunitària. Aquest pas és bàsic; si no ets conscient que ets portador del virus, no t'aïllaràs i, sense saber-ho, pots transmetre el virus a la teva família, amics i altres persones del teu entorn més proper.

Estem fent tot el que està a les nostres mans, tot, però si l'evolució de les dades empitjora caldrà aturar-nos de nou. Per això vull reiterar un cop més les crides a la responsabilitat de la ciutadania, la responsabilitat també dels sectors que estan procedint a l'obertura. De tots –tots. Tots hem de compartir aquesta responsabilitat. Tots pensem en com celebrarem el Nadal i com ho farem amb la nostra família. Famílies que han patit aquesta angoixa, aquesta por de no saber on serem d'aquí a uns mesos, famílies que també han perdut persones i famílies que tenen supervivents també, però que potser arrossegueu símptomes.

Per tant, hem de ser molt prudents. No podem cometre els mateixos riscos que a l'estiu. No cal que anem massa ràpid. Com a societat hem d'entendre que avui amb el nostre comportament el que ens hi juguem és que, amb el que estem fent ara i amb el comportament de tots plegats i amb les decisions que prenguem, ens hi juguem, doncs, que el mínim nombre de famílies passin el Nadal pendent d'un familiar a l'UCI o pendent d'algú que està a l'hospital.

Per tant, és imprescindible els dies que venen. Som a 2 de desembre. Tenim vint dies per davant per fer una crida a la responsabilitat de tots: ciutadans, operadors econòmics, governs, professionals de salut.

I això ens capfica com a govern i és el que ens preocupa. Amb l'estratègia de cribratges massius i el reforç de les tasques de rastreig estem intentant fer tota aquesta tasca preventiva, la que es fa des dels serveis públics, arribar al Nadal amb la pandèmia controlada i el mínim de malalts Covid possible.

En aquest sentit, el Govern ha dissenyat i acordat un pla per al Nadal; un pla d'adaptació de l'activitat social de Nadal i de canvi d'any a la Covid-19 coherent amb el sistema de trams que vam anunciar i que aporta transparència, que aporta previsibilitat, que permet a tothom saber «tenim aquests indicadors, doncs ja sabem què és el que pot passar en uns dies»; un pla fet des del coneixement de la realitat, amb les dades epidemiològiques a la mà, amb què el Departament de Salut treballa, dia rere dia, però comprenent també –i sent realistes– la importància del moment d'unes festes familiars, que, per cuidar precisament la família, les hem de portar a terme amb la màxima responsabilitat.

No podem fiar-ho tot a una vacuna que, de moment, encara no tenim. Que s'ha avançat molt científicament, que estem preparats per quan estigui, doncs..., el que és el material a punt, poder-ho implementar a Catalunya amb la màxima celeritat. I ho farem, i ho farem bé. Però no és substituïble, no podem fer un salt en el temps. Necessitem superar les setmanes crítiques que venen. Per molt aviat que arribi la vacuna, doncs, els dies se'ns faran llargs, i les setmanes se'ns faran llargues, i hem de seguir sent responsables. I al Nadal, encara més.

El Pla de Nadal de la Generalitat –que, evidentment, defensarem, perquè és el Govern de Catalunya qui decideix en aquests àmbits, i treballarem, evidentment, amb la resta d'administracions– contempla una flexibilització del confinament nocturn la nit de Nadal i la nit de Cap d'Any, que, en aquest cas, començaria a la 1.30 de la matinada; el confinament nocturn, doncs, que començaria a la 1.30 de la matinada, la nit del 5 de gener començaria a les onze de la nit i no a les deu. Pel que fa al número de persones en les trobades familiars, és evident que ha de ser el mínim possible –el mínim possible– i que, en cap cas, superem les deu persones. I, pel que fa a la mobilitat, el Pla de Nadal manté les indicacions fixades en el Pla d'obertura a través dels diferents trams.

I, a partir d'aquí, haurem de celebrar un Nadal, un Sant Esteve, un Cap d'Any i Reis diferent, molt diferent. Fer-ho amb la màxima seguretat i amb tota la responsabilitat, perquè tots i totes hem de tenir molt present que hem d'evitar que el tombant d'any sigui la llavor d'una tercera onada. No seran unes festes normals, no les podrem celebrar com voldríem. Després de gairebé tot l'any fent esforços per evitar dinars i sopars de familiars i amb amics, no ens agradaria res més que poder fer aquestes trobades sense cap limitació. Però no podrà ser. Hi haurà restriccions i pel bé de tots, les haurem de complir. Estem vivint una greu crisi sanitària a nivell mundial, no és cap broma. No és cap joc perquè ens hi va la vida.

I cada vegada tenim més a prop la possibilitat de començar a vacunar la població. I cada vegada, estem, per tant, més a prop de començar a aconseguir la immunitat de grup que ens ha de permetre superar la pandèmia. Queden uns mesos, en els quals ens toca autoexigir-nos un sobreesforç col·lectiu en el que, de ben segur, per molts és l'any més difícil de la seva vida. Fem un sobreesforç amb la convicció que deixem enrere l'any de la pandèmia i comencem l'any de la recuperació. Però l'hem de fer, aquest sobreesforç –l'hem de fer. I les properes setmanes són clau. I fem-ho deixant de banda el jo, deixant de banda la visió individual i posant el nosaltres, el col·lectiu, en primer terme. I el nosaltres també és la família en primer terme. També són els amics. Que, amb la nostra actitud del dia a dia, responsable, hem de poder protegir –hem de poder protegir.

La Covid ens demostra que, de les nostres accions individuals, en depèn el progrés i el benestar del col·lectiu, que en depèn la salut de vida de tots nosaltres. L'egoisme, que es deixi en un calaix. Deixem de pensar en un mateix i pensem des de la col·lectivitat. Aquest virus ens seguirà afectant mentre segueixi afectant a cadascú; ningú no està salvat si tots no estem salvats. El bé més preuat ara, doncs, és el bé comú. Que tots i totes tinguem salut, que tinguem cobertes les necessitats més bàsiques i que tots puguem gaudir d'una vida social i cultural rica, depèn de nosaltres. Ho aconseguir-

rem, doncs, si prenem consciència que compartim una mateixa societat, un mateix temps i que res ens farà més forts per construir el futur conjuntament.

Estem treballant, doncs, en tota la tasca de detecció, cribratges massius. Seguim enfortint la capacitat de resposta del sistema sanitari, anticipació del sistema sanitari, resposta del sistema sanitari, acompanyament que seguirem fent perquè la pandèmia sanitària potser canvia, però la pandèmia econòmica i social durarà encara més temps. Mesures de suport, que n'hi han d'haver moltes més i n'hi haurà més i seguim treballant perquè n'hi hagi encara més, però és imprescindible la responsabilitat individual cap al col·lectiu. I per tant, fem una crida a tots, en aquests..., tenim vint dies per davant extremadament crítics; vint dies. De res serveix la reobertura, de res serveix tornar a aixecar persianes si amb el nostre comportament individual posem en risc que es tornin a restringir activitats. Per tant, fem una crida a tothom en aquest sentit.

Seguirem treballant, doncs, com a Govern i seguirem retent comptes en aquest Parlament. I ara, doncs, tindrà la paraula la consellera de la Presidència, que entrarà en el detall de moltes de les actuacions que jo he avançat.

Moltes gràcies, senyor president; consellera, consellera, conseller, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, vicepresident. Té la paraula, efectivament, ara, la consellera de la Presidència, la senyora Meritxell Budó. Endavant.

La consellera de la Presidència

Gràcies, president. Vicepresident, consellera, conseller, diputades, diputats... «El Govern de Catalunya estem determinats a que, en aquesta crisi, cap ciutadà quedi enrere. Estem determinats a donar resposta a les necessitats sanitàries, econòmiques, educatives, socials i emocionals.» He volgut començar la meua intervenció amb aquestes paraules, que jo mateixa els vaig adreçar ja fa un mes, en la primera compareixença del Govern en aquesta cambra, per retre comptes de tot allò que feia referència a la segona onada de la Covid-19 que estàvem patint.

De fet, d'acord amb el compromís d'aquest Govern de retre comptes, els vull recordar que en el passat Ple van comparèixer la consellera Vergés i el conseller Sàmper i que la setmana passada, dijous mateix, també va comparèixer davant de la Comissió de Salut el secretari de Salut Pública, el doctor Argimon, així com també el coordinador de la Unitat de Seguiment de la Covid-19 del Govern a Catalunya, el senyor Jacobo Mendioroz.

I avui tornem a comparèixer el vicepresident i jo mateixa, perquè aquests últims dies hem tingut novetats importants. Novetats importants que podríem resumir en aquest Pla de reobertura que vàrem presentar –i que ara el vicepresident en feia menció– i també en les principals mesures que en aquestes dues setmanes hem endegat per donar suport als diferents sectors afectats per la crisi com a conseqüència d'aquesta pandèmia. Com saben, fa dos mesos que, com la majoria de països del nostre entorn, vam haver d'emprendre restriccions molt dures que han tingut una forta afectació en persones i en sectors del nostre país.

Aquesta anticipació i aquest esforç ens han permès canviar la dinàmica de la pandèmia, sense haver de recórrer a un confinament més estricte, sense haver de recórrer al confinament total. Resultat: hem abaixat les dades molt ràpid. De fet, a la mateixa velocitat que les vàrem baixar durant el confinament total. I ho hem fet, fins i tot, abans de les nostres previsions. Però això no vol dir que ja hagi passat tot risc, al contrari. Estem encara davant d'una pandèmia mundial en constant evolució, perquè el virus va fent el seu curs i nosaltres hem de poder fer, com a Govern, un seguiment minuciós de totes les dades sanitàries, però també de totes les dades econòmiques i socials, per tal de donar una resposta ràpida i efectiva a totes les neces-

sitats immediates que es generen en el nostre país, però també a les de mitjà i llarg termini.

I en aquest context, el passat 23 de novembre es va iniciar l'aplicació d'aquest Pla d'obertura progressiva de les activitats afectades per les mesures restrictives que havíem hagut de prendre. Som, per tant, en una fase de flexibilització de les mesures. Una fase que podem iniciar gràcies –i cal dir-ho– a la responsabilitat, a l'esforç i al sacrifici de la ciutadania, i, molt especialment, dels sectors afectats per les mesures restrictives. Vull remarcar, però, que no som en una fase de desescalada. És molt important que ens conscienciem d'això: no som en una fase de desescalada. Som en una fase de flexibilització, tan possible com necessària, però que ho fem tenint en compte que estem gestionant aquesta segona onada amb un binomi salut-economia.

I és en aquest punt que vull fer un incís en la necessitat d'aquest Pla d'obertura progressiva. Perquè no podem obviar que en aquesta segona onada no tenim la mateixa situació ni la mateixa perspectiva en els àmbits socials i econòmics que teníem en la primera onada. Perquè cal recordar que arribem a aquesta segona onada amb sectors que encara arrossegueu conseqüències econòmiques de la primera i amb treballadors que encara a dia d'avui no han cobrat els ERTOS. I, clar, a vegades parlem de salut, de vegades parlem d'economia, però la realitat és que són conceptes que van junts. Són conceptes que no es poden destriar l'un de l'altre. Evidentment, sense salut no hi ha economia; però sense economia no hi ha salut. I a més, tant l'economia com la salut tenen conseqüències socials que també són indestriables.

I, per tant, és en la relació entre els àmbits sanitaris, socials i econòmics, que ens han de portar a trobar aquelles mesures més efectives per al control de la pandèmia i les seves conseqüències. Mesures que hem treballat conjuntament amb els sectors afectats. I és que el diàleg amb els sectors és constant, i no només hem treballat amb ells aquest pla de reobertura, sinó que també seguim treballant, dia a dia, amb ells, l'avaluació i l'anàlisi del seu desenvolupament. Per posar-los un exemple, aquest matèix dilluns vaig presidir una reunió amb els principals representants del sector esportiu del nostre país, per tal de valorar aquest primer tram de represa de l'activitat esportiva. Un primer tram de reobertura que el sector valora positivament, perquè l'economia de les entitats esportives i de les empreses del sector del fitnes estava en una situació molt crítica, i perquè fer esport també és fer salut, com de manera molt encertada reivindica el sector.

I és en el marc d'aquesta coordinació i diàleg amb els sectors –en aquest cas em referia a l'esportiu– que vull posar en valor també que es portaran a terme cribratges poblacionals a través d'una selecció dels principals clubs esportius d'arreu del territori, en col·laboració amb el Departament de Salut. Per tant, estem parlant d'un pla de reobertura, fruit del diàleg amb els sectors, progressiu –recordin que es durà a terme en quatre trams–, i que per avançar de l'un a l'altre és necessari complir amb uns valors d'evolució positiva de la pandèmia, com a mínim en la taxa de contagis i en els ingressos hospitalaris. Amb cribratges poblacionals que, a més a més, ens permetran anar a buscar el virus en aquells trams de població en els que, en aquests moments, ens és difícil accedir.

I en aquest primer tram hem fet una reobertura del sector de la restauració, una obertura del sector de la cultura, de l'esportiu, del comerç i de les activitats extraescolars. I cadascun d'aquests sectors, amb unes mesures molt treballades i molt concretes. I si tot va bé, si seguim guanyant terreny al virus, entrarem, quan les dades epidemiològiques ho permetin, en un segon tram. Com deia, sempre atenent l'evolució de les dades sanitàries, el consell dels experts i també el diàleg amb els sectors implicats. Un tram en el que, d'acord amb el que hem previst, entre d'altres mesures, permetrà la reobertura dels centres comercials amb un 30 per cent d'aforament –recordem que ara estan tancats– i s'aixecaran les mesures de confinament municipal, que passarien a ser de confinament comarcal, els caps de setmana.

I si l'evolució segueix sent bona, entràriem en un tercer tram, on les activitats socials ja es podran realitzar amb un màxim de deu persones, passàriem de sis persones a deu persones. I pel que fa a la mobilitat, deixaria d'haver-hi restriccions de cap de setmana, més enllà del confinament nocturn, que aquest sí que es manté de deu de la nit fins a les sis del matí. I si la situació ho segueix permetent, aniríem planificant aquest quart tram, on ja es podria recuperar progressivament la presencialitat en el batxillerat i també es podrien reprendre les competicions esportives, que recordin també que en aquests moments s'han ajornat.

I ara ens trobem a les portes de les festes de Nadal; unes festes que són sinònim de trobades de familiars, celebracions a les llars, tenir a prop les persones estimades. I conscients que aquest any no podrà ser com els altres anys, perquè d'això n'hem de ser conscients, hem de fer possibles unes mínimes excepcions que ens permetin connectar amb aquesta necessitat emocional que ens porten aquestes festes, i donar certeses perquè la gent ho pugui planificar, com ens explicava el vicepresident.

Aquesta tarda assistirem al *consejo interterritorial*, a escoltar, com sempre fem, però hi assistirem conscients que, tal com ha explicat el vicepresident, nosaltres tenim el nostre propi pla de Nadal i és el nostre propi pla de Nadal el que aplicarem. És en aquests moments en què el Procicat està reunit i té sobre la taula precisament aprovar aquest pla de Nadal, i un cop l'aprovi el Procicat, doncs, es detallaran els plans de..., és a dir, es detallarà tot el pla de Nadal.

De fet, saben que des del mes de març nosaltres hem reivindicat prendre les nostres pròpies decisions i adoptar les mesures més adequades per fer front a la pandèmia, analitzant les dades en cada moment d'acord amb els criteris solvents de les nostres autoritats sanitàries i en funció, també, de la situació que estem vivint econòmicament i socialment al nostre territori, perquè qui millor coneix el que està passant a casa nostra i com està afectant la Covid-19 als nostres ciutadans som nosaltres.

Però sobretot vull insistir i vull remarcar que encara estem en una segona onada, i, per tant, ens cal la màxima col·laboració i prudència de totes i tots per seguir avançant en aquest pla de reobertura. El procés de revisió de les mesures és un procés continu i s'ha d'anar valorant amb el màxim rigor, podent tornar a fixar mesures si les dades així ho requerissin. Per això és fonamental la col·laboració de tothom i l'estricta compliment de les mesures d'autoprotecció. Com més controlada estigui la pandèmia, abans podrem avançar. És feina de totes i tots.

I, parlant de controlar la pandèmia, coincidint amb aquest pla d'obertura, fem un impuls a la recerca activa del virus. Ens volem anticipar, l'anem a buscar, volem trobar-lo i trencar les cadenes de contagi. I per això s'estan intensificant els cribratges massius. Se n'han fet i se n'estan fent a poblacions com Badalona, com Mataró, Santa Coloma de Gramenet, Sabadell, la Llagosta, Mollet, Montcada i Reixac, Figueres, Olot i Banyoles, entre d'altres, així com també en una vintena de municipis de la regió de l'Alt Pirineu i l'Aran.

A més a més, el Departament de Salut també ha reforçat el sistema amb cinc-cents persones més en els circuits de rastreig. I, des del Govern, i tal com també va avançar la consellera Vergés, s'està treballant l'estratègia de la vacunació contra la Covid-19 a Catalunya per tal de que, quan la vacuna arribi, ho tinguem tot a punt per poder vacunar, o començar a vacunar si més no, la nostra població.

En definitiva, l'estratègia del Govern en aquesta segona onada comporta un paquet de mesures que, tenint en compte els àmbits sanitaris, econòmics i socials, ens estableixen unes regles del joc clares i concretes i pensades per cada situació de convivència amb el virus, una convivència que sabem que durarà mesos, i, per tant, aquestes regles del joc ens permeten adaptar-nos a cada moment a la situació concreta; un paquet de mesures que, tenint en compte els àmbits sanitaris, econòmics i socials, consten de dos tipus: per una banda, les mesures de salut pública, que inclouen

des de mesures restrictives i mesures d'autoprotecció fins a cribratges massius, i, per altra banda, unes mesures actives en protecció econòmica i social.

I és en aquest sentit que també els darrers dies el Govern ha aprovat decrets lleis i mesures i ajuts; un d'ells: la creació del Registre de persones treballadores autònomes afectades econòmicament pel coronavirus, que es va activar abans-d'ahir i que té com a objectiu facilitar l'accés als ajuts i simplificar els procediments que han de seguir per tal d'aconseguir-los.

Aquest mateix decret llei també adopta mesures com la reducció de la càrrega tributària d'aquells sectors que han vist greument afectades..., per les mesures restrictives que varem haver d'adoptar per fer front a la propagació del virus.

I un altre decret llei, que varem aprovar la setmana passada, preveu tota una sèrie de mesures complementàries i urgents en els àmbits de les instal·lacions juvenils, les cooperatives, la cultura, les entitats del tercer sector social i els serveis en matèria d'acolliment i d'adopció. I, com saben, de la importància de la liquiditat per a entitats empreses i autònoms, hem aprovat també un conjunt de mesures que facin possible aprovar el període mitjà de pagament a proveïdors de la Generalitat i del seu sector públic.

I, seguint també aquestes mesures actives de protecció social i econòmica, voldria destacar el programa Reallotgem.cat, que, tal com va anunciar el conseller Calvet, o ha anunciat avui durant la sessió de control, destina 21 milions d'euros per llogar entre 1.300 i 1.500 habitatges privats per destinar-los a les famílies de les mesos d'emergència pendents d'un reallotjament.

I, en el sector de l'esport, també hem ampliat els ajuts fins a 25 milions d'euros, i la convocatòria es va obrir abans-d'ahir per tal de que puguin començar a sol·licitar-ne els ajuts.

O en l'àmbit del món local, amb l'aprovació del Fons de Cooperació Local extraordinari, dotat amb 120 milions d'euros. I aquestes són algunes de les mesures de protecció social i econòmiques que des del Govern hem anat impulsant.

Ara bé, de la mateixa manera que la Covid té conseqüències socials i econòmiques, no podem mirar cap a una altra banda i no veure els efectes i les implicacions socials i econòmiques de les decisions de l'Estat espanyol quant a la gestió de la Covid. Podríem dir que els ciutadans del sud d'Europa patim dos virus: el virus de la Covid i el virus de la nefasta gestió del Govern de l'Estat espanyol quant a protecció social i econòmica dels ciutadans i les ciutadanes d'aquest país.

I tan sols els posaré dos preguntes com a exemple. Ha utilitzat el Govern espanyol totes les ajudes europees, tal com va demanar el president Torra? I la resposta és «no». No han volgut demanar, per exemple, els fons Mede, que haguessin suposat per a Catalunya més de 4.000 milions d'euros.

Ha compensat el Govern de l'Estat espanyol les pèrdues ocasionades per la Covid a autònoms i empreses? La resposta torna a ser no. Però el més greu és que, a sobre, apugen la quota dels autònoms i no només l'apugen ara sinó que anuncien que per al proper exercici, per al 2021, la tornaran a apujar.

Deia l'altre dia el doctor Argimon: «No som un país pobre, però tampoc som un país ric. Si nosaltres poguessin pagar els ajuts necessaris, penso que no estaríem reobrint bars, restaurants o altres tipus de negocis.» O, ahir mateix, el doctor Padrós ens alertava que el país està mantenint un equilibri, necessari però alhora molt fràgil, entre economia i salut.

I aquesta és la realitat. La situació generada per la crisi de la Covid-19 destapa l'infrafinançament de la Generalitat de Catalunya. La situació generada per la crisi de la Covid-19 posa davant del mirall el Govern espanyol, un govern que fa pagar a les persones i a les empreses la crisi econòmica generada per aquesta crisi sanitària. La situació generada per la crisi de la Covid-19 demostra que l'única oportunitat pel progrés i el benestar dels ciutadans i les ciutadanes de Catalunya és disposar de les eines i dels recursos d'un estat propi.

Mirin, mentre el Govern de l'Estat espanyol dona comptes al Congreso, per exemple, cada dos mesos, el Govern català ho fem a cada sessió plenària. Mentre el Govern espanyol no dona cap ajut directe a autònoms i empreses, el Govern català, tot i la situació d'infrafinançament que patim, decreta ajuts directes tant a autònoms com a empreses. Només una dada al respecte: la darrera línia d'ajuts directes a la indústria ha permès conservar a Catalunya 9.600 llocs de treball.

Acabo, i acabo adreçant-me als ciutadans i a les ciutadanes del nostre país. La situació actual és molt complexa i ens afecta a tots els nivells de les nostres vides, des de la salut a la feina, els amics, la família. En definitiva, ens afecta a totes i a tots en el nostre dia a dia. Però sabem que en l'evolució de la pandèmia tots nosaltres hi tenim un paper protagonista. I ho estem fent bé –ho estem fent bé–, però hem de seguir fent-ho bé; no ens podem relaxar i no podem abaixar la guàrdia. Cal que complim amb totes les mesures que estan decretades perquè les entenem i perquè ens les creguem, i no perquè ens hi obliguin.

Les mesures d'autoprotecció són la clau per al control de la pandèmia; això és així, són la clau per al control de la pandèmia. Ho són per a un mateix, però també ho són per als altres; per a totes les persones que estimem, però també per a totes aquelles persones que ni tan sols coneixem però que formen part del nostre país.

Sempre amb mascareta, sempre mantenint les distàncies, sempre reduint al màxim la nostra interacció social. Aquestes mesures les hem de mantenir sempre. I sobretot ventilar. Aquests dies, quan ens trobem en l'àmbit familiar, si no és a l'aire lliure, ventilem. O quan venen amics a casa, ventilem. Fins i tot encara que portem mascareta, encara que guardem la distància, tot i ser sis persones, hem de ventilar. Perquè el senzill i simple gest de tenir una finestra oberta és la millor prevenció que podem fer per nosaltres i pels altres.

Recordem: la corresponsabilitat i les mesures d'autoprotecció són del tot necessàries i imprescindibles per combatre aquesta pandèmia.

Moltíssimes gràcies, president, diputades, diputats.

El president

Gràcies, consellera. Passem ara a les intervencions dels grups parlamentaris. I en primer lloc té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, el diputat senyor Carlos Carrizosa. Endavant.

Carlos Carrizosa Torres

Gracias, señor presidente. Señoras y señores diputados..., señor Aragonès, sus comparecencias durante el último mes reflejan la curva de su incompetencia o de su impotencia, y nosotros, la verdad, reconozco que no somos capaces de doblegarla. Llevan ustedes dos semanas más pendientes de que no les muevan la silla que de arreglar el roto que han hecho a autónomos y a trabajadores. Hace dos semanas usted se levantó de la mesa para la gestión de la pandemia en protesta por las filtraciones de sus socios; luego volvió a sentarse, pero nadie hubiera notado la diferencia, porque la gestión ha sido igualmente un desastre.

Avergüenzan ustedes a todos los catalanes. Nadie se explica cómo están ofreciendo este espectáculo en uno de los momentos más decisivos de nuestra comunidad autónoma en los últimos años. Se han pasado una década pidiendo la independencia para gestionar mejor los recursos y las crisis que el Gobierno de España y cuando llega una pandemia se ve que ustedes, pues, son muy malos gestores y que realmente bien poca diferencia hay entre los peores gestores que haya habido nunca en el Gobierno de España y ustedes.

El *conseller* El Homrani ha estado poco menos que escondido desde que no le dio la gana de dimitir. La *consellera* Vergés permanece impassible viendo cómo gestionan la sanidad otras comunidades autónomas y guardando silencio acerca de sus almuerzos de tres horas con el señor Vendrell. Tremosa, el señor *conseller* Tremosa, está enmendando la plana a usted, su jefe, el señor Aragonès, queriendo sustituirle

en las conferencias de presidentes, torpedeando las medidas de la *consellera* Vergés. La señora Budó y el señor Sàmper mareando la perdiz con la fecha de las elecciones, porque las encuestas no les están yendo muy bien a los de Junts per Cat. Y, en definitiva, este Govern es una jaula de grillos. Nos jugamos las Navidades en familia por su gestión tardía, ineficaz, unilateral o directamente inexistente. Piénsenselo dos veces antes de hablar de la NASA catalana o de que seremos la Dinamarca del sur, porque ha quedado claro para todos los catalanes lo que ustedes son: agitadores incapaces de gestionar válidamente un país o una comunidad autónoma con ese nivel de necesidad de gestión que tenemos hoy día.

Ustedes tenían ahora la oportunidad de demostrar que eran sensibles ante los problemas de los catalanes, que son capaces de gestionar la crisis, a pesar de que ustedes sigan con el mantra de que es el Estado español maligno el que les oprime. Ustedes yo creo que han sido una tremenda decepción incluso para los suyos.

Y lo que sí que les digo es que ustedes han demostrado de qué son capaces bajo presión. Todas las administraciones han tenido un verdadero test de estrés con esta pandemia. Ustedes no han superado el test de estrés. Prueba no superada, señores del Govern. Son el gobierno autónomo, con diferencia, más incompetente en la gestión de la pandemia de España.

Después de un mes en que los autónomos, las pequeñas empresas y muchos trabajadores han estado en el dique seco porque se les han impuesto restricciones sin ayudas, la primera fase de la desescalada que iniciaron ustedes hace una semana llegó tarde. El lunes 23 no fue el fin del cerrojazo para muchos, porque muchos no pudieron volver a abrir sus negocios. No tenían recursos materiales ni humanos para abrir. Ustedes quizá pensaban que un negocio y los trabajadores que de él dependen pueden sobrevivir un mes y medio cerrado, sin ingreso ninguno, sin ayuda de ningún tipo, con la persiana bajada, y pese a todo aguantando, pagando impuestos, y, después de todo ello, abrir la persiana. Parece que ustedes conocen poco las necesidades de Cataluña, o que incluso quieren poco a los catalanes o a Cataluña. No han pagado las ayudas, con lo rápidos que son ustedes para poner sueldecitos a las personas que dependen del *procés*.

Pero el agujero en el bolsillo de miles de catalanes sigue y el dolor y la angustia ante el futuro y el presente económico de sus familias también siguen. Ahora ya es muy tarde para muchas familias. No pudieron abrir la semana pasada porque se han arruinado con los bandazos y con las faltas de ayudas del Govern. Les han dejado ustedes tirados y ahora no levantan cabeza para seguir adelante. Desde Ciutadans nos hemos reunido con muchos de los sectores afectados por su mala gestión en estas semanas. Yo le digo: hemos visto a gente llorar, llorar de desesperación y de desesperación no solamente de no recibir ayudas, sino de no ser ni preguntados por ustedes de cuáles eran las medidas que a los sectores más les podían ayudar, que no tenían interlocución con ustedes en toda su desesperación.

Y ahora hemos comprobado que, en la intervención de usted, señor Aragonès, hace muchas llamadas a la responsabilidad de los ciudadanos, también lo ha hecho la señora Budó. Señores del Govern, los ciudadanos han sido muy responsables. Han sido muy responsables, y han aguantado mucho, y han tenido muy poco la ayuda de este Gobierno. Creemos que lo que nos queda por aguantar, a la vista de ese discurso de que todo se demora, de que todo se deja a la responsabilidad de los ciudadanos, es que vamos a tener por delante dos meses y medio –los que quedan hasta las elecciones– aguantando el mismo estilo de gobierno, a menos que ustedes retrasen las elecciones porque se les caiga la cara de vergüenza de concurrir a unas elecciones con este panorama del gobierno. Mire, esta gente con la que hablamos los grupos de la oposición también es su gente, señor Aragonès, y son la gente para la que ustedes tienen que gobernar y que se han sentido absolutamente abandonados.

Y es que, mire, otra gestión de la crisis es posible. Las comunidades autónomas han demostrado que han afrontado esta crisis desde diversas perspectivas. Ha habido

quien ha hecho test masivos. Ha habido quien ha practicado confinamientos por áreas para acorralar al virus, sin destrozar la economía y sin que paguen justos por pecadores. Ha habido comunidades que han mantenido los bares, los restaurantes y los comercios abiertos, pero cumpliendo las normas sanitarias que es en lo primero que se han afanado todos los hosteleros y los restauradores, los bares, las cafeterías y los restaurantes, que hicieron esfuerzos de inversión para poder afrontar la pandemia desde sus locales y han cumplido escrupulosamente con las normas que se daban allí donde se les dejaban abrir.

Nosotros, en Madrid, como ustedes saben, gobernamos y somos un referente de gestión de la pandemia para estos colectivos, porque hemos doblado la curva mientras los trabajadores y los autónomos han tenido garantizada, por lo menos, su supervivencia económica. Y también hemos gobernado, y gobernamos en Castilla y León, donde hay consenso con los sectores afectados y el cierre fue compensado con ayudas de 290 millones de euros, en una autonomía que tiene 2,4 millones de habitantes, una tercera parte de los habitantes estatales de Cataluña, y también tiene un presupuesto total de 10.000 millones de euros, frente a los 33.000 que tenemos nosotros. Era un esfuerzo muy importante, los 290 millones, pero ¿sabe qué pasa? Que la autonomía de Castilla y León buscó el dinero, consiguió el dinero, lo reunió, porque, entre otras cosas, no tienen gastos como poner satélites en órbita, ni montar NASAs catalanas, ni la tele más cara de todas con muchísima diferencia.

Y ustedes podrían hacer algo bueno por los catalanes, tomar nota de cómo gestionamos la crisis allá donde gobernamos, que es básicamente con solvencia. Los catalanes ven como Madrid gestiona mejor la crisis sanitaria y no fríe a impuestos a las clases medias. Hagan ustedes políticas a favor de los trabajadores y los autónomos y dejen de castigarles con su infierno identitario, multando a quienes no rotulan en castellano o expulsando empresas con sus impuestazos.

El último escándalo. La señora Marta Vilalta se ha ido del hemicycle, estaba hace un rato. Decía ella, la semana pasada, que las personas más ricas de Madrid viven a costa de las personas más pobres de Cataluña. Eso es el culmen de la xenofobia. Demuestra la catadura moral de aquellos dirigentes del nacionalismo que hacen este tipo de declaraciones en plena pandemia. Si en Cataluña no se recaudan más impuestos es por el infierno identitario que ustedes han montado. No hay paraísos fiscales en España. Hay infiernos identitarios. (*Alguns aplaudiments.*) Y esos infiernos identitarios provocan la fuga de empresas, señor Aragonès. Anuncian ustedes inspecciones a los que huyen de ustedes y se van de Cataluña. Mucha inspección y mucha inspección, dice usted, pero al final no les va a quedar nada para inspeccionar si ustedes siguen expulsando a las empresas, señor Aragonès.

Los catalanes no les votan para que borren lo bueno de Madrid, sino para que traigan algo bueno a Cataluña, y ustedes no lo han hecho en tres años de legislatura y temo que no lo harán ahora.

Hemos comenzado el mes de diciembre, significa que estamos a las puertas del final de legislatura, que ha sido marcada por todo tipo de desmanes, de batallas campales de los radicales cuando no les gustan las sentencias, de desobediencia de un presidente de la Generalitat, que tuvo que irse por la puerta falsa, de acoso y derribo contra las instituciones y los funcionarios, una gestión nefasta de la pandemia... Mire, señor Aragonès, esta va a ser su última..., su próxima comparecencia, mejor dicho, en pleno va a ser la última de la legislatura, y usted aún tiene dos semanas para hacer algo bueno por todas las personas que se han visto golpeadas por esta crisis. Ustedes se pasan la vida hablando de agravios, no hacen otra cosa, pero deberían mirarse en el espejo y comprobar que el gran agravio que sufren los catalanes no es otro que el de su propia incompetencia.

(*Alguns aplaudiments.*)

El president

Gràcies, diputat. En nom ara del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula el diputat senyor Miquel Iceta. Endavant.

Miquel Iceta i Llorens

Gràcies, president. Honorable senyor vicepresident del Govern en substitució del president de la Generalitat, avui tornem a ser aquí per fer un seguiment de les mesures preses pel Govern en les darreres setmanes i per analitzar l'impacte sanitari, social i econòmic que han tingut aquestes decisions. Un cop més, començo per recordar les víctimes de la Covid-19, les seves famílies, els seus amics, i per reconèixer l'esforç, els esforços de tots els professionals que encara estan lluitant en primera línia contra aquesta malaltia.

Encara som lluny de poder donar per acabada la segona onada de la pandèmia i tenim el cap posat en una possible tercera onada. Esperem que no, desitgem que no. El cert és que les dades de propagació del virus han anat millorant aquests darrers dies, amb algun ensurt, i per tant sembla que anem per bon camí. Així doncs, mantinguem tots i totes tota la precaució i tota la responsabilitat. Iniciem doncs aquest mes de desembre amb un optimisme prudent, però també amb temors i amb preocupació. Potser és un símptoma dels moments que vivim, plens de dubtes i incerteses. Un temps en què els governs els ha tocat fer front a un dels reptes més importants que ha viscut el món en les darreres dècades. I, en l'esforç per vèncer la pandèmia, el Govern segueix comptant i comptarà sempre amb el nostre suport.

Deia que iniciem aquest mes de desembre amb optimisme prudent, amb temors i amb preocupació, optimisme des de la prudència. Les dades epidemiològiques milloren, tot i que molt lentament i amb algun ensurt. Això és cert tant en l'índex de contagis com de persones a les UCI. Baixa la pressió hospitalària i, per tant, són dades molt esperançadores que ens animen a seguir en el camí de la responsabilitat i de la prudència. Aquesta segona onada ens ha agafat ja cansats, esgotats, i particularment als professionals sanitaris que porten mesos lluitant en primera línia contra aquesta pandèmia. La ciutadania ha fet també un enorme esforç. Cal doncs que mantinguem la màxima responsabilitat perquè el risc d'un rebrot continua sent-hi.

Optimisme prudent també perquè tenim a tocar l'aprovació dels Pressupostos Generals de l'Estat, uns pressupostos progressistes que suposen una oportunitat perquè arribin a Catalunya més de 24.000 milions d'euros per iniciar la reconstrucció social i la reactivació econòmica del país. Més de 2.300 milions en inversions i transferències per a Catalunya. Uns bons pressupostos que no podem deixar escapar perquè ens ofereixen l'oportunitat de mirar el futur amb més seguretat, amb més esperança i també amb més ambició.

Conscients que estem en un moment molt complicat, aquest nou punt de partida ens pot permetre avançar cap a una societat més cohesionada i justa, i volem fer-ho en paral·lel amb la recuperació del creixement econòmic.

Parlava d'«optimisme prudent» perquè també al mes de gener tindrem previsiblement les primeres vacunes a tot Espanya. Hi ha un acord del Consell Interterritorial de Salut per determinar prioritats i mecanismes de vacunació. A Catalunya, la consellera Vergés va anunciar divendres la previsió de 900.000 dosis de vacuna a partir del primer trimestre de l'any vinent.

Però els deia que iniciem també aquest mes de desembre amb temors, el temor a una tercera onada. Perquè és veritat que hem iniciat la desescalada, però amb xifres més similars a les de finals de setembre que no pas a les del mes de juny, i al setembre deien vostès que estàvem en una –en deien– «estabilitat crítica». Doncs bé, en aquest marc afrontarem les festes de Nadal i, per tant, màxima prudència de la ciutadania. I tant. Però també màxima preparació per part del Govern per tenir tots els mecanismes de control a punt, per garantir que una possible tercera onada no ens torni a agafar a contrapeu.

Ens preocupa llegir aquests dies que els mateixos rastrejadors diguin que la gestió del sistema de rastreig per part de Ferrovial i, cito literalment, «és d'una ineficiència brutal». Per tant, la contenció del virus haurà de passar per reforçar i mantenir en condicions òptimes el sistema de vigilància i rastreig.

Temor també a que el sector sanitari, els professionals, no han pogut tenir cap descans i, per tant, estiguin en pitjors condicions d'afrontar una tercera onada. I aprofito per recordar que ens cal més diàleg, més negociació, més complicitat amb els professionals sanitaris. Han de rebre tot el nostre suport i el nostre reconeixement. Un suport que té a veure amb les condicions salarials, amb les condicions contractuals, amb l'estabilitat en les condicions de treball, i que necessiten també un suport tècnic i també emocional. Tots estem d'acord en què ha estat precisament la feina dels professionals sanitaris el factor que més ens ha ajudat a donar resposta a aquesta crisi. I ara cal que, des de la política, corresponguem a aquest esforç.

Temor, també, a que els sectors econòmics més afectats, els autònoms, el comerç, la restauració, els esports, la cultura no puguin aguantar sense uns ajuts promesos que no acaben d'arribar. I, per tant, i si us plau, més suport, el màxim suport als sectors afectats. Conscients de les limitacions i conscients que probablement mai no en tindrem prou, però realment alguns dels sectors no se'ls ha tingut prou presents en una crisi que els ha afectat, i és una crisi sobre la qual no tenen cap mena de responsabilitat, però que els està impeding obtenir i generar ingressos.

Deia l'altre dia el secretari de Salut Pública que, si tinguéssim els ajuts de França, no aixecaríem les restriccions. No ho sé. El que sí que sabem és que les comunitats autònomes tenen més marge per establir mesures compensatòries més contundents. Hi ha comunitats autònomes que estan destinant més ajuts als sectors econòmics afectats que no pas Catalunya. Els ho reclamem nosaltres, però també els agents econòmics i socials més representatius de Catalunya i el mateix món local. Cal diàleg social i una proposta econòmica urgent per compensar els sectors afectats per la crisi i cal que el Govern respongui a l'exigència de diàleg que els ha estat plantejada per Foment, Pimec, Comissions i UGT.

Els deia també que aquest mes de desembre l'encarem amb preocupació, preocupació per l'increment de la vulnerabilitat dels més febles i pels ajuts insuficients per part del Govern de la Generalitat. Vicepresident, només una de cada quatre persones que tenen dret a percebre la renda garantida de ciutadania la percep realment, i això ja passava abans de la crisi sanitària. Des del nostre punt de vista, el seu Govern no està actuant de la manera més eficaç possible ni està utilitzant tots els recursos de què disposa per evitar deixar ningú enrere. De moment, ha tornat a tancar, al mes d'octubre, amb més de 900 milions d'euros a la caixa.

Ho dèiem abans de la crisi i ho mantenim ara: durant aquest temps no s'ha produït cap nova proposta, prestació o servei que hagi millorat substancialment la vida d'una part important de catalans i catalanes. Les llistes d'espera segueixen creixent, tenim uns índexs molt alts de pobresa severa, continuem sent la comunitat autònoma amb menys inversió social dels darrers deu anys i la que més està trigant a revertir les retallades. Si volem gestionar –que ho volem– l'ingrés mínim vital, ja ens podem espavilar per fer-ho bé.

Preocupació també perquè, de nou, el Govern ha emès missatges contradictoris, aquesta vegada sobre la possibilitat o no de celebrar eleccions el 14 de febrer. El mateix dia que s'anunciava el pla desescalada es deia que potser no es podrien celebrar les eleccions. No es pot fer una contradicció més flagrant en una mateixa frase.

Preocupació també perquè en cada declaració del Govern, en cada decisió, es fa palesa la divisió interna de l'executiu, i al final és la ciutadania la que en pateix les conseqüències. Tenim un govern que desafina, sembla no tenir partitura i no para de desentonar. I ni en el pitjor moment són capaços de tenir un comportament a l'alçada de la responsabilitat que tenen.

I per si això no fos poc, els grups de l'oposició i la ciutadania no tenim una informació suficient i veraç. No hi ha indicis de que millori la transparència a aquest respecte. Com és possible fer tantes rodes de premsa i ser tan opacs? I permeti'm que li'n posi alguns exemples. On són els estudis epidemiològics, recomanacions de Salut i de Protecció Civil que aconsellen quina és la millor manera d'organitzar les eleccions? Potser ho sabrem divendres i esperem la reunió amb ansietat. Quin és el destí del fons Covid? Nosaltres creiem que encara manca informació sobre quina ha estat la reprogramació pressupostària i quina ha estat l'aplicació concreta dels recursos extraordinaris provinents de l'Estat. I, per tant, ens agradaria que el Govern en aquest sentit marqués el pas i ens evités haver d'insistir-hi. Volem saber a què s'han dedicat *concretament* aquests recursos, tant els propis com els provinents de l'Estat. On és l'auditoria dels pagaments fets a l'assistència sanitària privada pels serveis oferts durant la pandèmia? Per saber si s'ha pagat justament o no. Quants recursos s'han dedicat a millorar els sistemes d'informació epidemiològica? Quant personal hem incorporat en els diferents serveis sanitaris i en residències? Vicepresident, entendre que vulguem la màxima informació, la màxima transparència, el més exigent retiment de comptes, que és l'únic que pot generar la màxima confiança, que és el que els ciutadans ens reclamen.

El nostre grup parlamentari ho ha dit des del primer moment: calia i cal sumar esforços, calia i cal treballar junts, calia i cal una cooperació entre institucions. I és especialment en moments com aquest que cal un esforç de país, cosa que implica actuar amb lleialtat, amb fermesa i amb responsabilitat.

L'actitud dels socialistes durant tots aquests mesos des dels ajuntaments, des de l'oposició al Parlament de Catalunya i des del Govern d'Espanya ha estat una actitud responsable i lleial, sempre amb l'oferiment de mà estesa. I, en canvi, no podem dir el mateix del Govern de la Generalitat, que massa sovint ha volgut centrifugar responsabilitats, elaborar memorials de greuges i cercar excuses. És un clàssic del nacionalisme català: la culpa és sempre dels altres. I vostès no han deixat de posar-ho en pràctica ni en els moments més difícils de la pandèmia. També avui.

Escoltin, 329.675 treballadors estaven especialment protegits el mes de setembre, amb una despesa de 449,1 milions d'euros en prestacions socials. Aquest darrer mes, un total de 285.232 autònoms catalans han rebut algun tipus de protecció de la seguretat social, i des de la tribuna el Govern ens diu que no hi ha hagut una aportació directa del Govern d'Espanya als autònoms. Mirin, no diguin mentides, diguin la veritat. Diguin potser, si volen, que arriba tard i malament, que és la seva excusa habitual, però realment l'únic govern que ha arribat tard i malament és el seu, amb l'agreujant que s'hi va posar molt més tard.

I permeti'm que acabi dient que nosaltres el que voldríem és que tot el que es fa ho haguéssim pogut acordar abans. Li he fet abans la pregunta corresponent. Nosaltres haguéssim volgut també que tinguéssim ja les bases d'un nou pacte de salut. El president Torra hi insistia sovint, però vostès no s'hi han posat. Haurà de ser a la propera legislatura, esperem que amb un altre govern, que cregui de veritat en el diàleg, la corresponsabilitat i la lleialtat.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputat. En nom ara del Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem, té la paraula la diputada senyora Marta Ribas. Endavant.

Marta Ribas Frías

Gràcies, president. Consellers, diputades, diputats, diguin-li com vulguin, però estem en un moment de desescalada. Així és com ens entenem tots. Moment delicat, de dies complicats, pel pont, per les festes de Nadal, on la socialització pot tornar a disparar-se i on ens cal evidentment responsabilitat per part de tothom; cap rela-

xament, perquè les conseqüències poden ser molt dures, en agreujament de la crisi econòmica i en vides –en vides.

Però, com sempre, els hi insistim: no és només a través de la responsabilitat individual de la gent que cal..., que ens en sortirem. Ens cal que vostès posin tot i més; de reforços encara no fets suficientment –vaja, no sabem quins s’han fet– a les residències i al sistema sanitari; de garantir un rastreig *eficient* i corregint allò que no va funcionar en la desescalada de l’estiu, com per exemple de la part externalitzada de Ferroser, i amb una estratègia valenta de tests ràpids, molts, tants com calguin per detectar, per aturar l’expansió del virus, i amb ajudes suficients perquè la gent pugui tancar-se quan cal, fer quarantenes, sense risc de perdre la feina, sense risc de no tenir com omplir la nevera o sense risc d’haver de tancar el seu negoci.

Seguim tenint la sensació que el Govern no fa tot el que pot i el que fa no ho acaba de fer bé. I, per tant, tornem a venir a aquest Ple, a aquest debat sobre la gestió de la crisi amb propostes, amb consells. Tres: planifiquin, gastin i rectifiquin els errors del passat.

Vaig a pams. Planifiquin, perquè per evitar morts, per evitar que l’economia caigui més i amb ella les condicions de vida de milers de persones, ens cal planificació de la despesa extraordinària; planificació en el sistema sanitari i condicions de salut pública que necessitem; planificació en quin és el sistema de protecció social, com reforçar-lo per tenir una xarxa real perquè ningú caigui, i planificació en les ajudes directes, que calen ara, potents, suficients, perquè el màxim d’empreses i autònoms possible aguantin el cop i es puguin refer després sense haver hagut de tancar, perquè després és molt més complicat, si han hagut de tancar. I no els veiem planificar, ni amb nosaltres, amb el Parlament, ni amb els sectors, ni amb els principals representants dels empresaris i dels treballadors.

La presidenta del meu grup parlamentari també li ha preguntat aquest matí, senyor Aragonès, per què no estan tenint diàleg amb les principals patronals i els principals sindicats, que li han fet una carta per reclamar-los diàleg social. Mirin, és via diàleg social que el Govern de l’Estat ha posat les principals eines que estan sent efectives perquè no caigui l’economia tant, o perquè no caigui tanta gent: els ERTOS, l’ingrés mínim vital o l’increment de liquiditat per a les empreses.

I és amb diàleg polític que el Govern de l’Estat ha fet les mesures més efectives perquè es pugui estar fent polítiques perquè no caigui la gent: la flexibilització del dèficit, el fons Covid i ara pressupostos o un reial decret llei pel tema dels desnonaments, que està a punt de fer-se.

A Catalunya el diàleg polític i el social estan desapareguts. Parlem de diàleg real, no d’informació, no de reunions per informar, diàleg real. Ni una sola de les mesures les han consultat al Parlament abans de llançar-la, ni una. I els sectors principals d’empresa i de treball estan dient que tampoc amb ells estan planificant.

Entenem, per tant... Miri, de debò que la situació deu ser desbordant, per imprevista, per incerta, però són nou mesos ja. No és la primera part d’aquesta situació de crisi. Portem nou mesos, i ens queda almenys un any per endavant. Vostès són un govern en funcions i pel mig hi ha unes eleccions, on hi pot..., vaja, tant de bo hi hagi un canvi de govern.

Per tant, per tot plegat és més necessari que mai..., primer de tot, perquè és millor fer les coses així, però també per les circumstàncies polítiques a Catalunya, específiques, és més necessari que mai que es faci tot en base a planificació a partir d’acords. Potser els està distraient massa el seu soroll intern, les baralles constants o simplement és que no en saben més, però sigui el que sigui, si us plau, escoltin proactivament. Potser tenim raó; segur que no tenim tota la raó –tampoc tenim tota la informació–, però potser tenim part de raó, els que els fem consells des d’altres vessants, des d’altres espais, des de col·lectius, des de sectors. Sempre sempre és molt més intel·ligent, i sovint molt més encertada, qualsevol solució quan parteix de la intel·ligència col·lectiva.

Per tant, escoltin, surtin de la seva bombolla. Fins i tot per a la gestió complicadíssima del dia a dia, els pot ser molt més senzill fer-ho a partir d'una planificació compartida. I els poso l'exemple. Ens vam afartar de demanar al Departament de Salut que fixés i expliqués indicadors clars, pocs, però suficients, que permetessin explicar i compartir sota quines condicions s'havien de prendre unes restriccions o unes altres o s'havien de relaxar. Vostè mateix, senyor Aragonès –ho ha posat en valor avui–, això està..., ha donat finalment que s'hagi aplicat previsibilitat a la incertesa i està permetent-los gestionar millor el que ha de venir, el que està venint ara i el que ha de venir. Per què no ho fan per a tot?

Respecte a les ajudes al sector, respecte a la xarxa de protecció social, no estan aquí, segueixen al punt d'inici, d'improvisació constant. Hem d'estar esperant cada dimarts a veure quina nova ajuda apareix, sense pla ni concert. No hi ha planificació, no sabem a quina raó responen. És caòtic, per poc efectiu, i per insuficients, aquestes ajudes. Escoltin a qui els fa propostes i a qui els ofereix consells, planifiquin, gastin, gastin el que calgui.

Segon consell, gastin, senyor Aragonès. No s'entén per què la previsió del Govern és tancar l'exercici 2020 amb un dèficit entre el 0,6 i el 0,7 per cent. Per què volen tancar el 2020 amb el mateix dèficit que el 2019? Ho ha dit la secretària d'Economia, Natàlia Mas. Les circumstàncies són absolutament diferents. Estem fent front a una crisi sanitària, social, econòmica, brutal i, a més, enguany no tenen límit de dèficit. El Govern de l'Estat ha suspès els objectius de dèficit i la regla de despesa.

No només és que no han creat cap nova mesura social efectiva per fer front a l'emergència, sinó que... Permetin-me posar-los un exemple d'ahir mateix. Ahir van aprovar una pròrroga per a l'any vinent del contracte programa de serveis socials, amb un increment d'un 3 per cent. L'atenció dels serveis socials bàsics està incrementant-se com a mínim entre un 15 i un 25 per cent a qualsevol ajuntament de Catalunya. Ja no hi ha més a dir: 25 per cent, 3 per cent. No, sí que hi ha més a dir, perquè és que, a més, l'increment que fan –7,3 milions d'euros més per a l'any vinent– és 7,3 milions d'euros més respecte al que era el contracte programa per a aquest any o respecte al que ha acabat sent? Perquè durant aquest any s'ha incrementat en 10 milions d'euros provinents de fons Covid de l'Estat. Per tant, per a l'any vinent estan incrementant o estan reduint? I m'agradaria que respongués aquesta pregunta, senyor Aragonès. Aquests 7,3 milions d'euros són sobre el contracte programa existent més 10 milions que s'han incrementat aquest any o no?

És que es pensen que l'any vinent no hi ha crisi social a atendre a la nostra societat? Ni en això són capaços de gastar com cal en aquests moments? Mirin, no només els hi diem els comuns, que estiguem obsessionats amb que es gastin, és que els ho diu la Pimec, els ho diuen els sectors més afectats, els ho permet l'Estat, la Unió Europea i els ho recomana el Fons Monetari Internacional.

I tercer consell, rectifiquin. Per no tenir una tercera onada de greu impacte post-Nadal o fins i tot durant el Nadal, ens cal, com els deia, responsabilitat per part de tothom, però també que el sistema funcioni per detectar, per controlar, per evitar que hi torni a haver un contagi comunitari estès.

Per tant, no tornin a caure en els errors de l'anterior desescalada. U: facin els reforços anunciats a atenció primària i a salut pública, que encara no sabem quins s'han fet. Quant... –a veure si avui ens en sortim–, quant del personal que han dit que posaran a l'atenció primària –des dels darrers mesos han fet anuncis diversos–, quant n'han posat? Quantes de les 1.800 persones que van dir que posarien de reforç a les residències ja estan posades? Quantes de les 370 persones d'infermeria per a aquests mateixos centres han estat incorporades? Això ho van anunciar al juliol –al juliol.

Rectifiquin també en no seguir endavant en fer part del rastreig a partir de l'empresa Ferroser. Mirin, el rastreig és un dels punts clau per al control de la pandèmia. Ha estat clau a tots els països, i, per tant, no es pot –no es pot– deixar això en mans

de qui no garanteix el seu correcte funcionament. I ho dic en paraules *light*, perquè podria dir-ne de més gruixudes: no ha estat funcionant bé i segueix sense funcionar bé, i els treballadors i treballadores d'aquest servei segueixen denunciant-ho, i els treballadors i treballadores de la resta del sistema sanitari segueixen dient-nos que no funciona. No tornin a caure en aquest error, si us plau.

Seguin a negociar amb el sector del transport sanitari externalitzat, que el tenen en plena segona onada i desescalada en vaga indefinida; fa més de cinquanta dies que estan en vaga indefinida. Seguin i negociïn una solució.

No tornin a pagar a la privada el que es va pagar en la primera onada –que per cert encara no sabem quina quantitat s'ha pagat, també estaria bé que ens ho aclareixin.

I una última recomanació de rectificacions, correccions: per favor –per favor–, aturin ja el desgavell comunicatiu d'aquest Govern, per favor. Deixin de contradir-se públicament dia sí dia també com a Govern. La gestió d'aquesta crisi ha de passar per sobre dels jocs electorals que tenen entre les dues forces d'aquest Govern. I l'últim exemple l'acaben de fer avui mateix –avui mateix– en aquest debat. Senyora Budó, avui ens ve amb l'ocurrència de nou dels fons Mede. Suposo que la inspira el senyor Tremosa, que deu trobar a faltar els homes de negre controlant l'economia a Europa. Mirin, els fons Mede són un crèdit condicionat amb pitjors condicions que el que sí que s'està usant per part de l'Estat de fons europeus, que són els fons Next Generation, que estan permetent que hi hagi, entre d'altres –dades d'avui mateix–, més de 13.000 milions d'euros gastats en ERTOS a l'Estat, que hi hagi 200.000 catalans i catalanes que no estan engruixint les llistes de l'atur a Catalunya, que s'acaba de..., que està tenint repunt, perquè hi ha aquests ERTOS. Però és que, a més, senyora Budó, això no l'hi ho compra ni el seu vicepresident econòmic, que tampoc està d'acord amb els fons Mede.

Deixin-se d'ocurrències, prou del xip polític...

El president

Diputada...

Marta Ribas Frías

...de l'austeritat. Ni l'extrem dels –acabo, president– neoconvergens, que ens volen de nou els homes de negre aquí, ni el de l'Esquerra Republicana, que es creu que amb una gestió garrepa guanya en prestigi i vot de l'espai convergent.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputada. En nom ara del Subgrup Parlamentari de la CUP - Crida Constituent, té la paraula la diputada senyora Maria Sirvent. Endavant.

(Pausa llarga.)

Maria Sirvent Escrig

Bon dia, diputats, diputades; conseller, conselleres. El 25 de juny de 2018, el vicepresident Aragonès, i conseller d'Economia, compareixia per primer cop en seu parlamentària. Ens advertia que els efectes de la crisi del 2008 encara persistien: atur de llarga durada, precarietat laboral, pobresa, exclusió social. Malgrat les falses expectatives de recuperació econòmica que es van expressar per diferents veus en base a les dades macroeconòmiques, durant el transcurs de la legislatura i abans de la pandèmia, les taxes de pobresa, de pobresa assalariada, de pobresa material severa, no deixaven de créixer.

El 14 de març de 2020 es va aprovar el primer Reial decret que declarava l'estat d'alarma. Han passat vuit mesos i divuit dies d'ençà que la Covid-19 i les mesures restrictives i la limitació de la vida social formen part de la nostra quotidianitat.

El 16 de març de 2020, Iolanda Fresnillo, en un article publicat a *La Directa*, «Coronavirus i la nova crisi del capitalisme», afirmava que la Covid-19, a part d'ha-

ver tingut unes conseqüències enormes sobre l'economia productiva i reproductiva, ha actuat com un desencadenant, un *trigger*, d'una crisi més profunda que ja fa temps que s'estava coent, tal com advertien institucions com el Fons Monetari Internacional.

Quan els efectes de l'anterior crisi encara no han desaparegut, la Covid-19 apareix com a conseqüència i desencadenant de l'enèsima crisi d'un sistema basat en les desigualtats i que avui segueix provocant patiment a milers de famílies.

Les dades parlen per si soles: només en la primera setmana de la pandèmia el nombre de persones treballadores afectades per un ERTO va ser de quasi 250.000 persones i al final de març va arribar a 500.000 persones.

Avui a Catalunya 484.000 persones són a l'atur, un 24 per cent més que l'any passat en aquesta mateixa data. Com bé deia el vicepresident, darrere de la fredor de les xifres, doncs, hi ha vides.

Recapitulo, perquè han passat vuit mesos i divuit dies: dies difícils, estat d'alarma, tocs que queda, confinaments; errors, però també aprenentatges. La feblesa i la fragilitat del teixit econòmic i d'una estructura productiva fragmentada, amb més de 500.000 persones en règim d'autònoms, la manca de resiliència davant la pandèmia d'un model econòmic dependent de sectors històricament privilegiats basats en el treball informal, en la temporalitat i la precarietat, com poden ser el turisme, el sector immobiliari o l'automoció. La incapacitat d'aconseguir material sanitari en plena pandèmia com a conseqüència de la dependència del comerç internacional, que és fruit d'unes polítiques econòmiques que han prioritzat l'atracció de capital internacional. La incapacitat de la sanitat privada per fer front a l'emergència sanitària. També hem après que l'habitatge és un dret i no una mercaderia, i que és essencial per viure amb dignitat.

La importància de valorar els treballs essencials per a la vida, aquests sectors que anomenem essencials, que no per essencials, valorats: el sociosanitari, la neteja, el comerç, la distribució, la producció agrària o tèxtil. En paraules de Nancy Fraser, hem après que cap societat que sistemàticament debilita la reproducció social aconsegueix perdurar massa.

I per últim, també hem après, com ens diu Joan Benach en un article publicat a *Crític*, que el coronavirus és una amenaça molt forta per als barris més pobres i que la pandèmia està relacionada amb l'alteració global dels ecosistemes associada a la crisi ecosocial i climàtica.

Vuit mesos i divuit dies després, en què les conseqüències han estat nefastes per a la majoria de la gent, però en què també ens ha donat temps per pensar, per llegir, per reflexionar, per debatre. I ara, deixant enrere la comprensible improvisació dels primers mesos, cal que les mesures restrictives, el pla per Nadal que han anunciat vostès mateixos, o aquests cribratges massius, vinguin acompanyats de mesures socials, de mesures de suport –com deia el vicepresident–, i d'un canvi de model de les relacions que ens governen, sobretot d'un canvi de les relacions que ens governen, perquè d'aquesta manera podrem afrontar la situació a llarg termini.

Ens cal prendre decisions com a societat, no només des del Govern o el Parlament. Ens toca escoltar des de la humilitat i sent conscients dels límits d'aquestes institucions. Deia la consellera de Presidència que ho estem fent bé, que la gent ho està fent bé. Però no tothom ho pot fer igual de bé perquè no tothom té igual de cobertes les seves necessitats. Hi ha molta gent que cada dia ha d'anar amb transport públic a la feina perquè no està teletreballant, i els transports públics no han augmentat prou la freqüència perquè puguin ser segurs per a tota la població. Parlava del binomi salut i economia, i en aquest binomi sempre acaba perdent la classe treballadora i també les vides de les persones.

Ens cal prendre decisions precisament escoltant a tothom, actors polítics, socials i culturals, per incrementar el poder popular i social i el canvi cap a un nou cicle. I si compartim aquesta anàlisi, que crec que la compartim, i la necessitat de nous es-

país de cooperació i corresponsabilitat en el disseny d'aquestes solucions per a una transformació econòmica i social, tal i com ens demanen diverses veus o moviments socials, sindicals i populars i del món econòmic i acadèmic, doncs el que podem fer és buscar una solució col·lectiva. Moviments ecologistes: Ecologistes en Acció, Enginyers Sense Fronteres, Fridays for Future, Aigua és Vida, l'ODG, OMAL, els moviments feministes i LGTBI, el moviment antifeixista i antiracista, les forces sindicals, les treballadores autònomes, bombers, taxistes, les treballadores de la neteja, les *kelly*, les treballadores dels serveis d'atenció domiciliària, les treballadores de les residències i també les usuàries del sector cultural, com per exemple el Sindicat de Músics, o les taxistes, les estibadores, les sanitàries, les Sanitàries en Lluita, les marees, Rebellió Primària, el moviment veïnal, les associacions de veïns amb tanta tradició a la nostra societat, la comunitat educativa, el moviment per l'habitatge, les PAHs, els sindicats d'habitatge i de barri, el Sindicat de Llogateres, les treballadores i usuàries dels serveis socials, el món del lleure educatiu i la Xarxa d'Economia Social i Solidària, el petit comerç i l'hostaleria. Són moltes ja les veus que demanen un canvi de cicle i un nou model postcoronavirus. També ho fa el món acadèmic. Un exemple concret, per exemple, seria el Pacte per la salut col·lectiva, la Democràcia Econòmica i la Justícia Socioambiental, entre agents econòmics plurals en què precisament ens emplaça a participar l'Ecat.

Ens cal treballar amb el millor que té un país, que al final és la seva gent, la gent organitzada que sempre, però encara més en temps de pandèmia, ha esdevingut la millor eina de resistència, de cohesió, de solidaritat per fer front precisament a aquesta situació.

Ens cal una aposta decidida per models sanitaris, socials, educatius i de cures que prioritzin la propietat i la gestió pública acompanyada de la dignificació de la qualitat del servei, però també de les condicions laborals d'aquestes treballadores que sustenten la vida. Defensar la funció social de l'habitatge i ampliar el parc públic d'habitatge mitjançant les expropiacions dels pisos buits que tenen els bancs, perquè cada dia hi ha famílies al carrer mentre els bancs tenen milers d'habitatges buits per especular. Un model productiu i de consum basat en la transformació ecològica, en una aposta per enfortir de forma fàcil i eficaç la producció agrària local, per exemple, mitjançant la compra pública d'aliments per abastir residències, menjadors o hospitals. Estratègies d'enfortiment i d'enxarxament d'autònoms i petites i mitjanes empreses, que són les que conformen el 80 per cent del teixit productiu del nostre país i pràcticament el 60 per cent del valor afegit de l'estructura econòmica –una economia, en definitiva, planificada–, escoltar les necessitats dels ecosistemes locals, mancomunant eines i infraestructures al servei de la comunitat. Decidir col·lectivament quina és l'activitat econòmica que és atractiva per al nostre país; en funció de què? En funció de què aporta a la nostra economia, què aporta a nivell ambiental, què aporta a nivell social, què aporta a nivell de llocs de treball de qualitat i de cobertura de necessitats col·lectives, en contraposició a una economia basada en la competitivitat i l'acumulació de beneficis.

Vicepresident, ha parlat vostè de compromís democràtic, de corresponsabilitat, de solidaritat davant l'angoixa, la por i el neguit, de fer tot el que estigui a les nostres mans per preservar la vida. En aquesta primera compareixença, que citàvem a l'inici de la intervenció, va dir vostè que «els catalans serem el que la majoria de catalans vulguem ser i, per tant, el futur del nostre poble depèn de com s'afronti aquesta crisi econòmica, sanitària i ambiental.»

La incertesa, ho sabem, és tan gran que només podem afrontar-la des de la intel·ligència col·lectiva. La complexitat del moment és tan profunda que calen noves articulacions polítiques complexes; els governs no poden pensar que sols podran afrontar aquesta incertesa i complexitat; els partits polítics que ocupen espais institucionals no podrem afrontar els grans reptes sanitaris, socials, econòmics i ambientals que se'ns presenten; les institucions hem de poder ser eines, i tots els recursos

administratius i institucionals han de quedar supeditats al poder popular i al poder social. Totes les energies polítiques, socials, econòmiques i transformadores existents en la nostra societat hem de poder conjurar-les, confluïr-les en una nova institucionalitat: propostes polítiques d'esquerres, que dibuixin un horitzó d'esperança, de canvi social, de defensa de les classes populars, de solidaritat social, de redistribució de la riquesa, defensa dels serveis públics, un nou model econòmic postcapitalista, postcoronavirus, democràcia econòmica, transició ecològica amb justícia social, ecosocialisme, ecofeminisme, sobirania alimentària, industrial, tecnològica, residencial, cultural, energètica... En definitiva, alternatives materials que donin sortida als drets i necessitats de la majoria popular i treballadora del nostre país i que dibuixin les bases d'una nova societat.

Parlar de democràcia econòmica vol dir també parlar de polítiques materials anticapitalistes, de sobirania, que avui és la capacitat d'autodeterminació col·lectiva, política i social i econòmica per democratitzar (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) l'economia. I vaig acabant, president. Cal tenir prou poder social, econòmic i polític per disciplinar el capitalisme i sotmetre els imperis privats a l'interès general i al bé comú. Això és republicanisme.

El vicepresident primer

Gràcies, diputada. A continuació és el torn del diputat Alejandro Fernández, en nom del Subgrup del Partit Popular de Catalunya. Té la paraula.

Alejandro Fernández Álvarez

Bé, moltíssimes gràcies. Primer de tot, com sempre en aquestes compareixences, traslladar un record emocionat a les víctimes del Covid, suport i condol a les seves famílies, suport també als professionals sanitaris i resta de professionals que estan lluitant contra la pandèmia, i també un record i suport als col·lectius més desafavorits, en aquest cas, per la crisi econòmica derivada d'aquesta.

Cinc apunts respecte a la darrera compareixença que vam tenir aquí al Parlament. Primer, insistim que l'economia i la salut han de ser compatibles si es fan bé les coses. Avui parlen vostès, i està bé que ho facin, de vigilància i rastreig. Al començament no parlaven massa d'aquest tema; van obviar aquesta qüestió tan decisiva –que, per cert, d'altres llocs van prioritzar i els va anar millor–, enfonsant determinats sectors econòmics, com l'oci i la restauració. I nosaltres els demanem que no tornin a cometre el mateix error si en algun moment les xifres es compliquen, que podria passar perfectament. Després desenvoluparé aquesta idea en el punt 4.

Dos. Els ajuts compensatoris anunciats o bé no arriben –i els està anunciant vostè en alguns casos, senyor Aragonès, amb una certa frivolitat, perquè encara no han arribat– o són manifestament insuficients. La qüestió del ridícul de les ajudes als autònoms no s'ha reconduït encara, en absolut, ni en termes econòmics ni en la metodologia, que era, hi insisteixo, no només ridícula sinó profundament injusta. Hi han altres casos, com els 40 milions dedicats a restauració i estètica, que són clarament insuficients. Vostès diuen que no tenen diners, però els catalans veuen com continuen fent anuncis d'expansió de la despesa en ambaixades, per exemple. O s'ha parlat molt –i té unes connotacions no només polítiques– de l'agència espacial. Tant de bo aquesta agència espacial comencés a donar notícies positives d'innovació i de valor afegit –jo seria el primer en aplaudir–, però les primeres notícies que ha donat són de denúncies per discrecionalitat o nepotisme en la selecció del personal. I estic parlant del personal estructural, no del científic. Per tant, aquesta teoria que vaig expressar aquí, que tenia la sensació que això més que una agència espacial era una agència de col·locació, de moment –de moment– és el que sembla. I, com que s'hi han destinat molts diners, no sé si és el millor moment per destinar els diners en aquestes coses, quan, hi insisteixo, després diuen que no tenen diners per a les ajudes, i, en el cas de restauració i estètica, parlen de 40 milions.

Tres. Continuo amb el tema de les ajudes, locals d'oci i parcs infantils. Vostès hi destinen 10 milions, que, en fi, en termes aproximats –ja sé que hi ha algunes excepcions–, serien, en pagament únic, sis mil per als parcs i nou mil per als bars musicals. És una xifra que, tenint en compte l'erosió dels seus negocis, és absolutament ridícula. I, per tant, alguna cosa han de fer. Hi insisteixo, tenen un pressupost. Vostès sempre diran..., faran un discurs reivindicatiu. Facin el que vulguin, però han de gestionar la realitat, no la utopia. I, per tant, gestionin la realitat. I han de prioritzar en moments de pandèmia. I no ho estan fent. És evident. I abans he posat alguns exemples.

Lleure educatiu. El 10 de novembre van anunciar 20 milions. Si és necessari em corregeix després vostè i no tindrè cap tipus d'inconvenient en rectificar, però de moment no s'ha fet ni la convocatòria. I vostès ho van anunciar el 10 de novembre. Han passat uns quants dies, ja, eh? En això s'ha d'anar ràpid. Per tant –afegeixo un altre element–, o bé no arriben, o són insuficients, o després de l'anunci no s'està gestionant amb prou celeritat, no només ja el pagament, és que fins i tot la convocatòria.

Quatre. Allò que comentava d'aprofundir en el rastreig i la vigilància. Mentre vostès... I celebros, hi insisteixo, que vulguin aprofundir en aquesta qüestió, que dona resultats. Ampliïn el pla d'obertura. Per què? Perquè de la mateixa manera que no s'ha demostrat cap relació causa-efecte negativa, rotunda, científica, clara entre aquests espais d'oci i restauració i l'increment dels contagis –perquè tenim d'altres exemples–, en el que sí que s'ha demostrat una relació causa-efecte, en aquest cas, positiva és en el rastreig i la vigilància.

Per tant, si les coses es compliquen, hi insisteixo, tenen dos opcions. I facin aquest equilibri. Per què ho dic? Perquè, en la mesura del possible, revisin horaris i confinaments municipals. Ho dic perquè els professionals han invertit en la prevenció; són els primers interessats que no els tanquin per aquest motiu. Hi han invertit, en molts casos. I, per tant, són responsables. I o assenyalin. S'ha explicat abans molt bé: la ciutadania, quan els convé. Quan els convé, la ciutadania ha d'estar dirigida per vostès, i, quan els convé i és l'hora de les responsabilitats, vostès giren l'esquina i la culpa és de la ciutadania. Home, això és fer trampes al solitari, en aquest cas, eh?, senyor Aragonès. Per tant, el que queda molt clar és que aquests sectors econòmics no aguantarien un altre tancament. I s'ha demostrat que es poden fer les coses d'una manera radicalment diferent, valgui la redundància.

I això em condueix al darrer apunt. En lloc d'intentar debilitar Madrid, apostin per enfortir Catalunya. Jo crec que és bastant evident. Abans, a la sessió de control, jo crec que ha quedat clar el debat. Entre altres coses perquè hi ha un argument que es fa servir des de l'esquerra –no tota l'esquerra, però una part de l'esquerra–, quan diu allò d'«un altre món és possible», no? Jo sempre dic que la utopia mai no arriba però el present se'l carreguen, no? Nosaltres som més modestos, i el que diem és que una altra manera de fer avui –avui, no calen grans utopies– és possible. Vostès, la qüestió... Perquè, evidentment, a Madrid, hi han coses que al principi ells mateixos van reconèixer que no els van funcionar, i ho van reconèixer a tomba oberta, és a dir, sense cap tipus de problema.

Però jo els convido a no plantejar aquests debats en termes identitaris, com si fos un Barça-Madrid. És a dir, ha arribat un moment que algunes coses positives que s'han fet a Madrid i d'altres comunitats autònomes... Això no ho està dient el Partit Popular; ho està dient molta gent –l'altre dia jo parlava dels senyors Oriol Mitjà i del senyor Canadell, poc sospitosos de ser del PP. I, aleshores, quan surt això vostès tenen la temptació de dir –és que ho he llegit– que les seves declaracions responen, ho cito textualment –no és declaració seva, senyor Aragonès, però sí de persones, a les xarxes socials, del seu entorn ideològic i partidista–, a motivacions personals i rancúnies.

Home, anem a veure..., no; és a dir, són molts els catalans de totes les ideologies que al principi es miraven la gestió de Madrid d'una manera i que ara se la miren

d'una altra. En mesures concretes. Jo no estic dient..., perquè aquí tenim una problemàtica que no és exactament la mateixa. I això s'ha d'assumir. Però no siguin sectaris: aquelles coses que funcionin, no només de Madrid sinó de qualsevol altra comunitat autònoma, agafin-les; no tinguin por a l'autoesmena, no la tinguin, perquè aquí no estem parlant de quatre vots, estem parlant de ser capaços de millorar les coses. Perquè, si no, el que acabarà passant..., doncs que si ara ja estan dient que els senyors Canadell i Oriol Mitjà, doncs, són una mena de botiflers rancuniosos, arribarà un moment que no quedarà cap català que no ho sigui –no quedarà cap català que no ho sigui, no?

Per tant, siguin generosos, siguin objectius a l'hora de gestionar, tinguin la mirada oberta cap a les experiències que funcionen per descartar aquelles que no estan funcionant, i no pensin en clau electoral, en els seus enfrontaments amb els seus socis, no hi pensin –no hi pensin–, entre altres coses perquè això acabarà perjudicant tothom, i a mi, que electoralment els perjudiqui, com es pot imaginar vostè, em preocupa poc, però que la gent acabi patint les conseqüències dels seus enfrontaments això sí que em preocupa.

Moltíssimes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, diputat. A continuació és el torn del diputat Sergi Sabrià, en nom del Grup Parlamentari Republicà. Té la paraula.

Sergi Sabrià i Benito

Bona tarda –o bon matí. Gràcies, vicepresident del Parlament. Vicepresident, consellers, diputats, diputades i tota la gent que ens està seguint, avui ja portem uns quants dies de reobertura, i, malgrat que encara és poquet, les botigues, els bars, els restaurants i la majoria de sectors afectats per les restriccions han pogut començar a agafar una miqueta d'aire. Estem, doncs, a l'inici d'aquest pla de reobertura que s'ha pogut aplicar gràcies a les bones dades aconseguides per les mesures del Govern fins ara.

Crec que avui podem afirmar, i fer-ho sense embuts i plenament convençuts, que la gestió que s'ha fet des del Govern d'aquesta segona onada ha sigut un èxit rotund. Però coneixem el virus, sabem que no està derrotat, i si no som prudents, i si no ho som cada dia, si no som responsables en aquests espais de llibertat i d'obertura que ja tenim avui, tornarem una altra vegada a tornar enrere. I això podria ser absolutament definitiu per alguns sectors. Ho hem d'evitar sigui com sigui. I és a les nostres mans; és a les nostres mans, a les de cadascun de nosaltres. I crec que les dades de les darreres hores ens haurien de servir d'advertiment.

En tot cas, si s'ha pogut reiniciar l'activitat com s'ha fet després de diverses setmanes de restriccions és perquè les mesures decretades han funcionat, perquè les propostes del Departament de Salut han anat bé. I no podem baixar la guàrdia. Però han funcionat. Malgrat el soroll, malgrat la demagògia que hem hagut de sentir una vegada més, gràcies a les mesures del Govern, però també al comportament responsable de tots i cadascun dels ciutadans i ciutadanes d'aquest país, s'ha aconseguit tombar la corba, en un temps rècord, en un temps que a altres zones no han aconseguit, reduint tots els paràmetres i evitant aquest col·lapse que tant ens preocupava del sistema sanitari. Però ara cal seguir treballant per mantenir-ho. Les coses s'han fet bé. I avui veiem com, malgrat algunes crítiques, analitzar, anticipar-se i ser contundents té premi.

Des de Catalunya hem hagut de prendre decisions molt difícils, decisions que no sempre han estat ben enteses per tothom, decisions que implicaven sacrificis importants per a sectors de la nostra població. Totes aquestes decisions difícils tenien com a objectiu, com sempre –com sempre–, salvar el màxim de vides. Aquesta és i serà sempre la nostra prioritat. I creiem que aquests sacrificis han valgut la pena.

Gràcies a l'esforç immens de la nostra sanitat pública, una sanitat que hem de recordar que està infrafinançada, que no té els recursos que mereix, i amb uns professionals cansats però d'una enorme qualitat humana i tècnica, Catalunya ha estat, aquesta segona onada, la zona de l'Estat amb menys morts per habitant, juntament amb les Canàries.

Gràcies als sacrificis dels restauradors, dels professionals de la cultura, de les clíniques d'estètica; gràcies a les limitacions de mobilitat i a les restriccions que hem imposat, hem salvat moltes vides; hem salvat vides i hem aconseguit mantenir les escoles obertes. I això ho hem de recordar cada vegada, perquè això també és un èxit de tots.

Hem d'agrair els esforços de tothom, dels professionals sanitaris, dels professionals educatius i de tota la població en general. Podríem no haver tancat la restauració com ha fet Madrid, però també és cert que tenim estudis que ens diuen que avui podríem tenir quatre vegades més morts dels que hem tingut en aquesta segona onada, i gràcies als sacrificis de tothom –gràcies als sacrificis de tothom– no ha passat.

I aquest no és l'únic èxit que hem aconseguit. Ho deia i ho torno a dir, i crec que ho hem de repetir cada vegada: la gestió de les escoles està sent exemplar. Al juliol hi havia moltes pressions, hi havia molts dubtes, i les mateixes escoles –i després de setmanes de feina, la gestió de tot plegat ha estat exemplar– són espais segurs i funcionen a la perfecció. El Govern va analitzar la situació, va planificar, i ha posat en marxa un pla per mantenir les escoles com a espais segurs per als infants i també per als professors que ha donat seguretat a pares i a mares i ha alleugerit la situació que suposa haver de ser amb els nens i nenes a casa, en un moment de confinament, i els ha permès seguir amb la seva formació.

I ara el repte és poder mantenir el virus a ratlla durant tot l'hivern. El risc de la tercera onada està sempre latent i cal que en siguem tots molt conscients. Per tant, extremem al màxim les precaucions, intentem posar cada un de nosaltres el nostre granet de sorra per Nadal, perquè el proper Nadal hi puguem ser tots a taula i contribuïm col·lectivament en aquesta lluita diària contra el virus.

Tots hem de ser conscients que avui no tenim els recursos d'un estat i que l'Estat no treballa a favor dels ciutadans de Catalunya, i que ha estat incapaç d'implicar-se en la gestió d'aquesta segona onada com ho han fet tots els estats europeus. És obvi que això condiciona també les nostres decisions a l'hora de fer compatible la supervivència econòmica i la lluita contra el virus. Totes les decisions busquen sempre aquest equilibri.

Els estats europeus s'han permès mantenir el tancament a canvi de grans ajudes, que a Catalunya, malgrat que generem els recursos suficients, com a conseqüència del dèficit fiscal que tenim, no els tenim i no els podem dedicar a ajudar la gent del nostre país. I no podem oblidar mai aquesta situació quan avaluem i critiquem la gestió del Govern de la Generalitat. I, per això sabem i recordem sempre que la independència és l'única opció viable si volem que Catalunya se'n surti. I en aquesta pandèmia ens ho fa constatar cada dia una altra vegada. Malauradament, la deixadesa del Govern espanyol i la limitació de recursos del Govern de la Generalitat, malgrat que la gent del nostre país els genera, ens demostra, encara més, la necessitat i la urgència de la independència com a única opció viable per treballar de veritat i ajudar la nostra gent, de disposar dels recursos i les eines suficients per tirar aquest país endavant.

I malgrat aquestes immenses limitacions, el Govern de Catalunya s'hi està deixant la pell per ajudar tant com és possible la gent del nostre país que pateix cada dia com a conseqüència de la pandèmia. I és veritat que no sempre les coses surten tan bé com voldríem i segur que aquí, com a tot arreu, es cometen errors, però també ho és que aquest Govern està fent moltes coses bé i, com dèiem, l'obertura de les escoles n'és un exemple, o el control i com s'ha tombat la corba de la segona onada, també. I ara toca continuar treballant i fer-ho, sobretot, des d'un punt de vista econòmic,

sabent que, malauradament, tot i que ho fem tot, el que estarà al nostre abast continuarà sent insuficient. Tenim els recursos que tenim i posarem tot el que puguem, encara que sigui generant dèficit, perquè sabem que la recepta avui és la inversió i mai, mai, mai, l'austeritat.

L'Estat és qui té els recursos i no està fent res en aquesta segona onada. Malgrat que sí que té els recursos, se'n renta les mans. Nosaltres, malgrat les limitacions que tenim, no només econòmiques sinó també legals, estem tapant els forats d'un estat que no fa la feina i així no podem seguir. Denunciem, una vegada més, que l'Estat, el Govern de l'Estat, està deixant tirada la gent d'aquest país i exigim, una altra vegada, un pla de rescat. Ho estan fent a tots, a tots, a tots els països europeus. Calen ajudes directes i reduir l'impacte dels impostos sobre els autònoms, les petites i les mitjanes empreses.

Ho veuen, per què volem un estat propi? Per servir i per ajudar la nostra gent, no per mirar cap a una altra banda. I no parlem del 2021; parlem d'ara i d'avui. Aquesta situació ens reforça encara més en les nostres conviccions independentistes, perquè mentre no aconseguim la república catalana que anhelem, cal que l'Estat es posi les piles.

I mentre lluitem contra el virus hem de començar a posar les bases de la reconstrucció. I aquesta és una feina que tampoc pot esperar. Aquesta és una feina que hem de fer en paral·lel. Tenim clar que la sortida de la crisi provocada pel coronavirus determinarà el futur d'aquest país a tots els nivells. El que fem avui determina, absolutament, com serà la Catalunya del demà. I per això és imprescindible que aprofitem aquesta etapa de reconstrucció, que s'iniciarà en els propers mesos, per bastir els fonaments de la república catalana per la qual treballem, la societat i el país que volem. No podem entendre l'agenda de reconstrucció socioeconòmica del país sense l'agenda republicana.

Mentrestant, cal aprofitar tots els instruments i recursos al nostre abast per ajudar la gent d'aquest país. Perquè una cosa la tenim molt clara: per a aquesta nova crisi... *(Veus de fons. L'orador s'adreça al vicepresident primer.)* És una mica complicat, senyor Costa. Gràcies.

No podem entendre l'agenda de reconstrucció socioeconòmica del país sense l'agenda republicana i, mentrestant, cal aprofitar tots els instruments i recursos al nostre abast per ajudar la gent d'aquest país. Perquè una cosa la tenim molt clara: per a aquesta nova crisi no valen les antigues receptes d'austeritat. Nosaltres no som aquí per retallar, com han fet els altres abans. De la crisi del 2008 se'n va intentar sortir aplicant mesures d'austeritat i retallades de les quals avui encara no ens hem recuperat. Això ara no pot tornar a passar, en cap cas. Les retallades del 2008 van posar en risc, per exemple, el nostre sistema públic de salut, el mateix sistema públic de salut que avui ens ha salvat a tots de la catàstrofe. Cal apostar i finançar millor que mai aquest sistema de salut. Cal fer, precisament, el contrari: invertir-hi, injectar diners a l'economia, encara que sigui generant dèficit, i això és el que farem des de totes les institucions on som presents Esquerra Republicana.

Representem una nova manera de fer les coses de la que hi ha hagut fins ara. Hem après que cal fer les coses diferents. No volem mai més les receptes de Boi Ruiz o d'Artur Mas a la salut pública. Estem aquí per ajudar la gent i volem apostar per reforçar al màxim, sempre, els serveis públics, els nostres serveis públics, que tenen moltes mancances i en aquesta situació han estat a l'alçada.

La població ha estat responsable i s'ha sacrificat i ara és quan toca que siguin les institucions les que estan a l'alçada, les que proveeixen els recursos necessaris per reengesar una altra vegada l'economia i sortir d'aquesta crisi més forts, amb millors serveis públics, més competitius i més resilients que abans. Ara cal que estiguem tots i sempre al costat de la gent.

(Alguns aplaudiments.)

El vicepresident primer

Gràcies, diputat. A continuació és el torn del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya. Té la paraula el diputat Albert Batet.

Albert Batet i Canadell

President, consellers, conselleres, membres del Govern, diputats, diputades, com sempre, volem començar aquesta intervenció amb un sentit record per a totes les famílies, per a tots els amics, totes les persones que han tingut víctimes i familiars afectats per la Covid i, a més a més, desitjar una ràpida recuperació a totes les persones que puguin..., i ciutadans que puguin patir aquesta malaltia.

També volem agrair el compromís del Govern de comparèixer cada quinze dies en aquest Ple del Parlament per retre comptes de la seva gestió de la pandèmia i les conseqüències econòmiques i socials que se'n deriven. És un acte de transparència davant d'una situació excepcional que hem de valorar i ens obliga a prendre..., un context que ens obliga a prendre mesures complexes i que comporta una restricció de drets i de llibertats. Ja ens agradaria que tots els governs, fins i tot el Govern de l'Estat espanyol, comparegués cada quinze dies per donar explicacions sobre les seves actuacions, o no, davant de la Covid.

Estem en una situació que no podem abaixar la guàrdia i hem d'actuar amb responsabilitat. Si comparem les xifres de les dues setmanes últimes amb les dades actuals, constatem que no ens podem relaxar. No podem abaixar la guàrdia, car certament alguns indicadors van a la baixa. El risc de rebrot ha estat de 370 a 201. Els 2.400 pacients ingressats, ara n'hi ha uns 1.718 i de 547 pacients ingressats a les UCIs, s'ha disminuït fins a 454. I tot i això, la pressió assistencial continua sent elevada i l'evolució de l'Rt continua sent preocupant i en els últims dies ha repuntat del 0,78 al 0,84.

Crec que tots els grups parlamentaris ho han demanat. I nosaltres, com no pot ser d'altra manera, crec que ens hem de felicitar d'aquest consens parlamentari que, en aquest sentit, cal fer una crida al compromís individual i col·lectiu, perquè ens implica a tots, ens concerneix a tots. L'actitud individual d'una persona afecta el conjunt de la societat i aquesta situació de pandèmia, això ho ha reforçat i ens han fet ser més conscients d'aquesta situació.

El Govern, els grups parlamentaris, la societat civil, la ciutadania, cadascú des del seu àmbit ha d'actuar amb màxima responsabilitat, perquè de la responsabilitat individual de cadascú en depèn el bé comú. Perquè no podem retrocedir, això no és una opció. Seria devastador que l'estret i feble equilibri entre salut i economia es trenqués. Hem de salvar vides, totes les vides, i per això el Govern pren les mesures necessàries per tirar-ho endavant. La vida per davant de tot i per davant de qualsevol altra consideració, no pot ser d'una altra manera.

Però també hem de ser conscients que sense economia tampoc hi haurà vida. La gent vol i necessita treballar. Catalunya és un país de la cultura de l'esforç i del treball; forma part del nostre ADN, dels catalans i de les catalanes. Som un país de petites i mitjanes empreses, de comerços, d'emprenedors, de gent que és feliç aixecant la persiana cada dia. No podem abocar el país a la ruïna ni a la misèria. Depèn de nosaltres, de tots i cadascun de nosaltres, amb complicitat, amb comprensió, només junts podem superar aquest malson i aquesta situació que afecta el conjunt de la nostra societat.

I, en aquest sentit, el Govern de la Generalitat continua destinant tots els esforços i tots els recursos per poder i fer front a l'abast d'aquesta situació –encara que són pocs– per combatre una pandèmia i els efectes econòmics socials com els que tenim actualment. És evident que, per combatre aquesta pandèmia, es requereixen molts recursos. En tenim pocs, en tenim i els hi abocarem tots, però sempre en fan falta més.

Tanmateix, ha d'actuar a partir d'unes premisses clares, com han expressat molt bé els membres del Govern i que Junts per Catalunya sempre hem defensat des de bon començament: prevenció, previsió, equilibri entre salut i economia, com ja hem dit, i el finançament de les famílies més perjudicades per aquesta crisi econòmica per als sectors que està afectant més la seva viabilitat.

En l'àmbit de la prevenció, i des de la seva última compareixença, en l'àmbit de la prevenció i en la seva última compareixença en aquest hemicicle, el Govern ha intensificat els cribratges massius. Era una línia clarament reivindicada i que, en aquests moments, és més necessària que mai. Durant l'última setmana se n'han fet a trenta mil persones i continuaran almenys durant les pròximes setmanes. Així mateix, l'Executiu ha incorporat cinc-cents professionals de suport al rastreig de detecció de contagis. I, a la vegada, el Govern ja treballa en una estratègia de vacunació i ha comprat 10 milions de xeringues perquè puguin començar a vacunar la ciutadania. Estem convençuts que estarem preparats en termes logístics, d'emmagatzematge, de distribució, de criteris de priorització, de registres de la vacuna, entre d'altres.

En l'àmbit de la previsió, el control epidemiològic ha permès que els sectors de l'hostaleria, de la cultura i de l'esport hagin pogut reprendre la seva activitat, encara que no sigui en la seva totalitat, però han pogut reprendre aquesta activitat tenint en compte que el pla de reobertura decretat pel Procicat i que determina que l'entrada a la segona fase pot ser a partir de dilluns, si les dades així ho possibiliten.

I en l'àmbit del finançament, el Departament d'Empresa i Coneixement ha posat en marxa un programa d'incentius de 13 milions d'euros per impulsar la reconversió del sector de l'automoció. Cal recordar que aquest sector genera 143.000 llocs de treball a Catalunya, de treballs directes i indirectes, i una factura de 23.800 milions d'euros, una xifra que representa un 10 per cent del PIB del país.

A més a més, hem sabut que la línia d'ajuts per a micro i petites empreses industrials del mateix Departament d'Empresa i Coneixement està donant resultats i ha ajudat a mantenir més de 9.600 llocs de treball indefinits. Ho celebrem.

Així mateix, el Govern ja ha posat en marxa el registre d'autònoms per reconduir les disfuncions en l'atorgament d'ajudes de fa gairebé un mes, i trenta mil persones que se'n puguin beneficiar, que ja s'hi han inscrit.

Això va de recursos, va de la necessitat de recursos. Ho advertia el mateix doctor Argimon, que ens reconeixia i advertia que si poguéssim pagar els ajuts i tindre els recursos necessaris –recursos que, per altra banda, té Catalunya–, segurament el Govern, la Generalitat, el conjunt de la societat hauríem d'afrontar amb una posició diferent les mesures que s'estan prenent des d'aquest punt de vista per part del Govern i que ens obliga la pandèmia i la seva situació, i la situació de la pandèmia.

Per tant, això va de recursos. I nosaltres no deixarem de posar sobre la taula la necessitat de disposar de més recursos, de tots els recursos, de tots els recursos que genera Catalunya, que generen els catalans i les catalanes amb el seu esforç, amb el seu treball, i que ens pertoquen, i que ara no hi pot haver cap excusa perquè no estiguin a la disposició del benestar i de la salut de la majoria dels catalans i de les catalanes.

Ja sabem que a alguns membres d'aquesta cambra –i els hem sentit abans– els agafa mal a les orelles quan senten parlar de dèficit fiscal. Si disposéssim dels 16.000 milions anuals que van a Madrid i no tornen, quines podrien ser les prestacions a les famílies vulnerables? Quines podrien ser les ajudes per als negocis que han hagut de tancar durant uns mesos les seves activitats o que només han pogut reobrir d'una manera parcial? Quants diners podríem dedicar a reforçar el sistema sanitari i contractar més professionals? El problema no és el dúmping fiscal a Madrid, el problema és el dèficit fiscal que pateix tot Catalunya i que pateixen els catalans i les catalanes. Són 16.000 milions d'euros que marxen cada any i no tornen. Per frenar un dúmping fiscal no cal acceptar una LOAPA financera, només cal acceptar que es

redueixi el dèficit fiscal de Catalunya i que els calés dels catalans, els diners dels catalans, es quedin a Catalunya i no marxin.

I hem pogut veure amb aquesta crisi que nosaltres necessitem disposar de les eines d'un estat. Aquesta crisi ho ha fet molt evident. S'ha evidenciat en tots els estaments del Govern, que Catalunya necessita i requereix eines d'un estat. Però també necessitem que hi hagi un estat que no ens vagi a la contra com l'actual, perquè perjudica enormement al conjunt de la nostra ciutadania.

Mirin, els posaré tres exemples recents. Hem vist que l'Estat espanyol va en contra amb l'aplicació de l'estat d'alarma, no aborda el teletreball, ni el subsidi per a pares i mares que tinguin fills en quarantena; ni contempla cap mesura de caire econòmic, com les mesures fiscals de suport a l'activitat empresarial, ni les línies de subvenció directa a empreses, ni d'exempcions ni moratòries de pagament de la Seguretat Social, per exemple.

Hem vist que l'Estat espanyol ens va en contra amb la manera com vol gestionar els fons europeus. Mentre França i Itàlia han optat per crear comissions d'experts independents per seleccionar els projectes que podran optar-hi, la Moncloa ha optat pel *mando único* i la Moncloa decidirà discrecionalment com es reparteixen aquestes ajudes comunitàries. Això només pot augurar un fracàs majúscul. En tenim experiència.

A hores d'ara, a Catalunya ja han detectat més de dos-cents grans projectes innovadors per presentar-s'hi, i seria estrepitosos que no hi tinguéssim ni veu ni vot.

I també hem vist com l'Estat espanyol ens va a la contra amb la seva incapacitat de recórrer a l'endeutament. Ho deia la consellera de la Presidència: el Govern espanyol cobra el 95 per cent dels impostos de tots els catalans i de les catalanes per accedir a les línies de crèdit –del SURE, del Mede, del Banc Central Europeu, la compra de deute públic– a tipus d'interès zero. En canvi, Catalunya no té cap capacitat d'endeutament, ja que la va perdre l'any 2012 amb el Fons de Liquiditat Autònom, i el govern més progressista de la història encara no l'ha recuperat. Ho hem dit abans i ho repetim: sense economia no hi ha vida, i l'Estat no ajuda.

Acabo. L'Estat espanyol no hi és ni se l'espera, però nosaltres no ens quedarem de braços creuats. Seguirem defensant la solvència i la independència. La solvència ha de ser necessària per actuar amb rigor i responsabilitat per gestionar una situació sense precedents de crisi sanitària, econòmica i social, però també per la independència. Les dos, solvència i independència, són dos cares de la mateixa moneda per treballar per als 7 milions i mig de catalans i catalanes, per construir un país millor, amb més benestar, amb més progrés, amb més democràcia i amb més llibertat.

Moltes gràcies a tots i totes.

(Alguns aplaudiments.)

El vicepresident primer

Gràcies, diputat. Un cop han intervingut els representants dels grups i subgrups parlamentaris, pot intervenir el vicepresident del Govern, si ho desitja. *(Pausa.)* Per tant, té la paraula el vicepresident del Govern.

El vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda

Molt bé, moltes gràcies. Vicepresident del Parlament, conseller i conselleres, diputades i diputats, bé, és evident que davant d'una situació tan complicada, fem el que fem el Govern, serem criticats per l'oposició d'aquesta cambra. Però ens agafem les crítiques com un estímul a seguir millorant, a seguir aprenent. En definitiva, perquè tot aquest aprenentatge ha d'estar al servei de la ciutadania. Perquè davant d'aquesta pandèmia, crec que tots plegats, Govern i oposició, hem de tenir la màxima humilitat i la màxima empatia, i crec que aquesta és l'actitud amb la que ens hem d'afrontar.

Evidentment, aprofitaré l'oportunitat que se'm dona per poder, doncs, contestar, matisar, facilitar informació a algunes de les qüestions que han plantejat els grups

parlamentaris, començant per Ciutadans, que ha fet una crítica molt centrada, bé, en els arguments polítics que anem sentint sempre per part de Ciutadans. Sincerament, crec que hi he trobat a faltar les alternatives, les propostes, que han fet altres grups. Altres grups han fet propostes, vostès no n'han fet cap. S'han centrat en la crítica sense explicar cap altra alternativa. Han dit algunes coses que crec que cal matissar. Una, no: vostè ha parlat de Catalunya com a país. Per tant, benvingut el consens d'aquest Parlament. Avui ja hem fet un pas molt i molt important. Per tant, ho celebrego, que vostès, doncs, considerin Catalunya com un país... (*veus de fons*) com ho fem tants i tants catalans i catalanes.

Vostè demana avançar en la reobertura. Miri, els trams d'obertura aniran avançant d'acord amb les dades epidemiològiques. I amb això hem de ser extremadament prudents, i no volem fer passos en fals –no volem fer passos en fals. I, de fet, estarem molt atents a les dades, evidentment, per cada vegada que hi hagi la possibilitat d'aquests catorze dies per passar de tram.

I crec que ha d'observar les dades sanitàries. No estem com al juny –no estem com al juny. Iniciem la reobertura amb una situació epidemiològica d'equilibri fràgil, i hem de seguir mantenint aquest equilibri fràgil. I ho fem també perquè hi ha un esgotament en molts sectors econòmics, evidentment, i trobar aquest equilibri és molt difícil. Però no ens demanin que accelerem, si la situació epidemiològica no aconsella aquesta acceleració. Seguirem sempre –sempre– els criteris epidemiològics. Els tenim, són coneguts: si l'Rt està per més de 0,90, manteniment de tram; si puja d'1, pas enrere; si està per sota de 0,90, s'avança en el tram. I el mateix, equivalent, als ingressos hospitalaris. Per tant... I això és transparent. I això ens ha, també, d'estimular a tots a comprometre'ns al màxim en el que és la nostra responsabilitat individual i col·lectiva.

Vostè ha parlat de Catalunya com «un infern identitari». Doncs si Catalunya fos un infern identitari... Quan vostè hi fa referència des del punt de vista del dinamisme econòmic, diu: «Catalunya és un infern identitari i, per tant, per això estem danyant l'economia del país.» Doncs jo no conec cap infern identitari que concentri el 32 per cent de les filials de multinacionals d'un estat, quan només és el 16 per cent de població i el 19 per cent del PIB; 19 per cent del PIB, 32 per cent de filials de les empreses multinacionals a l'Estat, amb estadística de l'INE –perquè, com que vostès l'Idescat tampoc se'l deuen creure, faig servir l'Institut Nacional de Estadística–, 32 per cent de les filials de multinacionals a l'Estat espanyol tenen la seu a Catalunya. Per tant, vaja, no sé ben bé, el cel i l'infern, com vostè l'interpreta, potser hauríem de rellegir el Dante i Petrarca.

I després vostè diu que ho descarreguem a tota la responsabilitat ciutadana. Hem explicat clarament que la responsabilitat ciutadana és una peça més al costat de l'activitat del sistema sanitari, preventiva i reactiva, és a dir, els cribratges que estem fent, tota la part de detecció i l'increment de capacitat hospitalària. I al costat, evidentment, doncs, de les mesures de suport econòmic.

Ha fet una proposta i l'he volgut mirar per aprendre. Vostè ha dit: «Castella i Lleó, amb un pressupost de 10.000 milions, per tant, una tercera part del pressupost de Catalunya, ha donat 290 milions d'euros en ajudes.» Bé, precisem-ho, perquè ho he volgut mirar per aprendre, per millorar. D'aquests 290 milions d'euros en ajudes, 271 són crèdits o avals per tenir crèdits, i només 19 són subvencions.

I tenim les empreses, que, sobretot quan parlem..., precisament perquè parlem amb els sectors i diem: «Escolteu, com podem instrumentar millor la manera d'ajudar-vos?» I ens diuen: «Crèdits no, perquè estem massa endeutats. El que necessitem és ajuda directa, "en vena"», ens diuen, eh? Permetin-me l'expressió. I això és el que hem fet. Només en el sector de restauració i oci hem fet 40, més 50, més 19, 109 milions des del passat 15 d'octubre en ajudes que s'estan implementant i executant.

Per tant, bé, en tot cas, com que vostè és l'única proposta que ha fet, he volgut mirar-la i crec que és bastant matisable. Vull recordar que, amb tres vegades més de

pressupost, l'Institut Català de Finances ha fet cinc vegades més de mesures d'aval i de crèdits. Per tant, crec que ara el que és important són les ajudes directes als sectors. Perquè és el... Vaja, jo quan parlo amb empresaris és el que em diuen: «Escolta'm, no em donis més crèdits, perquè no te'ls podré pagar. I vull mantenir la solvència del meu negoci. I gràcies pels avals, gràcies per tot, però el que necessitem són ajudes directes.» Que és el que intentem fer.

El Partit Socialista ha parlat d'un optimisme prudent –hi coincideixo– i ens ha demanat la màxima preparació. I en aquest sentit, sobretot aquí, en aquest sentit, jo voldria remarcar: en detecció hem continuat els cribratges massius que ja s'havien fet durant el mes de setembre. Vull recordar: barri de la Florida de l'Hospitalet, que va ser una de les zones d'aquest país on vam tenir un nivell continuat alt de contagis durant el mes de juliol i agost, que va costar molt baixar. I, evidentment, ens ensenya que també, en determinats moments o en molts moments de la pandèmia, la situació de contagi té molt a veure amb la capacitat d'aïllament i, per tant, amb la capacitat econòmica. Però allà vam fer cribratges massius, ho vam seguir fent també abans de la segona onada. Evidentment, en un moment de segona onada en què es dispara la corba, el que has de fer és estratègia de mitigació, per tant, mesures que redueixin la interacció social. I, en el moment en què comença a baixar, tornem amb els cribratges massius, incorporant noves tècniques, com els testos d'antigen, que també l'evidència científica ens ha anat mostrant en les darreres setmanes que se'n pot fer un ús en molts més àmbits del que fèiem fa uns mesos. I hem d'intentar fer això, és a dir, l'evidència científica ens ha d'anar ajudant a tenir cada vegada més eines.

Màxima preparació en el post també, amb capacitat reactiva. Aquest mes de gener es posaran en marxa els cinc hospitals polivalents que al final seran, doncs, com branques, diguem-ne, no?, d'hospitals de referència del país, evidentment acompanyats del que són els processos de contractació de personal, perquè nosaltres tenim molt clar que hospitals buits no tenen sentit, han de ser hospitals amb personal.

Amb relació al personal, un dels decrets llei que hem aprovat és precisament la capacitat d'incorporació de personal dels darrers cursos d'infermeria, de psicologia, de medicina, de farmàcia també i dels darrers cursos dels graus superiors, per tenir més té TCAIs, és a dir, per a auxiliars d'infermeria, gerontologia, etcètera.

Aquesta incorporació és el que ha permès que, per exemple, en el cribratge massiu que estem fent a la ciutat de Barcelona, en tota l'àrea de la Barcelona dreta i que té el nucli, diguem-ne, en el qual s'articula en l'Hospital de Sant Pau, qui està portant a terme el cribratge, evidentment amb la supervisió i coordinació d'infermeria, d'atenció primària i de metgesses fonamentalment de l'Hospital de Sant Pau, són estudiants d'últim curs d'infermeria, als quals els hem d'agrair que en el moment de la seva formació decideixin fer aquest pas de valentia. I els ho hem d'agrair i evidentment remunerar, com ho fem adequadament. Amb personal, acord amb els MIR. Aquest passat dimarts en vam aprovar a Govern i ho va explicar la consellera Budó en el que és la roda de premsa. Vam arribar a un acord que jo crec que és un acord molt positiu, que reflecteix l'acord de sortida de vaga dels MIR, en el que, doncs, hi ha un increment de la remuneració dels metges interns residents, residents del país, no?

I voldria detallar-lo, perquè crec que és important: a partir de l'octubre ja augmenten les retribucions un 5 per cent, i seguiran incrementant a partir de l'1 de gener; per tant, en el primer any de formació el total anual que rebrà un metge resident passarà a ser de 18.264 euros i el cinquè any serà de –els que estiguin en cinquè any de formació– 24.829 euros, situant-nos per sobre clarament de la mitjana de l'Estat; precisament, per reconeixement per l'esforç que han estat fent i, sobretot també, per a atracció també de talent, i evitar fuga de talent. Per tant, en aquest sentit hi estem treballant i seguirem treballant més.

Després, també, el senyor Iceta ha fet referència al superàvit de la Generalitat; bé, és que crec que vostès el que han de fer és llegir correctament i saber com es calculen els superàvits, i clarament indica, doncs, que estem en una situació molt i molt

diferent de la que vostès ens diuen. Jo li asseguro que nosaltres acabarem aquest any, a la Generalitat de Catalunya, amb una execució molt major de la..., no només de la que hi havia el pressupost, sinó molt major també de la que està fixada per l'Estat com a referència.

Vostès han anat dient, i es debatrà una moció, que al setembre teníem un superàvit de 891 milions d'euros: no, això no segueix els càlculs comptables per calcular el superàvit. Seguint els càlculs comptables, està a 154 milions d'euros, però té una explicació: la mateixa que li donaran tretze de les quinze comunitats autònomes de règim comú que estaven en superàvit també, algunes molt més que nosaltres, algunes molt més que nosaltres respecte al seu PIB, governades pel Partit Socialista. Vol dir que són...? I per comuns. Vol dir que són garrepes? No, vol dir que el mes de juliol van rebre l'impost de patrimoni, la liquidació; que van rebre la liquidació, de l'any 2018, del model de finançament; vol dir que el mes de setembre han rebut els fons d'educació, i vol dir que el 5 d'octubre –octubre, octubre, eh?–, per tant, des de l'abril hi va mig any, mig any després de que ho autoritzés la Comissió Europea, l'Estat va decidir que aquest any no hi hauria objectius de dèficit, mig any després; ens arriben els ingressos corresponents al 0,2 per cent, i, evidentment, aleshores el que ens posem és a gastar-los, el que no farem és gastar-los quan no els tenim. I, per tant, crec que cal ser justos també i no explicar que hi ha un superàvit on no hi és, perquè acabarem amb un dèficit. Després veurem com en quinze dies les seves previsions, vaja, han variat en una quantitat importantíssima.

Però nosaltres gastarem tots els recursos, i més que en necessitem. I en aquest sentit, vostè em tornava a demanar –i m'ho demana cada... Tinc una sensació que crec que no ens entenem, senyor Iceta –bé, no ens entenem en moltes coses, eh, diguem-ne, que per això defensem projectes ideològicament antagònics–, però hi ha una cosa que segur que no ens entenem, que és que vostè a cada compareixença em demana l'execució dels fons Covid-19, jo li explico l'execució dels fons Covid-19, i a la següent m'ho tornarà a demanar. Per tant, ja ens preparem per d'aquí a quinze dies, no?

Miri, en aquests moments s'han generat, dels fons Covid-19, 2.083 milions d'euros i estem a punt de generar-ne 137 més que aniran a l'àmbit de transport, 57 que són a l'àmbit de Salut i hi haurà aproximadament 150 noves convocatòries d'ajuda als sectors afectats: des de les ajudes al Segrià articulades a través del Departament de la Presidència, de 2 milions i mig; tot l'autoritzat que hi ha en l'àmbit de Salut, de més de 846 milions; en Educació, més de 100 milions; en Treball, 115 milions; en 3,1 milions de suport també en l'àmbit de rastrejadors; en l'àmbit de transports, 50 milions, a part dels que li deia abans; 1 milió en l'àmbit de Presidència per al suport a Creu Roja; suport en els sectors productius des del Departament d'Empresa de 2,5 milions; 300 milions complementaris, que també vam fer en l'àmbit de Salut; 20 milions en l'àmbit d'Universitats; 6 milions en l'àmbit de Cultura; 67 milions també complementaris en l'àmbit d'Educació; 65 també en l'àmbit de transport, especialment el transport..., el transport urbà de viatgers, de moltes empreses que depenen d'ajutaments, de concessions; i 500 milions més en l'àmbit de Salut. Li ho tornaré a passar perquè d'aquí a quinze dies, quan m'ho torni a preguntar, doncs, tingui el llistat absolutament actualitzat.

I les bases per al Pacte de salut, hi estem totalment d'acord, però hi ha un element fonamental, que és aquest..., ara estem tenint uns ingressos extraordinaris de Salut; els vam tenir, els hem tingut aquest any 2020, els tindrem el 2021, i això és una bona notícia, però no són ingressos estructurals, i el Col·legi de Metges xifra en 5.000 milions d'euros aquest increment necessari de finançament. Quan es vota aquí al Parlament això, vostès van votar-hi en contra. Per tant, com podem fer un pacte sense més recursos sobre la taula? Necessitem aquests recursos, i crec que en els propers mesos aquesta ha de ser una absoluta prioritat, perquè quan passi la pandèmia haurem de reforçar molt més el sistema de salut, perquè haurem de recuperar

allò que no s'ha pogut atendre, les llistes d'espera, que malauradament hauran augmentat; haurem de recuperar també i enfortir tot l'àmbit de salut mental; haurem de..., els símptomes de la Covid-19 persistent; haurem de fer tantes i tantes coses. Per tant, necessitem aquests recursos, i sense això no es pot..., vaja, crec que obviar això per un pacte seria un error.

Els comuns parlaven de la necessitat de fer cribratges, que ho estem fent; de la quarantena..., aquí seguim insistint: incapacitat temporal per als pares que hagin de cuidar dels seus fills que siguin contacte estret; no ens n'hem sortit, podem treballar-ho junts això, ens n'hem de poder sortir, perquè això per als pares que tenen capacitat econòmica no és més possibilitat de contagi, però per als que no en tenen, i especialment per a famílies que estan a càrrec d'un sol progenitor, que normalment és una dona, és molt més complicat de gestionar; una mare amb dos fills, que un ha d'estar confinat per ser contacte estret –en aquest moments tenim vint mil alumnes de Catalunya que estan en aquesta situació– no pot fer se'n càrrec, no pot agafar la baixa; però ho hem de poder fer, i això és essencial per a l'aïllament, perquè si no la precarietat vol dir més contagi, i crec que això és important.

Vostè em demanava «planificació, gastar i rectificar». Planificació, pla d'obertura; ho tenim, i crec que és publicat. Autònoms, em diu «hem de planificar-ho»; acordat els criteris amb el Consell de Treball Autònom. Ahir..., avui a les 7,30 del matí ja teníem 59.000 sol·licituds fetes en el registre. Tancarem el dia 7, i en base al volum que hi hagi, veurem fins a on de l'objectiu de l'ajuda podem arribar, que volem que sigui el màxim. Demanaven gastar... Bé, hem fet una gran millora. Vostès fa uns plens ens deien: «Estan a 900 milions d'euros de superàvit». Ara diuen: «És que només estan a un 0 per cent, un 0,7 per cent, de dèficit». Anem bé, de moment ja hem millorat 2.300 milions. Per tant, anem ajustant el càlcul, no? Hi insisteixo, l'important és quant més gastem, no només, perquè hem tingut un increment d'ingressos també, fruit de les transferències del Fons Extraordinari de l'Estat que vam reclamar, que l'Estat ha fet i que jo no vaig tenir cap problema en dir «ben fet» i reconèixer-ho. Evidentment, en volem més, sempre se'n vol més, no? Però, en aquest sentit, després compararem la despesa en referència a la intervenció del senyor Sabrià.

Reforços: 3.200 persones incorporades en l'àmbit de primària des del mes de març. 3.200. Bona part d'aquestes seran estructurals. I una part, evidentment important, conjuntural per fer front a la situació de la Covid-19, especialment per alliberar els sanitaris de tasques administratives –també, fonamental, perquè, si no, tindrem facultatius, infermers i infermeres, fent feina administrativa.

Continuo amb la CUP. Crec que ha fet una anàlisi sobre els efectes de la situació. Crec que l'obligació de tots plegats, al final, és concretar com fem possible això que explicava també l'altre dia el director del CatSalut de pintar el submarí sense sortir de l'aigua. És a dir, no podem dir «parem l'economia» i reconstruïm-nos, sinó que ho hem d'anar fent tot alhora. I ha fet un reconeixement, al qual m'afegeixo, a tots els sectors essencials que moltes vegades són els sectors precaris. I en aquest sentit, en obrir totes les eines, el Next Generation EU nosaltres, el volem obrir al món cooperatiu i serà fonamental que el sector de l'economia social hi pugui accedir.

El Partit Popular diu: «Els ajuts als autònoms no han corregit la metodologia». Hem canviat: no una ajuda directa, d'emergència, sinó un registre previ. Com deia, fins avui a dos quarts de vuit del matí, 59.747 sol·licituds entrades; el dia 7 ho tancarem i automàticament es resoldrà l'ajuda. Sí, sí. L'alternativa és fer un sistema per punts que acabariem resolent –evidentment, susceptible de recurs– el mes de març o abril, i el pagament, al maig. I el pagament el necessitem ara, i l'objectiu és pagar abans de final d'any.

Restauració i estètica. Ha parlat de 40 milions, se n'ha deixat 50 de la segona convocatòria, 19 de la convocatòria extraordinària del Departament d'Empresa. La convocatòria de lleure educatiu, ahir mateix sortia un comunicat. Diu: «Potser no n'estic al cas» –no n'estava al cas–, ahir sortia un comunicat en què demà a les nou del matí, fins

al dia 11 a les vuit del vespre, s'obre la convocatòria amb 20 milions ampliables. És més, en aquest Ple es convalida el decret llei sobre aquestes ajudes. Per tant, és qüestió simplement de mirar l'ordre del dia.

Ampliació del pla d'obertura. Jo crec que tenim un pla d'obertura prudent que troba l'equilibri, que té uns criteris i el mantindrem. Vostè diu: «No hi ha demostració científica». Si vol després li passaré un llistat d'articles científics sobre on hi ha més risc de propagació. I, si vol, li passem també les dades. Miri *El Periódico* d'avui, en què s'explica clarament com s'ha anat tres vegades més ràpid que el model que posava vostè implícitament, que era el de la Comunitat de Madrid, que és un model més lax respecte a activitats econòmiques, però nosaltres hem anat tres vegades més ràpid en la reducció de casos; tres vegades més ràpid. I també en el nombre de defuncions la diferència és molt notable, també.

Per tant, crec que tot això també ho hem de valorar i, malauradament, les decisions que prenem tenen aquest tipus de conseqüències, i això és extremadament dur per a la ciutadania, però nosaltres hem de prendre les decisions adequades i creiem que les hem pres. I nosaltres mai girarem l'esquena a aquest país, mai, mai. Vostè pot no estar-hi d'acord, però vostè no ens pot dir, no ens pot dir, que girem l'esquena a aquest país.

I a Esquerra Republicana i a Junts per Catalunya vull agrair el suport al Govern, el reconeixement de les necessitats, i fixar doncs que quan s'ha demanat una proposta expansiva, una sortida des del punt de vista expansiu econòmic, amb les dades que tenim avui, amb la previsió d'avui, respecte el 2019, aquest any hi haurà una despesa superior en 4.801 milions d'euros de més respecte al 2019. I respecte al pressupost aprovat, hi haurà una despesa major –a data d'avui, per tant això és bastant susceptible d'incrementar– de 3.781 milions d'euros.

Per tant, aquest Govern està actuant, està posant-hi tots els esforços. Crec que hem donat resposta a les seves peticions i, per tant, estem a la seva disposició per ampliar la informació sempre que ho necessitin.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, vicepresident. A continuació, té la paraula la consellera de Presidència, la senyora Meritxell Budó.

La consellera de la Presidència

Gràcies, president. Vicepresident, consellera, conseller, diputades i diputats. Primer de tot, voldria tornar a explicar que a diferència, doncs, en aquest cas, del Govern de l'Estat espanyol, que va decidir que compareixeria davant dels diputats i diputades cada dos mesos, aquest Govern es va comprometre a comparèixer cada quinze dies fent un exercici de transparència i amb la voluntat de compartir amb tots vostès la informació i les mesures que anem prenent per gestionar, en aquest cas, aquesta segona onada de la Covid-19. Crec que és important remarcar-ho, denota quin és el compromís i quina és la voluntat del Govern de Catalunya envers el Parlament del nostre país.

I, per tant, per començar, i sempre hem dit que diríem la veritat i que sempre seríem transparents i tractaríem la ciutadania com a adulta, que és el que fem des del Govern de Catalunya, primerament vull reiterar que no ens trobem en una fase de desescalada. Utilitzar aquest llenguatge pot confondre la ciutadania del moment en què ens trobem en nivell de l'epidèmia. No estem en una fase de desescalada. La fase de desescalada la varem tenir a l'estiu, on teníem unes UCIs amb uns nivells molt per sota dels que tenim en aquest moment, on teníem una R molt per sota de la que tenim en aquest moment, on realment estàvem afrontant una desescalada, que volia dir que el virus estava desapareixent del nostre dia a dia i, per tant, que havíem controlat els contagis.

I avui no ens trobem aquí. I per això des del Govern no parlem de desescalada i parlem d'obertura, de reobertura. Per què? Doncs perquè ens hem trobat, com he explicat en la meua primera intervenció, que estem gestionant, concretament, una segona onada; una segona onada d'una pandèmia que va més enllà d'una crisi sanitària.

A la primera onada no sabíem a què ens enfrontàvem. Era gairebé un cent per cent de gestió pandèmica de la salut, des del punt de vista només de la salut. Però aquesta primera onada va derivar en el que estem vivint ara, que és una crisi econòmica i és una crisi social d'unes magnituds encara imprevisibles en el nostre país. I que, per tant, per gestionar aquesta segona onada, calen, òbviament, els criteris sanitaris, perquè és una pandèmia i és una malaltia i és un virus, però alhora també calen els criteris que han de permetre acompanyar l'economia i el benestar social en el nostre país.

I aquesta és la diferència d'aquesta segona onada. I per això, encara que no ens trobem en una fase de desescalada, encara que estiguem en una fase de mitigació del virus, encara que estiguem en una fase on els índexs, doncs, encara ens fan ser molt cautelosos, hem de prendre aquestes mesures de reobertura i ho fem de manera planificada, ho fem per trams, ho fem d'acord també amb els criteris de les autoritats sanitàries. Però, alhora, per donar resposta, també, a la realitat del nostre país.

Crec que és molt important emmarcar on ens trobem, en quina fase ens trobem. I, per tant, el llenguatge... Cal diferenciar el que és una desescalada del que és un pla de reobertura, que és el que estem aplicant en aquests moments en la gestió d'aquesta segona onada.

Senyor Carrizosa, permeti'm que li respongui a la seva intervenció. Quan arriba una pandèmia, precisament, el que es posa de manifest és que si volem gestionar, que si volem salvar vides, que si volem donar resposta a les necessitats de les persones, de les empreses i dels autònoms del nostre país, calen recursos i eines d'estat per poder-ho fer. I això és així.

La nostra realitat en aquests moments és que l'Estat espanyol ni posa les eines ni posa els recursos que posen, per exemple, altres estats com França o Alemanya. I aquesta és una realitat. França o Alemanya fan una injecció directa de recursos econòmics a les empreses, a les treballadores i als treballadors autònoms, a tots aquells sectors afectats per aquesta pandèmia, per les mesures, diguem, pels danys col·laterals que causa aquesta pandèmia en l'economia. I l'Estat espanyol res de res.

I, per tant, doncs, és així. I, escolti'm, nosaltres per això demanem ser un estat, per tenir i disposar dels recursos propis per poder decidir lliurement de quina manera podem i volem gestionar aquests recursos.

Avui s'ha parlat molt també –em penso que ho comentava el senyor Iceta– de les dades epidemiològiques de la pandèmia, de l'esforç de tothom, certament, de l'esforç de tothom, de responsabilitats, de complicitat amb els professionals sanitaris –òbviament, tota, absolutament, hi estem d'acord.

I, si m'ho permet, vull posar en valor, també, la interlocució amb el ministre Illa. Crec que és important, posem-ho en valor. Hi ha hagut una bona interlocució amb el ministre en aquest sentit. De fet, des del Govern de Catalunya sempre hem dit que volíem treballar cooperant i coordinadament amb el Govern de l'Estat espanyol. I l'oferiment hi ha estat des del primer moment.

Ara bé, permeti'm que li digui que també és una llàstima que quant a protecció social i quant a mesures econòmiques, quan truquem a la porta del Govern de l'Estat espanyol no hi ha ningú a l'altre costat. I això és així. I ens hi trobem dia rere dia.

Parlem dels ERTO. Senyors del PSC, senyors dels comuns que formen part del Govern més progressista de la història, des del 12 d'agost no s'estan cobrant els ERTO. I aquesta és una realitat. Tots aquells ERTO que s'han tramitat a partir del 12 d'agost, a dia d'avui, no s'estan cobrant. I això afecta molts treballadors i treballadores del nostre país. I no podem amagar el cap sota l'ala. És així. Des del 12 d'agost, tots els ERTO que s'han tramitat des d'aquell moment encara avui no s'estan cobrant.

Potser l'ocurrència, senyora Ribas, és que els carters es trobin amb una pila de cartes, de notificacions dels ERTOS, on digui: «*Calle Covid-19.*» Potser aquesta és l'ocurrència. Que es gestioni d'aquesta manera la comunicació amb els ciutadans i ciutadanes d'aquest país per saber si poden cobrar o no poden cobrar o com està l'estat de la tramitació dels seus ERTTO. Això sí que és una ocurrència. De vegades sembla, fins i tot, una presa de pèl –fins i tot una presa de pèl.

Perquè, miri, més de 4.000 milions d'euros per a Catalunya que podria donar el fons Mede, això a mi no em sembla cap ocurrència. Uns fons Mede que, si em permet dir-li, és un crèdit al 0,1 per cent d'interès a trenta anys, sense pràcticament condicionalitat. Uns fons Mede que permetrien el finançament de despesa sanitària i, per tant, que permetrien alliberar molts recursos per dedicar-los a altres polítiques també absolutament necessàries. I això fer-ho a totes les comunitats autònomes.

Però sap què? Que des del mes de juny en què el president Torra va enviar la carta al president Sánchez sol·licitant-li això, la resposta fins a dia d'avui ha estat el silenci. Ni tan sols s'han dignat a respondre aquesta carta ni amb una afirmació ni amb una negació. Ni tan sols amb una explicació. El silenci per resposta.

Vaig acabant. Els deia, des del primer moment, aquest Govern hem treballat amb la màxima voluntat de cooperació i de coordinació per gestionar aquesta pandèmia amb el Govern de l'Estat espanyol. Recordaran que el president Torra va posar sobre la taula aquell document de quaranta mesures concretes que proposàvem al Govern de l'Estat espanyol per acompanyar en la gestió d'aquesta crisi sanitària.

No sé, un document que, per exemple, parlava dels 710 milions d'euros pendent acumulat pel no pagament de la disposició addicional tercera de l'Estatut, eh? Que saben que hi ha uns compromisos per pagar el 2019, el 2020 i el 2021. O parlava, per exemple, dels 418 milions d'euros de manca de finançament de l'Estat en la llei de dependència. O demanava, també –a dia d'avui encara la resposta és zero–, aquelles línies de subvenció directa a les empreses, donar liquiditat i injecció de liquiditat a les pimes, ajuts directes a fons perdut. O la suspensió de la recaptació de tributs mentre l'estat d'alarma seguís vigent –que la majoria de tributs, hem de recordar, els vinculats a l'economia productiva són competència estatal.

I així podria desgranar bona part d'aquestes quaranta mesures que ja al principi de la pandèmia el president Torra demanava al Govern de l'Estat espanyol, i, malauradament, i una vegada més, la resposta del Govern de l'Estat espanyol va ser la mateixa de sempre, ni ha estat l'esperada ni de bon tros ha estat la satisfactòria. I per això és per aquest motiu, i reitero més que mai, que la situació generada per aquesta Covid-19 destapa novament l'infrafinançament de la Generalitat, que aquesta situació generada per la crisi de la Covid-19 posa davant del mirall el Govern espanyol, un govern que fa pagar a les persones i a les empreses la crisi econòmica, que la situació generada per la crisi de la Covid-19 demostra novament que l'única oportunitat per al progrés i el benestar de les ciutadanes i els ciutadans de Catalunya és la independència, és disposar de les eines i els recursos d'un estat propi.

Gràcies, vicepresident, consellers, diputades, diputats, vicepresident.

(Aplaudiments.)

El vicepresident primer

Gràcies, consellera. A continuació, els representants dels grups i subgrups parlamentaris tenen dret al torn de rèplica, i té la paraula, en primer lloc, el diputat Carlos Carrizosa, del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Carlos Carrizosa Torres

Gracias. Miren, vamos a pasar muy rápidamente sobre lo que comentaba en mi intervención de las peleas y la ineficacia por las peleas que tienen entre ustedes, que, por ejemplo, ayer se contraían a sobre si se suavizaban o no las restricciones para el lunes 7 de diciembre, esas peleas que al final hacen que la gente no sepa a qué atenerse, los ciudadanos no sepan por dónde van a ir ustedes. No han entrado ustedes

en ello, es lógico, en este foro. Se puede comprender que no quieran lavar en público, más en público todavía, sus trapos sucios. En cuanto... —me había dejado la mascarilla. En cuanto a la... a su afición a echar las culpas a los otros, en eso coinciden absolutamente usted, señor Aragonés, d'Esquerra Republicana, con la señora Budó o el señor Batet, de Junts per Catalunya. Oigan, la culpa es de España. Si tuviésemos las herramientas de estado... Pero vamos a ver, oigan, una autonomía es estado, las herramientas que ustedes utilizan son las que un estado se vale para luchar contra una pandemia.

Señora Budó, alude usted a Alemania. Alemania es un país descentralizado, de los que más, ¿y qué ha hecho? Ha asumido centralizadamente la lucha contra la pandemia, igual que Francia, que sí que es un estado centralista. Eso es lo que han hecho en el resto de Europa, lo que pasa es que ustedes van a echar la culpa siempre a que la culpa es de Madrid, que nos roba. Niegan ustedes lo del «infierno identitario», pero siete mil empresas se han ido de Cataluña, han huido de ustedes desde el año 2017, porque ustedes hacen unos discursos que siembran el odio.

Ustedes dicen que los ricos de Madrid viven a costa de los pobres de Cataluña. ¿Pero qué demagogia es esa? ¿Qué análisis serio de un sistema tributario es ese? Si la realidad es que los ricos madrileños, los ricos andaluces y los ricos extremeños son solidarios con los pobres catalanes y con los pobres de toda España, porque el sistema tributario español garantiza la igualdad, la redistribución de la riqueza entre las personas. Señores nacionalistas no pagan los territorios, pagan las personas los impuestos.

Coincido con el señor Batet en que el dinero no debería marcharse de Cataluña, lo que pasa es que yo digo que no debería marcharse a Bruselas.

La desatención a los perjudicados, miren, esto lo hemos mencionado también, ustedes, a los colectivos perjudicados les dicen ya lo que han decidido, nunca hablan con ellos las medidas que van a adoptar con antelación, se enteran por la prensa siempre. Cero empatía con los sectores afectados, y política de hechos consumados. Ustedes aquí hoy tampoco han hecho ningún avance en esta orfandad que tienen todos los sectores afectados del cuidado y de ser escuchados por parte de su gobierno.

En cuanto a los despilfarros, muy relacionado con esa endémica falta de dinero de la que ustedes se quejan. Miren, cero propuestas de repriorización del gasto de la Generalitat, cero actos de contrición de lo que ustedes están gastando mal, de por dónde se les va el dinero, cero. La promesa es más de lo mismo, que los que se aprietan el cinturón sean los ciudadanos. La Administración catalana no va a apretarse el cinturón, no va a revisar sus gastos superfluos, no va a quitar la grasa y dejar el músculo. Ustedes nada han dicho acerca de reducir chiringuitos, de reconsiderar sus programas espaciales, de no dar tanto dinero a TV3. Nada, más de lo mismo.

Y, por último, sí, señor Aragonès, otra forma de gobernar es posible. No sean ustedes tan altivos, miren a su entorno, hay otras comunidades que también participan de un proyecto común, como en todos los países descentralizados, que no se están cuestionado permanentemente la pertenencia al estado del que forman parte. El discurso de la señora Budó, si era todas las propuestas que hacía, pues, yo he echado, la verdad, lo he visto un poco anuncio del 012. «Conserven las mascarillas, guarden las distancias, lávense las manos.» Tampoco son las grandes medidas que se espera de unos gestores. Luego pasa lo que pasa y ustedes, pues, no están a la altura y echan la culpa a los demás.

Pese a todo, nosotros tendemos la mano. Nosotros vamos a tener la consciencia tranquila de nuestra actuación en esta pandemia, no sé si ustedes la tendrán, no sé si ustedes han hecho todo lo que podían. Nosotros redoblabamos los esfuerzos para vencer al virus, y eso, para eso, los catalanes nos tienen con la mano tendida.

Gracias.

(Aplaudiments.)

El vicepresident primer

Gràcies. A continuació té la paraula el diputat Miquel Iceta, del Grup Parlamentari del PSC i Units per Avançar.

Miquel Iceta i Llorens

Gràcies, president, i molt breument. Algunes qüestions de xifres, la Generalitat ha rebut 3.165,6 milions d'euros, i encara n'ha de rebre alguns més. Vostè ens diu: «No hem gastat fins que no els hem rebut.» Bé; doncs podrien haver plantejat que els que ja estaven compromesos s'haguessin pogut gastar. Això sempre és una discussió i un marge discrecional. Vostè diu: «Aprofitarem el major marge de dèficit.» Ho veurem a final d'any, i estarem encantats que així sigui, perquè nosaltres en som partidaris.

Sobre què s'ha fet i què ha fet l'Estat. Home, el mes de setembre hi havia 329.675 treballadors protegits amb algun tipus de subsidi, ajuda o ERTO, 285.232 autònoms han rebut algun tipus de prestació de la seguretat social. Certament, no és ajut directe, però sí avals 15.233,2 milions d'euros a 110.397 empreses catalanes. Sempre es pot dir: «N'hi hauria d'haver més.» Bé, els que volen més recursos a Catalunya encara hi són a temps, poden votar els pressupostos, tenen aquesta oportunitat. Hi ha grups d'aquesta cambra que ho han fet, no només els que formem part del Govern i jo els vull reconèixer aquest esforç, perquè, sens dubte, voldrien molt més, segur, però han considerat que l'avenç és significatiu i, per tant, suficient.

Miri, senyora Budó, si vostès haguessin gestionat els ERTOS, primer, no sé si hi haguessin hagut ERTOS, però en tot cas només per als cent mil primers. Ajustem-nos al que ha passat, i vostès, per als cent mil primers. Bé, nosaltres ho hem fet amb una mica més... Ara, té vostè raó: hi ha coses que s'han d'afinar i ajustar. Hi han bases de dades que no són suficientment potents. Hi ha hagut la necessitat d'inventar aquest codi postal, per dir-ho així, imaginari, i té vostè raó i s'ha de millorar, evidentment. Ara, jo no minimitzaria l'esforç, entre altres coses, perquè és un esforç que fem entre tots a partir dels nostres impostos, perquè els diners, a part dels que vinguin d'Europa sense necessitat de ser reemborsats, però són diners que surten de la gent.

Al senyor vicepresident, bé, segurament no ens posarem d'acord, però reconegui'm una cosa: vostè avui, en la resposta a la meva petició de més informació, ha estat més detallat que en altres ocasions. Això és fàcil de comprovar. I, per tant, el problema no és que no estiguem d'acord, és que nosaltres segurament li estem demanant més detalls i concreció i informació, per dir-ho així, sobre el paper de la que hem tingut; que la tindrem, perfecte, perquè aquí es tracta de que tothom servim de la millor manera possible als nostres conciutadans.

Jo volia fer-li alguna referència al que creiem que cal i que potser es pot fer encara un esforç addicional, a l'esforç d'acordar. És veritat, quan una pandèmia –i ha passat a tots els governs– et desborda, tu lo que has de fer és gestionar i tirar i moltes vegades això impedeix fer les coses d'una altra manera, certament. Ara, quan estem parlant de sectors econòmics als que s'ha de compensar, home, sí que seria molt convenient que hi hagués un acord, una complicitat, una informació, un esforç previ de negociació. I, per tant, creiem que cal fer aquest esforç i que el Govern, en aquest terreny, pot i ha de fer més.

Dos, afinar. Al final les coses surten per prova i error. Trobem que hi ha marge de millora. Tots diem que hi ha marge de millora, doncs aprofitem-lo i que realment la ciutadania tingui la tranquil·litat de que quan descobrim un error, l'esmenem, i quan veiem com es poden fer millor les coses, ho fem.

Després, gastar. Vostè ens diu que es gastarà tot lo que pugui i més, doncs confiem en això.

I després, una cosa que no em surt amb una sola paraula, expliquin sense sorolls. Perquè, certament, el Govern de Catalunya ha tingut, i vostè diu i amb raó, diu:

«Miri, tot govern de coalició té el seu debat intern», però clar, abans es deia: «O es recorre al Mede o no s'hi recorre», i nosaltres, la veritat, sintonitzem més amb la posició que el vicepresident i conseller d'Economia i Finances ha expressat sempre, que no pas amb la que l'altre soci de govern planteja.

I, per últim, les prioritats, segueixen sent les mateixes: primària, rastreig i seguiment, professionals, alerta a l'augment de llistes d'espera, suport als sectors econòmics afectats i màxima transparència. Això és el que li demanem. Creiem que el Govern pot fer més en aquests terrenys. Celebraríem que ho fes i, com sap, la nostra actitud sempre és d'ajuda, de suport, perquè ens hi va a tots i, en fi, no crec que exageri, la vida.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, diputat. A continuació, és el torn del Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem, té la paraula la diputada Marta Ribas.

Marta Ribas Frías

Gràcies. Doncs, al gra. No m'ha contestat, vicepresident, respecte a tres dels elements que li he preguntat molt concrets i li dic perquè seguirem preguntant, evidentment ara no m'ho respondrà, però encara no sabem quant reforç s'ha fet al personal promès a les residències, per què no es replantegen el tema de Ferroser en el rastreig i què passa amb el tema del contracte programa de serveis socials. Realment és un reforç o no és un reforç? És que s'omplen tant la boca d'infr finançament i allò que vostès tenen en cogestió amb el món local, doncs, no tenim gaire clar que ho estiguin fent, precisament amb el finançament suficient.

No és en això, però, en què volia centrar-me, sinó en dues reflexions. En dues reflexions. Evidentment, és difícil imaginar-se un Nadal diferent, per a totes ho és, sense les trobades que en cada cas cada unitat familiar fem, doncs, amb els nostres companys, amb els nostres amics, amb les nostres famílies. Les trobades ordinàries de Nadal, però és més dur imaginar-se un estiu sense aquests éssers estimats, perquè s'hagin contagiats de Covid al Nadal i no l'hagin pogut superar. I jo demano a tothom que ens posem en aquestes circumstàncies, que aquestes són les que tenim. No podem tenir cap relaxament. Tota la prudència i totes les mesures de restricció necessàries. És l'últim gran esforç, segurament, el d'aquest Nadal, el que ens caldrà fer en aquest sentit, tot i que encara ens queden mesos per davant, tot un any per davant de conivure, segurament, encara amb la Covid.

I això, evidentment, s'ha d'equilibrar amb sostenir l'economia, perquè és essencial, també per la mateixa salut de tothom. Per sostenir l'economia, cal no arriscar-nos a un nou tancament. I, per tant, el primer de tot és que no tinguem tercera onada i que es posin tots els recursos per ajudar els sectors afectats i gastar-ho planificadament i afinadament. Per tant, li insistim al Govern: planifiquin, escoltin la gent i gastin el que calgui, perquè ara és més necessari que mai que aquesta sigui la prioritat amb què estiguem actuant.

Però no confonguin, o sigui, deixin de ser un factor de confusió. A veure, s'ha d'avançar en el pla de reobertura si els indicadors acompanyen, si no, no. Avui, la consellera de Salut ha dit que es faran les mesures de flexibilització del Nadal passi el que passi, siguin quins siguin els indicadors. No. S'ha de poder fer la flexibilització del Nadal si els indicadors acompanyen, i si no, no. Treballem-hi totes plegades perquè els indicadors acompanyin, però deixin de ser vostès element d'incertesa. El pla de reobertura hauria de ser per generar una certa previsibilitat a la incertesa, i vostès, dia rere dia, continuen seguint amb aquesta incertesa cap a la ciutadania per les contradiccions constants de com s'expressen, de què expressen, de com ho expressen. Per responsabilitat, si us plau, deixin de generar soroll, deixin de generar incertesa, siguin previsibles. Almenys en allò que sí han planificat compleixin el pla, compleixin estrictament el pla, i no ens maregin més la ciutadania.

I una segona reflexió, i permetin-me, en aquest cas..., en primera persona, com a diputada que està a les portes de deixar-ho, i si no ho dic rebento: governin, si us plau, siguin responsables. Surtin de la bombolla; sempre és necessari sortir de la bombolla i escoltar els altres, però és que ara més que mai, el Govern i els grups parlamentaris. Ara, ni queixa constant pel dèficit fiscal, ni voluntat de construir un estat independent, ni els retrets electoralistes, molt legítims, però res d'això ni omple neveres ni obre persianes ni salva vides, res d'això no és útil en aquest moment. Això ara no va de quin preu electoral paga l'un o l'altre per equivocar-se més o menys o per fer-li un millor *zasca* a l'altre, va de salvar vides, de salvar treballs, de salvar projectes de vida, de salvar el país, en definitiva. No va de fer mítings electorals en el debat que hem de fer en aquest Parlament respecte a la gestió de la crisi Covid. Va de fer política en majúscula, subratllat i cursiva, política útil, de veritat.

Govern, grups, si us plau, més que mai, amb un govern en funcions, amb unes eleccions a les portes i amb una crisi sanitària, econòmica i social, deixin l'electoralisme de costat d'una vegada i siguin útils a la ciutadania. No servim si no fem bona política, i totes i tots ens beneficiarem de que la gent confii en la política i en les polítiques en un moment tan delicat com aquest. Facin política, siguin responsables.

El vicepresident primer

Gràcies, diputada. A continuació, és el torn del Subgrup de la CUP - Crida Constituent. Té la paraula la diputada Maria Sirvent.

Maria Sirvent Escrig

Gràcies, president. Bé, han estat parlant tots vostès molt de les ajudes de la Unió Europea i els diversos formats. Fins ara, i des de que va començar la pandèmia, s'han atorgat diferents ajuts en base a aquestes línies europees, i de moment el que estem veient és que l'ICO ha rescatat Vueling, Iberia, OHL i NH Hotels; que, mitjançant el BCE, s'ha rescatat CEPSA, Repsol, Suez i Naturgy; que, mitjançant el BEI, s'ha rescatat Santander, BBVA, Iberdrola i Gestamp, i això s'ha fet amb els ajuts que han vingut de la Unió Europea i ho ha fet el Govern de l'Estat. I, per tant, s'està rescatant de nou la banca, l'automoció, les companyies aèries, les grans companyies energètiques, i tot això en detriment de la gent.

Posarem un exemple molt concret: CEPSA, no? CEPSA és una empresa que es dedica a l'explotació, producció, refinament, transport i comercialització de petroli i gas. La dependència del petroli la comentava molt bé el vicepresident com a conseller d'Economia quan compareixia per primera vegada davant de la seu parlamentària, no?, que no podem dependre tant del petroli perquè això afecta molt la nostra economia i què havíem de fer una transició. Doncs bé, lluny de fer aquesta transició, estem pagant amb diners públics 2.586 ERTes a CEPSA, uns beneficis econòmics de pràcticament 16.000 milions d'euros en l'exercici 2019. Els eximim de pagar a la seguretat social i de pagar les treballadores. I, per tant, seguim rescatant les mateixes empreses.

Vegem els accionistes d'aquesta empresa: el 67 per cent és Mubadala, un fons estatal d'Abu Dhabi que, a més a més, té orígens de vinculació amb determinats altres negocis, amb els que ara no m'hi entretindré. I el 33 per cent dels altres accionistes són Carlyle, que són un fons d'Estats Units amb orígens vinculats a administracions de Reagan i Bush.

Per tant, si aquest és el rescat que volen fer –o la «reconstrucció», que en diuen vostès– en base als fons europeus, doncs la veritat és que nosaltres no hi podem estar més en desacord.

Hem parlat dels Next Generation, i ha dit a la resposta a la nostra intervenció, el vicepresident, que volen destinar aquests fons a l'economia social i solidària. Ja li vam dir en el Ple passat que si aquests fons s'han de repartir pràcticament tots el 2021 cal una oficina de suport, i que aquesta oficina de suport ha d'acompanyar l'economia social i solidària a presentar tots els tràmits i tota la burocràcia. Però és que

estem veient un reial decret del Govern de l'Estat que consolida el model de col·laboracions publicoprivades, i que ho fa eximint de l'aplicació de la Llei, per exemple, de contractes del sector públic, la 9/2017, excepcionalitzant l'autorització per contractar i a vegades sense concurrència pública. I, per tant, estaran aquests ajuts centralitzats a l'Estat, triarà l'Estat a qui els dona, i a vegades, doncs, a dit i excepcionant les autoritzacions prèvies de la contractació pública. De fet, aquest reial decret modifica també la Llei 40/2015, d'1 d'octubre, del sector públic.

I, per tant, cada vegada es fa més necessari, com bé dèiem, la generació d'un estat propi, però per tenir un estat propi necessitem incrementar el poder social. I, mirin, la modificació del Codi penal, uns indults que poden ser una solució individual legítima o un nou pacte fiscal no ens portaran en cap cas a poder aconseguir transformar el sistema en el que ens trobem.

I, per tant, nosaltres esperem que puguem treballar conjuntament en una amnistia total, per l'autodeterminació, però també per un pacte de transformació econòmica i social que escolti totes les veus de la societat catalana, perquè d'aquesta manera podrem incrementar el poder social i podrem fer front a aquestes grans empreses que, novament, en un context de crisi, tornen a captar tots els diners públics en detriment del benefici de la majoria de la població.

El vicepresident primer

Gràcies, diputada. A continuació és el torn del diputat Alejandro Fernández, del Subgrup del Partit Popular de Catalunya, des de l'escó.

Alejandro Fernández Álvarez

Moltíssimes gràcies. Molt breument. Primer, senyor Aragonès, com ja li he comentat, quan ahir redactava aquestes línies, li he dit..., si s'havia produït alguna modificació en l'anunci, en la convocatòria del lleure educatiu, no tenia cap problema en reconèixer-ho, i, per tant, m'ha donat vostè la dada. M'hauria agradat que fes vostè el mateix quan jo li deia..., sobre els 40 milions en restauració i estètica. Tinc la dada actualitzada, només se n'han distribuït 10. Per tant, aquí m'hauria agradat que em donés vostè la raó, com li dono jo amb l'altra dada.

I, per acabar, una reflexió per aprofundir una idea que acaba de traslladar la senyora Ribas, de manera oportuna i a més molt ben expressada. Mirin, condicionar la gestió d'avui a debats que no trobaran solució ni avui ni demà ni demà passat, perquè són molt complexos, és profundament deshonest, i m'atreviria a dir que té un cert punt fins i tot d'immoralitat. Dir que no pots fer bé les coses avui per un model de finançament o per la independència, hi insisteixo, debats que no trobaran solució ràpida ni avui ni demà ni demà passat, és, al final, una manera de treure's de sobre la responsabilitat sobre els afers d'avui.

Vostès tenen la responsabilitat de gestionar ara i avui amb els recursos que tenen ara i avui. No poden fugir d'estudi. Ara no. Qualsevol altre moment podia ser més procliu a determinats debats, però ara no. Tenen una responsabilitat, com nosaltres a l'oposició, però la seva com a govern és més elevada encara.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, diputat. A continuació és el torn del Grup Parlamentari Republicà. Té la paraula el diputat Sergi Sabrià.

Sergi Sabrià i Benito

Molt breument. Només jo crec que un primer agraïment, per contrast també, i ho recalca la consellera Budó; aquesta voluntat de cada vegada que hi ha ple comparèixer, d'explicar-se, de donar informació a la cambra i a la ciutadania de Catalunya i fer-ho cada vegada que ha sigut necessari. També, crec, agrair el contingut de les respostes, la voluntat de donar resposta a cadascun dels grups parlamentaris; i als grups, també, l'ànim constructiu amb el qual s'ha fet aquest debat.

I dit això, em sembla que només té sentit, perquè la resta crec que ha estat molt complet, contestar a aquells que no tenen l'ànim constructiu. I, per tant, respondre simplement a Ciutadans, perquè crec que les coses no poden quedar d'aquesta manera. I dir-li amb molta claredat que aquí no hi ha *bandazos*, el que hi ha són decisions molt difícils que volen protegir la vida avui per salvar l'economia avui i demà; que *bandazos* segurament és el populisme al qual ens tenen acostumats des que van arribar i, per tant, que això ja no ens indigna ni ens sorprèn massa.

Ara, quan es planten aquí i posen Madrid com a referent de la gestió de la pandèmia, em sembla que algú sí que ha d'aclarir les coses, perquè a Madrid han trigat fins a tres vegades més a tombar la corba. Tres vegades més és tant com dir que la corba ha tombat de manera natural i no per l'acció de les polítiques. Però és que tres vegades més, quan posem sobre la taula la ràtio de morts entre un lloc i l'altre..., crec que li hauria de fer caure la cara de vergonya. Però per això se n'ha de tenir una mica.

I miri, tenen l'honor, crec sincerament, d'haver estat el pitjor principal grup a l'oposició de la història del Parlament. I si avui no en són conscients, el temps ja els posarà a lloc. Són el partit que lidera l'oposició més arraconat i sol de la història, i l'única sort que tenen és que venen eleccions, i que segurament quedaran tan petits que no els quedarà ni triar president de grup parlamentari. I la legislatura se'ls ha fet molt llarga –molt llarga–, llarguíssima, tan llarga que els seus arguments permanents, pamfletaris i suats farien riure. Però no fan riure perquè estem parlant de gent que pateix, i en el fons cada vegada que parlem de la pandèmia estem parlant de morts. I, per tant, no fan riure.

El vicepresident primer

Gràcies, diputat. Finalment, és el torn del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya. Té la paraula el diputat Albert Batet.

Albert Batet i Canadell

Moltes gràcies, vicepresident. D'aquí, de l'escó estant, reiterar tres idees que han marcat crec que els diferents debats i discussions que hem tingut els grups parlamentaris aquí al Ple.

El primer és el de la responsabilitat. Això no ho soluciona una persona sola. Això no ho soluciona un govern sol, fins i tot encara que no hi hagi president. Això no ho soluciona el Gobierno *más progresista* de la història, perquè vostès avui aquí defensen una cosa i la setmana que ve..., o avui mateix, com ara ha passat, el Consell de Ministres desmenteix coses que vostès estaven defensant. Perquè la realitat és complexa i la realitat és canviant. I afecta els alcaldes, les alcaldesses, els diferents partits polítics, la ciutadania i a tots. El compromís és individual i és col·lectiu. I requereix molta responsabilitat per part de tothom.

Nosaltres legítimament creiem que això va de recursos, que va de garantir la salut a les persones i garantir la vida, i per això es necessiten recursos. Per això es necessiten diners. La consellera de Salut necessita diners. Les residències necessiten diners. El Govern necessita diners. Escolti'm, i aquí, que jo sàpiga, el miracle dels pans i els peixos encara no s'ha produït. Encara els diners venen de Madrid. Perquè tenim un dèficit fiscal enorme.

Miri, nosaltres estaríem disposats a aprovar pressupostos de l'Estat, la nostra formació política. Així ho ha dit la senyora Borràs. El senyor Iceta aquí ara hi feia referència. Però parlem del dèficit fiscal. Com se solucionen els 16.000 milions d'euros de Catalunya que se'n van i no tornen i que ara els catalans i les catalanes els necessiten. Fins i tot –vostè, senyor Iceta, que parlava de la Constitució d'Alemanya–, la Constitució alemanya, a la seva constitució, diu que es limita la solidaritat entre els lands. (*Remor de veus.*) Fins i tot la Constitució alemanya. (*Remor de veus.*) Jo els he escoltat amb molta atenció i demano també el mateix respecte. Ja sé que es posen nerviosos quan parlem de dèficit fiscal i la solidaritat dels catalans, però és que és

així. Nosaltres tenim la legitimitat de poder-ho defensar, perquè això va de recursos. Ho deia el doctor Argimon l'altre dia: «Un govern amb recursos pot prendre un tipus de decisions i està en una posició diferent que un altre.» I aquesta és la realitat.

O parlem del finançament de la Llei de la dependència. Com és que l'Estat espanyol, des del Govern del Partit Popular, del Partit Socialista, de l'actual, etcètera, no ha finançat la Llei de la dependència com pertoca, com la va aprovar el senyor Zapatero? I això ho ha de pagar la Generalitat de Catalunya.

O parlem de l'infrafinançament del sistema de salut, el deute històric de la seguretat social. Recordo aquí, en temps passats, on ja compartíem la Comissió de Salut alguns diputats, que això era la gran –la gran– demanda en aquell moment al Govern. I encara no s'ha pagat ara.

Podem parlar d'aquestes coses? Perquè els recursos són els que faran i donaran una garantia de salut, aquest equilibri entre la vida i l'economia. I això passa pel diàleg, per la política, per voler afrontar els temes. De debò, nosaltres tenim aquesta voluntat. Nosaltres la tenim. El que no farem és renunciar-hi. El que no farem és dir: «No, no, no; no hem de solucionar els problemes.» Sí, perquè els problemes grossos s'han de solucionar en moments complicats.

I, finalment –acabo–, això va de solvència i va d'independència, i crec que aquesta crisi ho ha posat de manifest. Nosaltres ho defensarem i ho defensem amb tota la normalitat del món. Tenim el nostre dret i el nostre deure de defensar el nostre projecte polític i de creure que a Catalunya, amb més recursos, amb més competències, gestionant-nos de forma directa, i no amb la centralització que hi va haver a la primera onada, no amb la presa de decisions centralitzada, com veiem amb els fons europeus, doncs no hi haurien les limitacions i el menysteniment també envers les persones, els catalans i les catalanes, que, en definitiva, paguen els seus impostos per tenir uns serveis de qualitat i un govern que doti d'aquests recursos necessaris per garantir la vida i garantir l'economia.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

El vicepresident primer

Gràcies, diputat. Entenc que hem esgotat aquest punt de l'ordre del dia, aquest debat.

Interp·l·lació al Govern sobre l'impuls de l'economia

300-00342/12

Per tant, passam al vuitè punt de l'ordre del dia, que és la interp·l·lació al Govern sobre l'impuls de l'economia, presentada pel Subgrup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Per exposar la interp·l·lació, té la paraula el diputat Santi Rodríguez.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, vicepresident. Vicepresident, conseller d'Economia, diputades i diputats, aquesta crisi, evidentment, té tres vessants. Té el seu origen en una crisi sanitària, de la que hem estat parlant bona part del matí, però també comporta una crisi econòmica i una crisi social al darrere. Les tres estan estretament vinculades. I en aquesta interp·l·lació ens volem centrar una mica més en el que és l'aspecte econòmic, que, per descomptat, també té efecte sobre la vessant social.

I els indicadors econòmics, macroeconòmics, són preocupants. Jo estic convençut de que vostè els coneix bé. Un repàs dels més principals. El decreixement en el tercer trimestre de l'economia catalana era del 9,1 per cent. Les previsions de tancament de l'exercici 2019, segons el seu departament, estaven –dic «estaven» perquè són potser una mica antigues, estem parlant d'uns mesos enrere– entre el 10 i el 12

per cent. La cambra de comerç situa aquest decreixement, les previsions d'aquest decreixement en un 13 per cent.

Sense anar més lluny, ahir mateix l'OCDE situava Espanya en una situació d'una caiguda de l'11,6 per cent, a la cua dels quaranta-sis països analitzats. Però el que més alarmant resultava de les dades que ahir ens va oferir l'OCDE és que trigarem més de dos anys en recuperar el nivell anterior a la pandèmia.

I totes aquestes dades tenen efectes, i els efectes és que l'atur registrat s'ha incrementat, en dades d'avui, 24,4 per cent. La taxa d'atur està situada en el 13,2 per cent; a inicis d'any era el 10,5 per cent. I les previsions de tancament quant a l'atur ens situen entre el 15 i el 16 per cent, segons previsions del seu mateix departament, cosa que significa unes 200.000 persones més a l'atur, i, per tant, superar la xifra de les 600.000 persones a l'atur.

I en aquest escenari és evident que són imprescindibles mesures econòmiques, mesures econòmiques que han d'anar en dos sentits. Un sentit és evitar tancaments d'empreses, i, per tant, conservar llocs de treball, però també conservar empreses, perquè després puguem reimpulsar el creixement de l'economia i consolidar les empreses i, evidentment, consolidar els llocs de treball, i, per tant, també consolidar una societat de benestar social, a partir de la creació d'ocupació i del creixement.

Les mesures per reduir l'impacte..., han pres mesures per reduir l'impacte de les mesures sanitàries que han estat més restrictives. Però, escolti'm, nosaltres d'entrada el que no podem és assumir que es puguin acabar tancant entre un 25 i un 30 per cent de les empreses, que és el que ens estan dient les patronals i és el que el conseller d'Empresa diu que té assumit. No ens volem resignar, no ho volem assumir. I, per tant, creiem que hem d'intentar prendre les mesures necessàries per evitar que això es faci realitat.

Vostès han anat creant i convocant ajudes molt diverses al llarg dels mesos, però, francament –n'hem parlat una bona estona durant aquest matí–, no deixen gaire satisfets a ningú. Tothom, evidentment, quan rep una ajuda, per minsa que sigui, ho agraeix, però no acaben de deixar satisfets a ningú; i la mostra més evident és el despropòsit amb els autònoms: deu mil ajudes, 400.000 autònoms que es van quedar sense poder accedir ni a la web per poder sol·licitar l'ajuda.

I, miri, nosaltres no som dels que «gastin, gastin, gastin», com els diu algun altre grup, ni que gastin tot el que pugui i més, sinó que el que sí que li demanem és que allò que gastin ho gastin bé; si ho fa d'aquesta manera nosaltres no l'hi retraurem. Ara és necessari gastar, però és necessari gastar bé i que vagi a aquells sectors que més ho necessiten per consolidar la seva situació i per poder arrencar amb una situació de nou creixement. Però el que trobem a faltar, d'una forma molt intensa, és una mica de coordinació –una mica bastant, de coordinació– entre els departaments, que intentin evitar solapaments i, sobretot, que evitin de deixar sectors desprotegits, perquè hi han sectors desprotegits, i, a més a més, sectors que no han estat escoltats –també al llarg del dematí diversos grups s'han referit a sectors que no han estat escoltats ni per un departament ni per un altre departament, i, per tant, no han estat escoltats pel Govern. Permeti'm que, mirin, en citi dos: un –potser ja ho han corregit–, el sector de l'oci nocturn, s'han passat molts mesos demanant interlocució amb el Govern i no l'havien tingut, o un altre, que encara a dia d'avui encara es queixen del mateix, un sector més petit, més minso, però important, el dels firaires.

I la percepció que al final traspua del Govern és que cada departament va a la seva. Si m'ho permet, i amb tot el respecte, sembla una mica *el ejército de Pancho Villa*, eh?, on cadascú va a la seva. I li posaré dos exemples més: vostès obren uns ajuts per a bars, restaurants i centres d'estètica, uns ajuts de 1.500 euros, dels quals, per cert, l'hi ratifico, se n'han atorgat 10 milions; és a dir, de pressa, de pressa, però de pressa s'anuncien i després costen més d'acabar de distribuir. Ho ha fet el Departament d'Empresa, i després el Departament de Treball anuncia també unes ajudes per als autònoms de dos mil euros. El que passa és que, per exemple, bars i restau-

rants i centres d'estètica..., només bars i restaurants n'hi ha 40.000 a Catalunya i d'autònoms n'hi ha 550.000. Llavors, clar, destinar a una cosa 40 milions i a l'altra 20 milions ens sembla que està una mica, com a mínim, desproporcionat –com a mínim desproporcionat. O una altra desproporció: el Departament d'Educació destina 20 milions al lleure educatiu, que ens sembla magnífic, i els 20 milions després també per als autònoms, la qual cosa jo crec que dona una idea de que aquí hi ha una desproporció. O un altre element de dissonància: les ajudes als cinemes és per empreses de cinema, o d'arts escèniques, en general, amb independència de la quantitat de sales que pugui tenir una mateixa empresa, de manera que només pot accedir a un ajut. En canvi, en el cas de l'oci nocturn, els ajuts són per establiment. Llavors, bé, es generen aquestes dissonàncies que no s'acaben ben bé d'entendre.

Llavors, una cosa és que vostès són molt lliures de barallar-se entre vostès, entre els diferents departaments, que s'aixequin de les cadires per fer-se la foto o no se què..., però l'altra és que no es parlin entre vostès. I jo crec que el que trobem a faltar és que hi hagi més diàleg entre els membres del Govern, que hi hagi més diàleg entre els departaments del Govern, per tal d'intentar coordinar i fer una acció de govern única i coherent en si mateixa, que és el que en aquests moments no considerem que és així.

Jo li puc admetre que s'ha trobat a faltar el Govern d'Espanya. I és cert: a diferència de la majoria dels països del nostre entorn, França, Alemanya, s'han citat..., Itàlia, on les mesures sanitàries restrictives anaven acompanyades de potents mesures econòmiques per tal d'intentar compensar aquestes restriccions..., això a Espanya no ha passat, i en no haver passat han d'anar acompanyades de les mesures que bonament poden dur a terme les comunitats. Però, ja que les duen a terme, com a mínim, duquem-les a terme amb la màxima coherència possible. No en va, el Fons Monetari Internacional, però també la mateixa OCDE, diuen que Espanya és un dels països que li costarà més recuperar-se d'aquesta crisi econòmica, perquè és dels països que també ha adoptat menys mesures per donar suport als sectors productius i als treballadors.

Però, en tot cas, això ja l'hi retrauran vostès, al Govern de Sánchez i Iglesias, o ja l'hi retraurem tots plegats al Govern Sánchez-Iglesias i als seus suports parlamentaris, alguns dels quals dona la impressió de que estan més ocupats per la fiscalitat de la Comunitat de Madrid que no pas per la fiscalitat de Catalunya, perquè també a través de la fiscalitat es pot ajudar empreses i treballadors. Però, vostès, senyor Aragonès, hi han renunciat, i ara volen que altres també ho facin. Mentre vostès miren a Madrid, aquí generen –i això els ho reconeixem– amplis consensos. Miri, el darrer: Foment, Pimec, Comissions Obreres i UGT li retreuen la manca de propostes en el marc del diàleg social per abordar les mesures per compensar els sectors afectats per la desescalada. I no és la primera vegada que els fan retrets, i que ignoren els agents socials i econòmics, ja ho van fer amb el Pacte per la reactivació econòmica i la protecció social del juliol.

I jo ara voldria parlar més de l'economia del futur, però, com que se m'acaba el temps, deixaré la postpandèmia per a la següent intervenció.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, diputat. Per respondre a la interpellació, té ara la paraula el vicepresident del Govern, senyor Pere Aragonès.

El vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda

Gràcies, president. Diputat Rodríguez, en la seva interpellació vostè està situant, bé, un dels elements que més ens preocupa i sobre els que més estem treballant pel que fa a la situació actual de pandèmia, perquè és evident, doncs, que les mesures restrictives que s'han portat a terme, però no només les mesures restrictives, sinó també la mateixa situació econòmica derivada de la menor activitat en molts àmbits

de la nostra economia està provocant un impacte important, en determinats sectors d'activitats del país, no?

Nosaltres hem hagut de prendre mesures dràstiques per protegir les vides, per protegir-nos davant de la segona onada de la pandèmia, i teníem un objectiu molt clar, que era que no passés a Catalunya el que malauradament ha hagut de passar, doncs, per exemple, a França, a Alemanya, a Itàlia, a Irlanda, a Holanda també durant força setmanes, a Àustria, de mesures que estaven molt properes al confinament total. I hem fet mesures contundents, certament, però mesures que han evitat un confinament total. I evitar el confinament total no vol dir només haver evitat que ens quedem tancats a casa, quedar-nos tancats a casa; no vol dir només haver evitat, doncs, el cessament d'activitat industrial, del comerç al detall, el tancament dels serveis educatius, que és el que hauria provocat, sinó que també vol dir haver evitat que els danys en matèria sanitària fossin majors. Crec que això és absolutament important.

Hem portat a terme, doncs, un pla per a la reobertura, sent molt conscients que han d'anar acompanyats de mesures sanitàries, com els cribratges massius, com tot el reforç –que ja estem fent i que està fet, no?, i que continuarem millorant– en l'àmbit de la detecció, però també ajudes econòmiques als sectors més afectats, també, evidentment, per a àmbits transversals, com poden ser els autònoms, com també, doncs, per al que són àmbits més sectorials.

Miri, aquesta tardor, que podem dir són les mesures de la segona onada, a mi m'agradaria fer un repàs de les mesures que s'han pres, perquè vostès han passat de criticar que no es feien mesures..., ara critiquen el contingut o alguns aspectes més tècnics d'algunes mesures. Bé, en tot cas, anem millorant, diguem-ne.

Però nosaltres, des de finals d'octubre, en què vam haver de prendre mesures realment més dures..., per exemple, i ho he explicat abans, l'augment de 125 milions d'euros en l'àmbit de l'emergència social; el suport en l'àmbit del tercer sector, que té un increment del preu al que els paguem els serveis de 35 milions d'euros; el decret llei de suspensió de desnonaments, que, després de diversos dubtes els jutges ja diuen que, bé..., que es veuran obligats a aplicar-lo, per tant, obligats a aplicar una llei del Parlament de Catalunya. Hem aprovat una deducció de l'IRPF per evitar una sobrecàrrega tributària per als treballadors de menys de 22.000 euros que s'han hagut d'acollir a un ERTO. En l'àmbit d'associacions, cooperatives d'iniciativa social que es dediquen a l'atenció a col·lectius vulnerables, 3,6 milions. Hem reforçat el finançament en els àmbits dels ens locals: 20 milions que arribaran abans de final d'any, 100 milions durant l'any vinent.

En l'àmbit d'autònoms i pimes, després d'aquesta primera ajuda amb pagament únic de dos mil euros, que ha beneficiat fins a deu mil autònoms, doncs, evidentment, atesa la limitació i que era de caràcter d'emergència, farem un suport més estructural. I, en aquest sentit, per això, precisament, per poder dimensionar adequadament i preparar-nos per ser ràpids en les ajudes, canviem el sistema de sol·licitud d'ajut per inscripció prèvia en un registre en el que ja tinguem les dades, per anar ràpid. Hem hagut d'adaptar i canviar el sistema habitual d'ajudes als sectors econòmics que tenia, no la Generalitat, qualsevol Administració –qualsevol Administració. El sistema de concurrència no competitiva i que sigui per ordre temporal l'han aplicat administracions de tot tipus –de tot tipus, no?–, i, per tant, hem de mirar, doncs, com es pot anar millorant. I jo crec que en aquest sentit les notícies que tenim del registre, que va evolucionant, ara ja tenim aproximadament més de setanta mil persones inscrites, per tant, ens dona la dimensió, després veurem el compliment de requisits sobre aquests de quants és, però estimem que en serà una part important. Per tant, anem, doncs, reparant i adaptant el que són els mecanismes que té el Govern de suport al sector, no?

Hem bonificat el cent per cent de l'ITP per a tot el que són les concessions administratives de terrasses, d'ocupacions de la via pública per a negocis de restauració

i de mercats ambulants. Vostè ha fet referència als firaires; la previsió que tenim és que en els propers governs es faci una transferència de 26 milions d'euros al Departament d'Empresa per reforçar noves ajudes, reforçant noves ajudes en l'àmbit dels sectors afectats en el que, evidentment, també hi haurà el sector dels firaires, que és un àmbit que també ens preocupa i que han vist molt reduïda la seva activitat fins pràcticament a zero, molts d'ells –pràcticament a zero, molts d'ells– durant aquest any 2020.

No només els 90 milions en ajudes a restauració complementats amb 19 milions d'euros en el sector turístic. En l'àmbit d'hostaleria s'han dedicat ajudes als establiments d'oci nocturn, i, de fet amb l'oci nocturn ens hi hem trobat, jo mateix m'hi he trobat, més d'una i de dues vegades. En tot cas, la interlocució no sempre acaba amb la satisfacció dels sectors, que el que voldrien és reobrir la seva activitat. Però hi han activitats que estan suspeses a Catalunya, a l'Estat i arreu d'Europa. I, per tant, per ser els primers a reobrir-ho hem d'estar-ne molt segurs. I en aquests moments no hi ha aquesta seguretat sanitària per poder-ho fer. I per això articulem mesures, nosaltres. Certament, ens podrien acompanyar altres administracions.

I en l'àmbit del sector cultural, mesures també dirigides als treballadors, als treballadors de la cultura.

Per tant, nosaltres hem estat implementant ajudes. Avui la seva crítica ja no és que no en fem, sinó que no li acaben d'agradar els criteris tècnics amb els que les apliquem, però en tot cas són els criteris adequats que cada àmbit de govern creu que són els més correctes, i, evidentment, parteixen d'una coordinació, sobretot perquè puguin arribar ràpid.

I, en aquest sentit, hem anat revisant totes les bases, i, de fet, va haver-hi uns deu dies en què les mesures que s'anaven a treure es van aturar: revisió de bases, ampliació de les partides pressupostàries, caràcter obert d'aquesta partida pressupostària i reforç també de tot el sistema informàtic per poder facilitar aquesta situació. De situacions de col·lapse informàtic se n'han produït en diverses administracions governades per partits diferents, eh?, també. I és el que passa quan tens un sistema d'ajudes que estava pensat per a pocs milers i molt destinades a la innovació, a les noves inversions quan ara hem de fer mesures de garantia de rendes, per a determinats sectors econòmics, o, al final, d'ingressos quan s'ha tancat l'activitat i passen a ser ajudes de caràcter social, no?

En l'àmbit del sector esportiu, 25 milions d'euros. Es va obrir el termini de les sol·licituds aquest passat 30 de novembre. I també el 30 de novembre es va obrir el termini per al que són, doncs, les mesures..., perquè no hem de deixar de pensar en aquells sectors que estan en transformació molt accelerada en un context de sacseig, com és el provocat per la Covid-19, per exemple, en el sector de l'automòbil, amb aquests 13 milions d'euros d'inversions d'alt impacte en l'àmbit del sector de l'automoció, com deia.

I el que és, doncs, persones autònomes i empreses titulars d'instal·lacions juvenils no només el que és l'activitat mateixa, sinó també les grans entitats, seran destinatàries de mesures de suport adequades a la seva situació.

Per tant, nosaltres hem estat treballant intensament, necessitem seguir mantenint aquest esquema d'ajudes i de suport. I crec que el que ens ha de permetre, precisament..., el treball que hem de poder aprofundir molt més amb els agents socials és que, sent conscients que tindrem, doncs, un hivern amb molts reptes i una primavera amb molts reptes i que probablement per a molta i molta gent se'ls hi farà llarg, el que pertoca, doncs, és acordar un esquema continuat d'ajudes que haurà de tenir el finançament suficient.

Fer això no és fàcil, perquè estem governant la incertesa i gestionant la incertesa, com estan fent tots els governs, i, per tant, la voluntat és poder tenir, doncs, enllestit aquest esquema d'ajudes al més aviat possible.

Gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, vicepresident. Per a la rèplica, té ara novament la paraula el diputat Santi Rodríguez.

Santi Rodríguez i Serra

Bé, vicepresident, és el que té el dia a dia, se'ns menja el temps. Perquè jo aquesta interpellació li volia enfocar més de cara al futur, més de cara a la postpandèmia. De fet, crec que tots tenim ganes de parlar de la postpandèmia, no? De poder-li posar un horitzó, una data i poder parlar de la postpandèmia.

En la postpandèmia serà imprescindible l'impuls del creixement de l'economia, fruit de la circumstància que estàvem explicant abans i les dades macros que dèiem abans. I aquí hi han dos sectors que ens preocupen –ens preocupen tots els sectors–, fonamentalment dos dels més importants: el sector industrial, amb una caiguda del PIB del 8,2 per cent; o el sector del turisme i del comerç, amb una caiguda del 40 per cent. On, per exemple, és de sobres conegut el patiment del turisme on les pernoctacions han caigut, lògicament, un 88 per cent, no?

Vostè feia referència als ajuts al sector de l'automoció, el suport a l'automoció. Parlava de 13 milions d'euros abans de la pandèmia al sector. I també la consellera d'Empresa s'havia compromès amb el sector a una aportació de 50 milions d'euros. Ara estem parlant de 13, tot i que la realitat és que en el pressupost apareixen 2 milions d'euros, en el pressupost que van aprovar l'abril, és possible que ara alguna cosa hagin pogut canviar. Però aquesta era la realitat.

Volíem comentar també o li volíem demanar que ens expliqui succintament –tenim una compareixença la setmana que ve– com estan enfocant el debat amb el Govern d'Espanya amb relació als fons Next Generation. I, en aquest sentit, exposar-li que la nostra principal preocupació no és qui gestiona els recursos, sinó és quins projectes són capaços de presentar i quins projectes són capaços de finançar parant especial atenció a les petites i mitjanes empreses, no?

I, per tant, era una mica això el que li volia plantejar, quin capteniment de futur té, perquè ni que el seu mandat tingui ja data de caducitat, i amb independència de si el renovarà o no, com a mínim el Govern ha de deixar enfilat un tipus de polítiques.

Amb relació a la seva intervenció, vostè ens deia que la concurrència no competitiva per ordre temporal no funciona. No funciona si es dimensiona malament. Ja li vaig dir en el darrer Ple al conseller de Treball: plantejar unes ajudes «el primer que arriba, primer que rep» per a deu mil persones per a un univers de 550.000, et porta al fracàs més absolut, que és el que efectivament va passar. Ara, si l'univers és més petit i les ajudes donen per a tot l'univers, no hi ha d'haver absolutament cap mena de problema. I això és el que jo crec que en aquell moment va fallar.

Però la crítica que jo li feia era la manca de coordinació entre departaments a l'hora de plantejar les ajudes i la manca de proporcionalitat. També que són minses –també que són minses–, però aquí ja ho he compartit també amb la crítica al Govern d'Espanya, en el sentit que tampoc no han ajudat, en aquest sentit, per poder reforçar tots aquests ajuts.

I la crítica també va adreçada a aquells sectors que han estat oblidats. Perquè, certament, el que és diàleg, ni amb els agents socials i econòmics hi ha hagut massa diàleg, per no dir que gens –i és cada vegada, que ells reclamen que volen tenir veu i volen donar la seva opinió i que ells poden contribuir a millorar les decisions que es prenen–, ni amb els diferents sectors econòmics que pateixen determinades peculiaritats i que volen ser escoltats pel Govern per exposar les seves peculiaritats, perquè, segurament, d'aquesta manera també el Govern seria capaç d'encertar més a l'hora de dissenyar determinades ajudes per a tots els sectors. I això..., també són molts els sectors que es queixen que no han tingut aquest diàleg amb el Govern ni amb els departaments.

I acabo la meva interpellació, conseller, tornant a fer referència al que li deia a la primera intervenció, vostès ara s'han proposat incidir sobre la fiscalitat a la Comunitat de Madrid en comptes de replantejar-se la fiscalitat a Catalunya, que jo crec que estaria millor i els catalans li agrairien. Miri, jo ara li entregaré una carta, que és la que ha enviat el conseller d'Hisenda de la Comunitat de Madrid a la ministra. És el seu homòleg a la Comunitat de Madrid. Jo estic segur que vostè, després de llegir aquesta carta, empatitzarà amb tot allò que ell hi expressa, perquè jo estic convençut que si vostè es trobés en la mateixa situació que el conseller d'Hisenda de Madrid, diria exactament el mateix que ell li diu a la ministra en aquesta carta.

Gràcies, president.

El vicepresident primer

Gràcies, diputat. Finalment, per la rèplica, té novament la paraula el vicepresident i conseller d'Economia i Hisenda.

El vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda

Moltes gràcies. Senyor diputat, anem a pams, i així és intentaré donar-li una resposta a tot el que ha plantejat. En primer lloc, interlocució amb els sectors, en tenim i permanentment, no només per l'articulació de mesures de suport, no només per compartir amb la màxima anticipació possible el que són mesures que poden restringir l'activitat, sinó també per compartir la gestió de l'obertura. En aquest sentit, per exemple, el que és l'obertura del sector de la restauració, és una obertura que necessita la complicitat dels responsables de cada establiment; necessita la complicitat per garantir la distància entre comensals de diferents taules a les terrasses, que ha de ser de dos metres; per garantir el que és el màxim d'aforament del 30 per cent a l'interior; per garantir que estigui senyalitzada correctament també la distància entre taules, tal com marca el criteri del Procicat.

Hi ha una immensa majoria que estan fent un esforç important en gestionar-ho correctament. Aquest esforç comporta una certa pèrdua de la capacitat dels seus negocis, però l'altre dia em trucava el propietari d'una cadena de restaurants important del país i em traslladava la necessitat d'augmentar, precisament, el que era el control, les inspeccions, perquè diu: «Els que ho fem bé no hem de patir si hi ha algú que no ho fa bé», i en aquest sentit ja hi estem compromesos, però el que és fonamental és la responsabilitat de tots els qui estan al capdavant dels establiments, i també dels clients que han d'ajudar a posar-ho fàcil, per això aquestes crides a la ciutadania.

Sobre el futur, ha situat dos sectors que són molt rellevants, i que són dos sectors que estan patint, però que probablement el camí cap al futur és diferent. El sector del turisme. El sector del turisme, bàsicament, mentre la mobilitat internacional estigui restringida a causa de la pandèmia, patirà. Patiran especialment aquelles àrees del país on el turisme és un turisme fortament vocacional, i puc pensar, per exemple, en les zones de costa, especialment Costa Daurada, potser Costa Brava Sud, Costa de Barcelona-Maresme i la ciutat de Barcelona. I, en aquest sentit, el que hem d'intentar és que el màxim d'infraestructura turística, quan es recuperi la mobilitat internacional, continuï. Els ICO en el sector del turisme han estat importants, per això vaig traslladar a la vicepresidenta Calviño la necessitat d'allargar i no haver de començar a fer el retorn dels préstecs ICO al mes d'abril, sinó que anés més enllà. S'ha avançat en aquest sentit, i probablement s'haurà d'avançar més.

Haurem de seguir donant suport, per tant, a aquest sector, un sector que recuperarà l'activitat quan es recuperi la mobilitat internacional, i especialment, no només les zones més de turisme vacacional, sinó també la ciutat de Barcelona. Una de les apostes és Barcelona com a seu de congressos i fires. En el pressupost d'aquest 2020 incorporem, precisament, el que serà l'ampliació de la Fira de Barcelona, però aquesta ampliació no serveix si al costat no hi ha una infraestructura hotelera, i la infraestructura hotelera actual, que és suficient, s'ha de poder mantenir. I, en aquest sentit, les mesures de suport han d'anar cap aquí.

Un altre sector és el sector de l'automoció, que està en un procés de transformació molt més profund, molt més profund perquè el motor de combustió està sent desplaçat pel motor elèctric, i, per tant, vol dir que es canvia la forma de produir, es canvia el paper dels proveïdors, necessitem una nova formació per als treballadors i treballadores i necessitem situar aquells elements que poden ser el coll d'ampolla de situar la producció a Catalunya, a la vora.

El fet de poder disposar de fàbriques de bateries que permetin..., que al final les fàbriques de bateries, en el cas del cotxe elèctric, són les que ens marquen els *slots* que pot produir cada companyia. El fet de poder-les situar a prop, que en aquests moments no hi és, no es dona això, ens ha de permetre, doncs, que tingui molta més fortalesa el sector de l'automoció a casa nostra i que pugui fer aquest canvi.

Per això és un dels sectors que ha de ser prioritari en els projectes que haurem d'acompanyar des de la Generalitat, i en els que haurem de participar, probablement, doncs, estant al costat de la indústria i dels centres de transferència tecnològica en el fons Next Generation, perquè, a més, encaixa perfectament en el que és la necessitat d'una agenda verda en el procés de digitalització també i en una economia molt més resiliència. Per tant, aquestes són les línies. Crec que la setmana que ve tinc una compareixença en aquest sentit acompanyant el conseller Tremosa, i, per tant, en podrem donar molts més detalls.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, vicepresident.

Arribats a aquest punt, suspenem la sessió fins quinze minuts més tard del previst, a un quart de quatre, amb el següent punt de l'ordre del dia.

La sessió se suspèn a les dues del migdia i catorze minuts i es reprèn a un quart de quatre de la tarda i tres minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat del secretari segon i la secretària quarta. Assisteixen la Mesa el lletrat major i els lletrats Ferran Domínguez García i Miquel Lluís Palomares Amat.

Al banc del Govern seuen el vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda i els consellers d'Interior, d'Educació, de Cultura i d'Empresa i Coneixement.

El president

Bé; bona tarda, diputats, diputades. Reprenem la sessió.

Decrets llei 38/2020, del 3 de novembre, pel qual s'adopten mesures en l'àmbit cultural per paliar els efectes de la crisi generada per la pandèmia de la Covid-19, i 44/2020, del 17 de novembre, pel qual es crea el Cens d'espais de cultura responsables

203-00064/12 i 203-00068/12

I ho fem amb el debat sobre la validació del Decret llei 38/2020, del 3 de novembre, pel qual s'adopten mesures en l'àmbit cultural per paliar els efectes de la crisi generada per la pandèmia de la Covid-19. Els faig avinent que la Junta de Portaveus va acordar substanciar aquest debat conjuntament amb el quart punt de l'ordre del dia, és a dir, el relatiu al debat sobre la validació del Decret llei 44/2020, de 17 de novembre, pel qual es crea el Cens d'espais de cultura responsables.

En primer lloc, i d'acord amb l'article 158.2 del Reglament, intervindrà la consellera de Cultura per exposar les raons per les quals ha estat promulgat aquest decret; aquests decrets. Endavant, consellera.

La consellera de Cultura

Moltes gràcies, president. Diputades, diputats, aquest punt de l'ordre del dia té per objectiu el control i la validació de dos decrets llei que van ser aprovats pel Govern, com bé deia ara el president, com a mesures palliatives urgents per donar suport al sector cultural del nostre país en aquesta segona onada de la pandèmia. Un sector que es va veure novament afectat pels efectes de la Covid-19 de finals d'octubre, que apuntaven a una nova situació crítica dels contagis i que va requerir la implantació d'actuacions excepcionals sumades al context d'anormalitat continuada, en un marc que ens planteja reptes polítics i de gestió constant.

En aquell moment, vam defensar amb bons arguments i fins a darrera hora l'obertura dels espais d'art en viu, però va caldre prioritzar les dades epidemiològiques que estaven en situació crítica i respectar les indicacions de les autoritats sanitàries. El passat 22 de setembre, el Govern va declarar la cultura com a bé essencial, com vostès saben, en un acord que pretenia preservar la cultura davant de les noves restriccions i establir mesures per la supervivència del sector. Reconeixent la cultura com a dret de la ciutadania i com a quart eix de l'estat del benestar. No es va poder evitar el tancament dels espais de les arts en viu o de la cultura popular, però aquesta declaració sí que va permetre mantenir l'obertura de museus i galeries d'art, sales d'exposicions, centres de creació i d'arts visuals, arxius, rodatges amb aforament reduït i condicions, així com el servei de préstec reservat de les biblioteques.

La conselleria de Cultura ha estat molt conscient de l'impacte econòmic de les mesures adoptades per la resolució de salut, ja que comportaven reduir l'activitat econòmica i social al mateix temps que restringien la mobilitat. Tot i ser mesures temporals, requerien de l'actuació del Govern per compensar pèrdues i necessitats bàsiques, en el nostre cas, de tots els agents del sector cultural. És a dir, d'una banda, compensar els diversos col·lectius de professionals de la cultura i especialment de les arts escèniques, de les arts visuals i de la música en viu, que ha vist paralitzada la seva activitat en l'aplicació d'aquestes mesures. I, en conseqüència, la pèrdua dràstica d'ingressos, atesa la continuada suspensió de les seves activitats des de l'inici de la pandèmia. D'altra banda, ajudar els espais culturals on es desenvolupen aquestes activitats i les empreses que els gestionen, que també han vist minvar els imports per afrontar les despeses d'estructura bàsiques i mantenir la seva activitat econòmica.

En aquest sentit, el Govern de la Generalitat es comprometia a garantir la supervivència de les estructures culturals, dels treballadors i treballadores i de les empreses que es dediquen al sector cultural. I ho havia de fer per la via extraordinària i d'urgència, per atendre una necessitat social de suport al sector cultural de primer ordre i amb la celeritat que requeria el moment. És per aquesta voluntat de rapidesa i compromís amb el sector amb qui s'estava en constant contacte, que es va treballar intensament per tal que quatre dies després de l'aprovació de la resolució de salut, el dia 29 d'octubre, s'aprovessin els decrets llei que havien de permetre activar, en el mínim temps possible, les línies de subvencions adreçades als professionals i a les empreses del sector cultural per paliar els efectes del tancament i cancel·lació d'activitats.

Un d'aquests decrets llei és el Decret llei 38/2020, que avui presentem per a control i validació en aquest Parlament. I en el qual s'aprovaven dues línies de subvencions gestionades a través del Departament de Cultura i dotades amb un pressupost de 8.200.000 euros. Es tracta d'unes línies de subvencions que es van treballar conjuntament amb el sector durant els dies posteriors a la resolució de salut i que van permetre definir unes bases de convocatòria àmplies, inclusives i compartides per les diferents entitats referents. El Decret 38 inclou, d'una banda, una línia de subvencions per contribuir econòmicament a compensar la reducció d'ingressos corresponents a la cancel·lació d'espectacles i activitats culturals degut a aquesta crisi sanitària, en aquesta segona onada.

Les persones beneficiàries d'aquesta línia de subvenció són les persones físiques, empresàries en règim d'autònoms, societats civils i mercantils i entitats privades sense ànim de lucre que realitzen activitats professionals, artístiques i tècniques remunerades. També encabeix el supòsit d'entitats no lucratives que organitzen activitats culturals de pagament i que han vist minvar els ingressos a raó d'aquest tancament. Aquesta línia ha rebut una dotació pressupostària de 3.700.000 euros. Inicialment, es van aprovar tres milions i mig, que després es van poder ampliar. La convocatòria d'ajuts és vigent des del dia 12 de novembre i el període de presentació de sol·licituds finalitzarà el dia 10 de desembre. Cobrint tots els espectacles i totes les activitats cancel·lades previstes entre el 30 d'octubre i el 31 de desembre d'enguany. Aquest matí ja s'havien rebut 486 sol·licituds, en una convocatòria que encara és oberta i que es calcula que podrà donar cobertura a totes les peticions que arribin, ja que el pressupost tenim previst que, si és necessari, pugui ser ampliat.

D'altra banda, en aquest decret llei s'aprova una segona línia de subvencions, per donar suport al finançament de les despeses de funcionament d'empreses i entitats culturals durant la situació de crisi sanitària. Aquesta línia està dotada pressupostàriament en 4.700.000 euros, i també cobreix les despeses des de l'1 al 30 de novembre. I s'hauria ampliat en una nova línia, en el cas que s'hagués continuat amb el tancament d'aquests espais. En aquest cas, el període de presentació de peticions va finalitzar aquest dilluns passat, 30 de novembre. I s'han rebut un total de 390 sol·licituds.

Aquestes convocatòries, com hauran vist en la publicació oficial, s'atorguen mitjançant un procediment de concurrència no competitiva. Aquest procediment, previst en la Llei general de subvencions, es preveu com excepcional, com és el cas, i es concreta en alguns aspectes importants, per donar suport incondicional al sector. No hi ha competitivitat entre els sol·licitants, tothom que compleix els requisits hi té dret, ja que es tracta de pal·liar els efectes d'una situació extraordinària, d'una situació de crisi. D'altra banda, aquest sistema permet eficiència administrativa, ja que evita tràmits innecessaris per als beneficiaris. Es tracta d'una subvenció fixa, que cobreix unes pèrdues sobrevingudes i s'eviten tràmits intermedis com la proposta provisional i l'acceptació de la subvenció.

A més, i molt important, s'estableix un pagament del cent per cent de la subvenció en el moment de la concessió. Això és així perquè les circumstàncies socials i econòmiques del moment tan difícil pel qual passem faria impossible que les persones físiques, les empreses i les entitats, poguessin assumir part d'aquestes pèrdues. Cal també remarcar que s'ha treballat activament i en contacte amb els professionals i organitzacions per agilitzar al màxim els procediments i fer assessoraments personalitzats a totes les sol·licituds de subvenció, així com sessions informatives adreçades als diversos àmbits, per tal que ningú del sector es quedi enrere, ja sigui a través del canal #CulturaRespon o de viva veu.

Aquestes subvencions no tindran problemes de dotació pressupostària, ja que es dona prioritat en aquesta línia d'ajut. I si és necessari, doncs, s'ampliarà. En qualsevol cas, hi ha el precedent de la primera convocatòria d'aquests ajuts, que va estar oberta des del maig fins al 30 d'octubre. I en la qual s'han pogut atendre totes les sol·licituds. De fet, aquests 8.200.000 euros, vinculats al decret llei, formen part d'un increment pressupostari extraordinari inicial de 17.200.000 euros, per contrarestar aquestes pèrdues que abans els explicava, que s'ha anat ampliant aquestes darreres setmanes en 5 milions d'euros més, per incrementar aquestes prestacions socials i les subvencions per cancel·lacions de festivals de música.

Aquests imports se sumen a un increment del pressupost del Departament de Cultura de 26 milions, aconseguit durant els mesos de setembre i octubre, per fomentar l'activitat cultural i que han permès ampliar les línies de subvenció que hi havia obertes anteriorment i incrementar la participació i els imports en projectes culturals en totes les disciplines de la cultura. En total, aproximadament, uns 48 mi-

lions d'euros d'increment del pressupost durant aquesta tardor, aquests darrers mesos, per assegurar que el sector pugui mantenir-se, que els espais culturals puguin seguir oberts i que els diversos professionals de la cultura puguin sostenir-se temporalment fins a tornar a treballar amb una normalitat.

Cal també remarcar, tot i que no és objecte d'aquesta sessió d'avui, que el dia 3 de novembre es va aprovar un altre decret llei, vinculat a les persones treballadores de la cultura, que es va vehicular a través del Departament de Treball i que ja va ser sotmès al control i validació en l'anterior Ple del Parlament. Aquesta convocatòria ha ajustat requisits i partida pressupostària, i ha arribat fins als 6 milions i mig d'euros. Un import que podrà donar cobertura a tothom que ho sol·liciti. Aquest matí, concretament, havien arribat 3.245 sol·licituds per rebre aquesta prestació. Però el pressupost està dotat amb un càlcul de poder arribar fins a 8.700 persones.

Cal remarcar que en aquesta sessió, també avui, sotmetem a control i validació d'aquest Parlament un altre decret llei, el Decret 44/2020, per la qual cosa es crea el Cens d'espais de cultura responsables, que va ser aprovat a la sessió de govern del dia 17 de novembre, com a mesura urgent destinada a donar seguretat a la ciutadania i prestigi als espais culturals. Es tracta d'un decret llei que complementa l'anterior, que es va tramitar per separat i posteriorment al primer, per poder donar la urgència que calia als ajuts del sector, per no demorar-los i per guanyar temps, però que comparteixen l'objectiu d'enfortir el sector i garantir la seva sostenibilitat. Són dos decrets llei pensats, de fet, com una unitat.

El Govern ha aprovat aquest decret llei al qual em referia per donar difusió als espais culturals que adoptin els protocols sanitaris que determinen les autoritats competents, i que es comprometin a adoptar i aplicar programes d'inclusió social. Així, tots els espais que formin part del cens obtindran un distintiu acreditatiu d'espai de cultura responsable, que podran fer visible a les seves instal·lacions i que serà una garantia de seguretat per a l'espectador més enllà del Covid-19 i que, alhora, atorga un valor afegit a l'espai com a garant de l'accessibilitat i la universalitat de la cultura.

Per formar part del cens, cal fer una sol·licitud senzilla a través del portal Tramits.cat, i avui mateix també hem pogut comprovar que, tot i que fa pocs dies que està en vigor, ja hi han quaranta-nou espais de cultura responsable. En aquest cens s'hi accepten espais de tot tipus, on es desenvolupin majoritàriament activitats culturals, i que compleixin totes les condicions del pla d'actuació del Procicat per a emergències i qualsevol activitat de risc.

Al mateix temps, demanem també als espais culturals censats que, a través de la seva activitat, promoguin mesures inclusives, per evitar el risc d'exclusió social de col·lectius especialment vulnerables per raons econòmiques, socials, de gènere o d'inserció social.

La creació del cens forma part de les accions que el Departament de Cultura està impulsant per dur a terme la represa de l'activitat en el sector cultural; una represa que també s'articula amb altres ajuts, com la nova línia de subvencions per compensar la limitació d'aforament al 50 per cent, en una convocatòria de subvencions publicada aquesta setmana per a cobrir el diferencial entre l'aforament obligat fins al 70 per cent, que és que el sector necessita, i, per tant, pugui fer viable la seva obertura; una compensació que facilita l'obertura que permet que els professionals puguin treballar.

Perquè el que el sector cultural vol no és rebre subvencions, sinó treballar. I nosaltres també partim de la base que ens agrada més ajudar econòmicament per fomentar l'activitat cultural que no pas pel tancament cultural. Per això, la declaració de la cultura com a bé essencial es va fer en termes de represa; de manera que, juntament amb les mesures urgents, el Departament de Cultura està activant mesures que enfoquin a fomentar l'activitat cultural i a finançar aquelles activitats que permetin donar feina als professionals.

Així, hem estat donant suport a l'activitat cultural a través de programes i iniciatives, també als mitjans de comunicació. Volem anar més enllà del curt termini, volem tenir una mirada a mitjà i llarg termini que li fa falta al sector cultural. Per això, estem impulsant iniciatives, que vostès coneixen, com és la de que el pressupost de Cultura assoleixi d'una vegada aquest 2 per cent del pressupost global de la Generalitat.

També ens comprometem amb els treballadors i treballadores del sector cultural, en les diverses reunions mantingudes, a buscar una solució per la seva situació laboral i, en especial, per aquells col·lectius intermitents que encara estan patint les conseqüències de la pandèmia, per donar estabilitat i seguretat jurídica a la seva feina.

En aquest sentit, ja els puc comunicar que el cens d'artistes serà una realitat en quinze dies, ja els informarem oportunament, i que dilluns vinent està prevista la constitució de la taula interdepartamental del sector cultural, per abordar inicialment dos temes prioritaris –el finançament de la cultura i la contractació i condicions laborals dels professionals de la cultura–, per així fer passes endavant i poder-los ajudar a sortir de la seva precarietat laboral.

Així doncs, seguirem treballant per donar suport al sector. Compto amb tots vostès per a fer-ho possible.

Moltíssimes gràcies.

El president

Gràcies, consellera. És el torn ara de les intervencions dels grups parlamentaris. I comencem, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, pel diputat senyor Héctor Amelló. Endavant.

Héctor Amelló Montiu

Gracias, presidente. *Consellera*, diputados, diputadas, muy buenas tardes. Mire, esta mañana he hecho una pregunta, estábamos hablando de la crisis del Covid, cómo amenazaba con llevarse por delante a muchas empresas y cómo amenazaba también a llevarse por delante, pues, a cientos de trabajadores culturales, y también le decía allí que el sector cultural está compuesto por aproximadamente unas cuarenta mil empresas dedicadas a actividades culturales, que suman alrededor de unos 105.000 trabajadores y cuyo valor agregado bruto está en torno a los 4.500 millones de euros anuales, lo que supone aproximadamente el 2,1 por ciento de la riqueza generada por el conjunto de la economía catalana.

Y le decía también que esta es la magnitud de las cifras del sector cultural que el Gobierno de la Generalitat, desde nuestro punto de vista, está poniendo en riesgo durante esta legislatura en Cataluña.

Las decisiones del Gobierno, desde nuestro punto de vista, se han caracterizado por su improvisación, por su mala gestión y porque evidentemente durante toda esta legislatura, pues, han demostrado que sus prioridades siguen siendo la confrontación y la división de los catalanes, y su última preocupación ha sido la cultura.

Desde que se empezaron a aplicar medidas para contener la pandemia del Covid-19, el sector cultural ha sido uno de los más afectados. Se enfrentó, como otras actividades, pues, a un cierre que ha conllevado un sinnúmero de cancelaciones de espectáculos y actividades culturales que han supuesto una reducción y una pérdida de ingresos millonaria para las empresas y para los trabajadores culturales.

Durante este tiempo, se les ha obligado a cesar temporalmente su actividad, han estado sin ingresos, sin facturación y con una cancelación máxima de actividades; las empresas y los autónomos han visto además cómo debían continuar, pues, pagando sus cuotas, pagando las facturas, pagando impuestos y soportando, además, todos los gastos estructurales derivados de la propia actividad del sector.

Con este panorama, estas subvenciones difícilmente pueden paliar el daño económico que se le causa al sector cada vez que se le cierra y se le impide trabajar.

Y sí, comparto con usted, que se les deje trabajar con todas las medidas de seguridad es lo que el sector quiere. El sector quiere trabajar, es evidente.

El dinero total destinado a sostener al sector por las pérdidas ocasionadas es insuficiente para poder sostener un sector que cubre cuarenta mil empresas, 105.000 trabajadores y que genera una riqueza de 4.500 millones de euros. Pero es evidente que las empresas y los trabajadores, en este momento, sí que necesitan estas ayudas para compensar las pérdidas por cancelación de espectáculos y actividades culturales, y también necesitan ayudas para dar apoyo a la financiación de los gastos de funcionamiento de empresas y entidades culturales durante la situación de crisis sanitaria ocasionada por esta crisis del Covid.

Y sí que me gustaría empezar por el Decreto ley 38/2020, de medidas para paliar los efectos de la crisis generada por la pandemia del Covid, porque, cuando lo he leído, tengo la sensación de que ustedes o han redactado el decreto con mucha prisa, demasiado rápido, o no han tenido en cuenta algunas de las singularidades en las formas de contratación del sector cultural. Y es que el decreto tiene algunas lagunas que es importante que se resuelvan para que puedan acoger el máximo de empresas y trabajadores, cosa que ahora, desde nuestro punto de vista, pues, en este decreto no sucede.

Tal como está redactado el decreto, algunas personas físicas que han visto canceladas las actividades culturales que tenían contratadas, pues no se van a poder acoger a estas subvenciones, porque no se encuentran entre los supuestos de las personas beneficiarias, porque ni son personas físicas empresariales, ni sociedades civiles y mercantiles, ni son entidades privadas, que son a las que da cobertura el decreto. Así que ciertos trabajadores o técnicos que han visto cancelada su actividad se van a quedar fuera de esta subvención, nuevamente. De la misma forma, muchos beneficiarios tendrán problemas para poder justificar los espectáculos culturales cancelados en las condiciones que requiere el decreto. Y eso el Gobierno lo sabe bien, aunque haga oídos sordos. Cuando se habla de precariedad del sector cultural, precisamente, una de las cuestiones más afectadas es en las formas de contratación.

Después, ustedes dicen que tienen derecho a acogerse a la compensación por pérdidas de cancelación aquellos que tenían un encargo para realizar traducciones y correcciones de textos en catalán y en aranés. ¿También aquí van a discriminar el castellano? En este decreto, también.

Pero hay más motivos que nos generan dudas. En la subvención por gastos de funcionamiento, las ayudas son por empresa y no por actividad. Por ejemplo, si una empresa gestiona varias salas, pero todas están bajo la misma razón social, solo podrá optar a una subvención sin importar el número de salas que gestiona. En cambio, una empresa que tenga las salas bajo diferentes razones sociales no tendrá este tipo de limitación.

Esta situación desde nuestro punto de vista lo que genera es un importante agravio comparativo a la hora de acceder a la subvención y en la práctica supone que muchas salas se quedan sin poder optar a la subvención.

Miren, nosotros lo que les recomendamos y lo que creemos que es necesario es buscar fórmulas para que estas ayudas sean proporcionales en función de la dimensión real de los establecimientos, y adaptadas, pues, al nivel de público y mejor armonizadas a las pérdidas reales que cada empresa está suportando.

Nosotros sabemos que diferentes asociaciones y gremios les han hecho llegar estas preocupaciones que hoy les estamos expresando y no han encontrado respuesta por su parte.

Mire, nosotros creemos que ustedes tienen una extraña capacidad de que cada vez que elaboran una ayuda para afrontar la crisis del Covid, en el sector cultural dejan a gente sin poder acceder a estas ayudas, y se queda más gente fuera que la que realmente puede ser beneficiaria de estas ayudas. Así, aunque crean la ayuda, el problema no se termina resolviendo, porque la amplia mayoría de las personas afecta-

das por las repercusiones de las medidas del Covid, pues, no cumplen o no terminan de cumplir los requisitos para acceder a la ayuda.

Por eso creemos que en lo que se refiere al decreto ley que aborda estas cuestiones tan importantes como es afrontar la reducción de ingresos por cancelación o para cubrir gastos de funcionamiento..., pues, lo que requiere es un replanteamiento de algunos puntos para poder acoger al máximo de beneficiarios. Por eso, teniendo presente el poco tiempo que ya nos queda de legislatura, nosotros lo que creemos es que deben redactar con urgencia, pues, un nuevo decreto ley, que corrija las carencias, sea más flexible e inclusivo, para evitar que ninguna empresa o que ningún trabajador se quede por el camino, y poder preservar, pues, sus medios de vida.

Respecto al Decreto ley 44/2020, sobre la creación de un censo de espacios de cultura responsables, mire, desde el primer momento las empresas y los trabajadores culturales admitieron y adquirieron un firme compromiso e hicieron bien las cosas; asumieron la responsabilidad de conseguir que la actividad cultural fuera segura, se han adaptado y cumplido en todo momento las medidas sanitarias y de seguridad y las restricciones de aforo que se les imponían desde el Gobierno de la Generalitat.

La inclusión en este censo comporta poder utilizar el distintivo «espacios de cultura responsables», pero les quiero decir varias cosas. Uno: los espacios de cultura ya han demostrado que son responsables, y lo demostraron desde el primer momento. El sector cultural lo que quiere es trabajar, y sabe que para eso debe cumplir todas las medidas, debe generar confianza en el público, y por eso se han esforzado en ser espacios de cultura seguros. Los espacios culturales han invertido dinero para adecuar sus salas a las medidas para hacer frente al Covid. Muchos de ellos han invertido sumas muy importantes de dinero, en un momento que prácticamente no tenían ni ingresos, y han realizado un gran esfuerzo financiero buscando recursos donde no los tenían. O se han tenido que endeudar. Y yo le pregunto: ¿va a crear este Gobierno un plan de ayudas para que el sector adopte las medidas sanitarias que les están exigiendo o les van a dejar nuevamente solos?

¿Saben qué ha recibido el sector cultural por hacer las cosas bien y tomar todas las medidas de seguridad? Pues lo que ha recibido por parte del Gobierno son constantes bandazos, constantes cambios de opinión y un decreto de cierre cultural por parte de este Gobierno. Ha sido el Gobierno de la Generalitat quien, con sus decisiones, ha generado incertidumbre en el sector, desconfianza en el público y en los asistentes a eventos culturales.

Ustedes con una mano escriben que la cultura es segura y con la otra mano firman un decreto donde dicen literalmente que cierran los espacios culturales porque hay evidencia científica que son de mayor riesgo para la transmisión comunitaria, y en este sentido, entre otras, se suspende la apertura al público de las actividades culturales.

Y, segundo, en este Gobierno han tardado ocho meses en impulsar este distintivo, una muestra más de que están llegando tarde constantemente. Si la cultura es segura, que ha demostrado que lo es, deberían haber creado este distintivo, pues, mucho, mucho antes, y así respaldar al sector y dar a los consumidores la garantía de tranquilidad y cumplimiento de todas las normas de salud. Este Gobierno va con retraso para impulsar medidas que devuelvan la confianza al público, a los espectadores y a los asistentes culturales.

Tercero. El distintivo «espacios de cultura responsables» requiere de una campaña específica que dé a conocer el distintivo, que lo ponga en valor y lo dé a conocer a los ciudadanos.

Y ya para terminar, cuarto. Para ser incluido en el censo de espacios culturales ustedes proponen que se deben comprometer a promover medidas inclusivas. El sector cultural hace tiempo que por su sensibilidad está comprometido con la inclusión. Pero yo me pregunto que, en este decreto, ¿dónde está el compromiso de este Gobierno con la inclusión?, ¿o es una cuestión que solo le corresponde a la responsabi-

dad social de las empresas? Yo le propongo que impulsen ustedes programas, medidas y planes de inclusión cultural y que los doten presupuestariamente.

Pero el sector cultural también necesita de otras medidas complementarias; por ejemplo, una campaña de *marketing* y comunicación institucional que genere confianza y estimule la asistencia de público a los acontecimientos culturales. O también requiere líneas de subvenciones para implementar planes de gestión de públicos. ¿Se acuerda el Gobierno de la moción que se aprobó aquí, a propuesta de Ciudadanos, con ochenta medidas para que la cultura haga frente a la crisis del Covid? Pues yo le propongo que la cumplan, que cumplan todas las medidas aprobadas, que además la mayoría de ellas se aprobaron por unanimidad, porque el sector cultural es precisamente lo que necesita.

Muchas gracias.

El president

Gràcies, diputat. En nom ara del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula el diputat senyor Rafel Bruguera. Endavant.

Rafel Bruguera Batalla

Gràcies, president. Honorable consellera, diputades i diputats, bona tarda. Vull començar per fer un comentari a les últimes paraules de la intervenció de la consellera, en la qual feia una apellació en el sentit de dir «compto amb tots vostès per tirar endavant».

Consellera, vostè sap que, almenys per part del nostre grup, més enllà de les diferències i de les discrepàncies que puguem tenir en polítiques concretes del dia a dia, nosaltres, fos quina fos la consellera o conseller de Cultura, hem estat per tots aquells temes estructurals que podien ajudar realment a tirar endavant polítiques globals des del punt de vista de la cultura del nostre país, ho repeteixo, més enllà de les lògiques discrepàncies que puguem tenir en el dia a dia i en la gestió concreta.

No vull estendre'm, però des del Conca, passant pel Consorci per a la Normalització Lingüística i tants d'altres, el 2 per cent cultural, nosaltres hem estat en els grans temes i hi continuarem estant. I, a més a més, ho fem encantats de la vida. I, per tant, per descomptat, pot comptar amb nosaltres de la mateixa manera que ens agradaria que vostè també fos més receptiva, o una mica més receptiva, a les propostes que li fem no només el meu grup, sinó els grups de l'oposició.

Tractem, com vostè bé ha explicat, dos decrets: el 38 i el 44/2020; el 38 sobre subvencions per compensar les pèrdues per cancel·lació d'espectacles i activitats culturals, dotat amb 3,7 milions, i una altra línia de subvencions per donar suport al finançament de les despeses de funcionament d'empreses i entitats, dotada amb al voltant dels 4,7 milions d'euros.

Evidentment són mesures necessàries, no ho posem en qüestió en absolut, no les discutim des d'un punt de vista general. Podríem dir que arriben un pèl tard, que arriben massa tard. Però, en tot cas, benvingudes siguin. I, per tant, no serem nosaltres els que posarem pals a les rodes a que es puguin implementar al més ràpidament possible.

Ara bé, tenim alguns dubtes respecte a la seva efectivitat real. Com a exemple, els ajuts de 750 euros pensats per a vuit mil professionals i tècnics de la cultura. Si no estic equivocat..., bé, vostè ha donat les dades, però em sembla que el termini de sol·licituds finalitza d'aquí dos dies, eh? I per tant... Realment, estava pensada, aquesta ajuda, per a vuit mil professionals, en aquests moments n'hi ha 3.200 que ho han sol·licitat, segurament s'incrementarà, però la pregunta que ens fem és..., bé, si només ho han sol·licitat aproximadament un terç o prop de la meitat dels que ho podien haver sol·licitat, la pregunta és clara: per què passa això, no?; per què no tothom que en teoria hi té dret ho sol·licita?, quan coincidim i valorem i analitzem la situació realment complicada del sector cultural des del mes de març ençà, no?

Segurament la resposta l'hem de buscar en les condicions precàries de bona part dels treballadors i treballadores de la cultura i que la convocatòria creiem que no té prou en compte: la precarietat, la intermitència, tot el tema dels autònoms, els falsos autònoms, contractes a través del conveni del metall, etcètera, no? I, per tant, ens fa por que aquests mateixos errors s'estiguin cometent en el Decret 38. «Requisits i condicions. S'ha d'acreditar de forma fefaent les activitats o espectacles culturals contractats.» Bé, com s'ha de demostrar fefaentment? Tots sabem, consellera..., jo he estat alcalde i sé com..., potser ara ha millorat, però en la meua època estava molt..., en fi, era clarament millorable el mètode de contractació del sector cultural. Em temo que ha millorat una mica, però encara no estem en la millor situació. I tots sabem que a vegades el contracte no hi és. Tots sabem que una cobla de sardanes signa el contracte, si és que el signa, quan arriba al poble a tocar l'audició de sardanes, i que un cop acaba l'audició o just abans de començar cobren el caixet. Per tant, ens temem que hi haurà molta gent que es trobarà amb dificultats per demostrar d'una manera fefaent que disposava d'un contracte, que estava contractat. Aquest és un primer problema que ens sembla que no resol suficientment el decret.

També diu: «Les activitats que donen dret a la subvenció han d'haver estat cancel·lades per l'entitat o empresa organitzadora.» Bé, cancel·lades, com? De quina manera? A través d'una resolució, d'un decret d'alcaldia? A través d'una trucada telefònica? A través de les xarxes socials? Oralment?

Per tant, molt ens temem que hi haurà sectors, o una part de sectors importants, que són precisament els més precaritzats, que tindran dificultats per accedir a aquesta línia de subvencions.

I encara un altre dubte. Com es garanteix que l'ajut arriba als tècnics i treballadors externs a l'empresa contractada? Perquè si hi ha precarietat en la contractació, diguem-ne, del programador, els tècnics que munten..., de so o d'il·luminació –i ens ho han explicat, l'hi han explicat a vostè i ens ho han explicat a nosaltres–, molt sovint s'assabenten al matí que han d'anar a treballar al vespre, eh?, o el dia abans. Per tant, com es garantirà que realment la subvenció arriba també a tota la cadena que teòricament hauria d'haver participat en l'esdeveniment que s'ha cancel·lat o s'ha anul·lat?

Per tant, realment veiem que..., ens sembla, vaja, que hi ha alguns elements preocupants que faran que una part del sector tindrà barrat l'accés a les convocatòries. I això ens preocupa. I per això diem que aquest decret llei hauria de ser esmenat i millorat en algun aspecte com a mínim.

En canvi, la convocatòria per donar suport al finançament de les despeses de funcionament d'empreses i entitats culturals, sincerament, consellera, la veiem molt més clara, la veiem bastant ajustada i la veiem bastant ben dissenyada. Esperem que això es correspongui amb les peticions que arribin i, per tant, que la partida pressupostària s'esgoti i, fins i tot, s'ampliï si fos necessari.

Pel que fa al Decret llei 44, de creació del Cens d'espais culturals responsables, l'hi diré també amb molta franquesa: quan vaig rebre el correu electrònic en el qual vaig veure en el títol «cens», vaig pensar «mira, els cens d'artistes», i no era el cens d'artistes, era un altre cens, que no dic que no sigui necessari, però que evidentment la cultura ha demostrat a bastament que ha pres totes les mesures aprovades pel Procicat i que fins i tot n'ha adoptat de pròpies. Per tant, és veritat, s'ha dit –ho ha dit el senyor Amelló, em sembla que ho direm tots els portaveus que intervindrem–: la cultura ha demostrat que és segura, que no s'hi han registrat brots i que no només ha seguit totes les recomanacions del Procicat sinó que en molts casos les ha millorat o les ha estès amb mesures pròpies, amb mesures d'autoregulació que diuen molt en benefici dels sectors culturals.

El que ens sembla que hauria d'haver contemplat aquest decret, i amb això vaig acabant, són dos qüestions: per una banda, ajuts per adaptar-se a les mesures, que no n'hi ha hagut, i, en paral·lel a crear aquest cens i l'anagrama, el segell de cultura

responsable o d'espai de cultura responsable, creiem que hauria d'haver anat acompanyat d'una política de públics, és a dir, d'una política d'incentiu, d'incentivar el consum cultural. Crec que en l'imaginari col·lectiu de tots els catalans està instal·lat que la cultura és segura, però probablement falta la capacitat d'acabar de prendre la decisió de participar d'una manera generalitzada a l'activitat cultural. I, per tant, en paral·lel a aquest decret, a nosaltres ens hagués agradat que també hi hagués hagut un compromís d'inversió pel que fa a la potenciació de la política de públics.

Ens abstindrem, senyor president, ens abstindrem... *(per raons tècniques, no ha quedat enregistrada part de la intervenció de l'orador)* ...decrets, tant el 38 com el 44.

Moltes gràcies. I bona tarda.

El president

Gràcies, diputat. En nom ara del Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem, té la paraula diputada senyora Concepción Abellán. Endavant.

Concepción Abellán Carretero

Gràcies, president. Diputades i diputats, consellera, començaré pel final, pel Decret 44/2020; sembla una bona iniciativa posar com un segell de qualitat als espais de cultura responsables i tenir-ne el control des del departament mitjançant un cens. Segurament, després de tots aquests mesos d'incertesa general, s'ha generat un sentiment o sensació d'intranquil·litat i inseguretat de la ciutadania, per tal d'assistir al teatre, a les sales de cinema, de concert o a qualsevol acte cultural, atesa la situació de pandèmia provocada per la Covid.

Però potser aquesta inseguretat l'hem generat des de totes les institucions, i especialment des del mateix Govern de la Generalitat. Han tractat com a focus pandèmic qualsevol espai cultural, començant per les sales de concert, pels cinemes, seguint pels teatres o acabant per les festes majors. El sector ha demostrat per activa i per passiva saber quines mesures cal aplicar i com aplicar-les, per tal de demostrar que la cultura és segura. Anar a veure dansa, per exemple, és compatible amb respectar unes normes mínimes i no ser focus de cap brot. La cultura és segura, i no perquè ho digui jo, sinó perquè s'ha demostrat que és així.

Ara es troben amb la necessitat de donar seguretat als espais i als espectadors. I ho han de fer donada la mala gestió comunicativa que ha fet durant aquests mesos el mateix Govern, generant inseguretat i incerteses, i tot per poder concórrer, per veure qui fa les ajudes primer i competint amb les altres comunitats autònomes per veure qui aconsegueix sortir abans d'aquesta crisi. Tot això ha generat, doncs, més caos, webs col·lapsades a l'hora de tramitar les ajudes i cessaments, com ja hem vist en el Departament de Treball.

Per altra banda, per ser un espai de cultura segura, sembla que els drets i la seguretat laboral no hi compten, per ser un espai segur. En aquest cas, hauria estat un encert incorporar totes les mesures necessàries en matèria de salut i prevenció de riscos laborals per al personal dels espais, així com una relació contractual estable i amb bones condicions. Així seria un segell d'espai segur a nivell sanitari i també a nivell laboral.

Ens sembla un decret coix i al que li caldria una volta més, una mesura en la bona direcció però mal conduïda i mal explicada, ja que dona marge a males interpretacions, i per això ens sorgeixen dubtes. Qui es farà càrrec de la responsabilitat davant d'un brot en un espai cultural si n'hi ha algun? Esperem que no serveixi aquest decret per rentar-se les mans davant d'una situació tan complicada. Aquest decret generarà més burocràcia, com si no en tinguéssim ja prou. I tot això sense posar sobre la taula polítiques que realment incentivin la participació de la ciutadania en els actes culturals. Per això ens abstindrem.

Sobre el Decret 38/2020. El nostre grup parlamentari reclamava ja d'abans que les cancel·lacions d'actes culturals fossin compensades. La feina que fan els treballa-

dors de la cultura no és només el que veiem en el moment, sinó que hi ha un treball de preparació prèvia de dies i fins i tot de setmanes. No entenem per què es cancel·len els actes culturals sense que hi hagi una compensació directa per als treballadors i les treballadores, més sent un sector molt precari i inestable.

Aquest matí, consellera Ponsa, contestava a un diputat d'un altre grup parlamentari afirmant que ha parlat amb tot el sector. I, efectivament, ho han fet, segur, però tenir-los en compte és una altra cosa. Han escoltat els actors principals, però no han escoltat les seves demandes i no les han traslladat a aquest decret. Nosaltres hem parlat amb el sector i ens ho han dit: «No ens han fet cas i no han modificat el decret com els demanàvem i com ja us vam dir també a vosaltres.»

I la taula interdepartamental arriba tard i malament. Ho ha dit aquesta matina-da... Doncs, benvinguda sigui la convocatòria, però arriba molt tard.

Veiem amb estupor un decret que deixa fora a qui pitjor ho ha passat, que ja arrossegàvem de la crisi anterior i que s'ha aprofundit més amb aquesta pandèmia. Tenim coneixement que el Departament de Cultura es va reunir amb el sector, amb sindicats, associacions, entitats, amb les empreses, que el sector els va fer propostes i que es fessin aquestes compensacions com ara –bé, era una exigència de consens ampli– per a totes. Però al llegir el decret, veiem com novament deixen els treballadors i treballadores culturals..., les deixen fora. Les que aixequen cada dia la cultura depenen de l'empresa per poder rebre la tan necessitada ajuda. Aquest decret li diu al treballador que ha d'anar a l'empresa per demanar la seva ajuda –i això ho posa al decret, no ho dic jo. Els treballadors i les treballadores de la cultura, majoritàriament, són eventuais, no tenen vinculació real amb l'empresa. L'empresa sol·licita els treballs, i té una cartera de treballadores que els van cridant amb dos o tres dies o una setmana –algunes vegades una miqueta abans simplement– d'antelació. Per tant, sembla complicat poder demostrar la cancel·lació d'una feina que saps que es farà, però que no té un contracte signat.

Els artistes i tècnics, que són contractats en règim especial d'artistes o en règim general, no poden accedir a aquesta ajuda encara que se'ls hagi cancel·lat un bolo. Això no només genera desigualtat, sinó que així no blinden els drets laborals de les treballadores de la cultura. Tampoc veiem gens bé que sigui el treballador o la treballadora, com ja he dit, qui hagi d'anar darrere de l'empresa per poder rebre la subvenció per cancel·lació. Això el que fa és creure, primer, en la bona fe de l'empresa, burocratitzar excessivament l'ajuda, i que, a la fi, hagin de fer un treball de recerca i exigència que no els correspon. Com saben si les empreses s'han acollit als ajuts? Si el treballador no ho aconsegueix esbrinar, què fa? Seguint donant voltes i fer-los perdre el temps? Es facilitarà als treballadors i treballadores de manera urgent i immediata un llistat de les empreses que s'acullen a les subvencions perquè puguin reclamar el que els pertany? Si l'empresa no demana l'ajuda, el treballador pot demanar-la? *(Pausa.)* Ho deixo a l'aire. O depèn de l'empresa perquè pugui fer aquesta reclamació i aquesta tramitació? És intolerable que es jugui d'aquesta manera amb la gent treballadora.

Entenc i comparteixo que les empreses han de tenir un ajut directe per subsistir en temps de crisis, i és responsabilitat de tots i totes que això sigui així, però no podem deixar de banda a qui sosté cada dia la cultura, a qui la fa, a qui la crea, a qui tot i saber que és una professió dura i molt precària, segueixen empenyent i treballant incansables per seguir fent cultura, tan necessària per a les nostres vides. La vocació i l'entrega ha de ser compensada amb drets laborals dignes, estabilitat, ajudes directes i amb implicació de totes les administracions perquè la cultura i els seus treballadors tinguin el lloc que mereixen. Fa molts anys que les treballadores de la cultura viuen de forma molt precària, inestable i temporal. A més a més, moltes persones, atesa la intermitència i manca de regularitat de les feines, facturen a través de cooperatives i empreses, cosa que després els genera problemes importants de gestió. Es tindrà en compte aquesta casuística a les ajudes habilitades? Els treballadors i les

treballadores de la cultura són essencials, són vitals per garantir l'estat de benestar. Cuidem a qui amb tant esforç segueix endavant deixant-se l'ànima perquè la cultura impregni les nostres vides.

En aquest sentit, i atès el contingut del decret, ens abstindrem. No obstant, en cas de poder-se tramitar com a projecte de llei, hi votariem a favor, atès que entenem que la base és bona i es poden incloure millores en aquesta tramitació. Som conscients del calendari, dels temps i les dificultats, però val la pena fer l'esforç d'intentar que totes hi posem el nostre gra de sorra i intentem millorar el contingut amb molta urgència, pel sector i especialment per les treballadores de la cultura.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputada. En nom ara del Subgrup Parlamentari de la CUP - Crida Constituent, té la paraula la diputada senyora Natàlia Sánchez.

Natàlia Sánchez Dipp

Bona tarda, president, diputats, diputades; bona tarda, consellera. Moltes de les qüestions que volíem posar sobre la taula ja s'han posat sobre la taula, i reiterarem alguns dels temes principals dels dos decrets que avui portem a debat i a votació.

El primer, pel que fa al decret 38, n'hem parlat moltes vegades, hem tingut... –malgrat el poc temps que porta al capdavant de la conselleria–, hem tingut l'oportunitat no només amb els diputats i diputades de la cambra, sinó també amb els col·lectius afectats, amb els treballadors i treballadores de la cultura, de parlar sobre una de les qüestions més importants que els afecta: la intermitència dels treballadors i treballadores de la cultura, el no compliment del marc legislatiu per part tant del sector privat com del sector públic. No ens cansarem de repetir-ho, el sector públic, i m'enfoco en aquest àmbit ara mateix, està incomplint de forma sistemàtica, tant des d'ajuntaments, consells comarcals, diputacions, etcètera, incompleix la legislació relativa a la contractació dels treballadors i treballadores de la cultura, i això té unes conseqüències. Té unes conseqüències i que s'han agreujat amb la crisi sanitària en la que vivim.

Les conseqüències de que s'incompleixi la normativa pel que fa a la relació laboral que han de tenir els artistes quan treballen..., té conseqüències, per exemple, que quan s'atura l'activitat, no es pot accedir a les ajudes planificades o previstes per als treballadors i treballadores en termes generals. Per tant, els treballadors de la cultura, de forma sistemàtica, han quedat fora del paraigua que els hauria de protegir. I aquests decrets també pequen d'aquesta realitat, pequen de la realitat d'una mala praxi instaurada de forma estructural, tant a les institucions, hi insisteixo, públiques com a les empreses privades.

I, per tant, nosaltres ens preguntem pels condicionants que es posen sobre la taula per poder rebre aquestes subvencions. A dia d'avui hi ha empreses que podran rebre una subvenció, que entenem que hi ha empreses i autònoms i col·lectius que han de rebre una subvenció, han de poder sol·licitar una subvenció per poder compensar les cancel·lacions que s'han dut a terme a conseqüència de les mesures de la pandèmia..., però és que avui hi ha empreses que cobraran, podran cobrar aquesta subvenció, però que no es posa cap condicionant, per exemple, per saber si compleixen els drets dels treballadors i treballadores. Per tant, nosaltres creiem que cal aprofundir, ara que s'estan fent aquest tipus de decrets, per ajudar al sector de la cultura, cal fer aflorar aquestes qüestions.

I fixin-se –fixin-se–, un detall que li pot semblar petit, però que el mateix decret incorpora, o dona per fet aquestes males praxis. Fixin-se, en l'article 4, sobre la quantia, parla: «Si la remuneració és fixa en un percentatge de taquilla, la subvenció serà...» El mateix Departament de Cultura dona per normalitzat i per fet que els artistes cobrin per taquillatge, cobrin un tant per cent de la taquilla, cosa que saben perfectament que és una praxi molt instaurada. Nosaltres creiem que, quan des del

Departament de Cultura despleguen decrets d'aquesta mena, cal ja anar rectificant i ser exemplars en les bones praxis en la contractació dels artistes, i no donar per fet aquesta realitat. O si més no, aplicar-hi una mirada progressiva, o una mirada en què es beneficiïn més aquelles empreses que sí que ho fan bé, o aquells ens privats que sí que ho fan bé.

En aquest sentit, va ser sonat el cas del Festival Cruïlla, que recordaran perfectament, que ja en plena pandèmia es va fer públic que a una companyia de circ se li anul·lava un bolo en el Festival Cruïlla, que a més a més el contracte o l'acord a què havien arribat era del 35 per cent del taquillatge, i que la responsabilitat, a més a més, de fer la difusió d'aquell espectacle era de la companyia, i per tant, dels treballadors i treballadores. I com que no havien complert, se'ls desprogramava. I em pregunto: amb el decret 38, el Festival Cruïlla, que aplica aquestes praxis, podrà cobrar i podrà ser subvencionat.

Nosaltres, per això, aquest decret que incorpora dues línies de subvenció, un dels principals motius que ens fan no donar-hi suport però sí fer abstenció és aquest. No planteja la capacitat o la voluntat de fer arribar les ajudes directes als treballadors i treballadores de la cultura. A més vostè, consellera, parlava que no hi ha competitivitat entre els sol·licitants. Sí que n'hi ha. És, un cop més, una subvenció del primer que arriba, el primer que cobra no? Doncs corregeix-ho; entenc que en el punt diu: «El procediment de concessió de les subvencions es tramita d'acord amb el règim de concurrència no competitiva.» Jo interpreto que això significa que el primer que arriba... (*Veus de fons.*) Entesos, doncs, en aquest cas ens alegrem que no sigui així.

Com també ens alegrem que en els ajuts dels 750 euros, segons coneixem o sabem, rectificuessin la forma de distribuir aquests ajuts directes per a treballadors i treballadores de la cultura, i que per tant, apliquessin criteris progressius, que esperem que aquesta sigui la línia de treball de la conselleria.

Abans la diputada de Catalunya en Comú Podem parlava sobre la taula interdepartamental que se celebrarà la setmana que ve. Nosaltres també considerem que arriba tard, però com a mínim arriba. I en aquest sentit la volem felicitar, consellera, perquè a diferència de la resta dels seus companys i companyes consellers i conselleres, que el que fan de forma sistemàtica és desoir allò que s'aprova en aquest Parlament, vostè, com a mínim, està aplicant una mesura aprovada pels grups parlamentaris. I és molt, això, perquè si la comparem, hi insisteixo, amb la resta dels seus col·legues consellers i conselleres, per molt que arribi tard, hi estic d'acord –imaginin quina és la situació als grups parlamentaris de les diputades i diputats–, celebrem que aquesta taula arribi.

I a nosaltres sí que ens agradaria conèixer millor detall o emplaçar-la, senyora consellera, a que aquesta taula sigui representativa, que hi sigui tothom. Ens vam trobar fa pocs dies havent de demanar al Departament de Treball que rectificés en una de les convocatòries que havia fet a col·lectius i associacions representatius dels treballadors de la cultura, perquè no s'hi havia convidat a tothom. Per tant, entenem que aquesta taula serà una taula on hi serà tothom convidat.

Següent qüestió, sobre el decret 44. Nosaltres hi donarem suport, malgrat que és un decret que és com redundant. Per què? Perquè hem de fer un cens d'espais de cultura responsable, no? És com: «la cultura és segura, la cultura és segura, és molt segura» no?, és com ..., ens tornem a dir a nosaltres mateixos el que és evident. Creiem que pot reforçar la declaració de la cultura com a bé d'interès, però, hi insistim, hi donarem suport perquè creiem que és un cens que reforça i ajuda a aquesta concepció, perquè en termes materials, deu estar d'acord amb mi, que poques conseqüències té.

Si l'aprovació d'aquest decret amb el suport del Parlament de Catalunya l'ajuda a liderar la protecció dels treballadors i treballadores de la cultura quan parla amb el Procicat o quan parla amb la resta de les conselleries, nosaltres li donarem suport. Si això ha de ser útil, li donem suport. El que sí que veiem que, al ser un decret que té

poques conseqüències materials, és una mica ambigu, no? Quant els requisits per estar dins de la inclusió del cens parla en el seu punt *b* «d'assumir el compromís mitjançant l'adopció de programes d'actuació, de promoure mesures inclusives i de millora de la salut anímica de la ciutadania orientades...» És una declaració d'intencions interessant, però no sabem com es concreta, no sabem què entenem per inclusió i què no entenem per inclusió, i, per tant, és molt genèric i aquí hi podria entrar tot.

També ens sumem a la demanda, aquí hi falta un punt *c*, que és que el Cens d'espais de cultura responsable ha d'incloure la garantia dels drets laborals dels treballadors i les treballadores. Trobem a faltar aquest condicionant, que el trobem indispensable. Malgrat això, hi donarem..., insisteixo que hi donarem suport.

També creiem que hi falta alguna concreció que premiï les bones praxis –aquí entenem que una mica tothom tindrà aquest cens– i, alhora, que anés acompanyat de pressupost per a, especialment, aquells espais culturals o aquells equipaments culturals més petits o amb menys capacitat de competitivitat empresarial puguin tenir certa ajuda per poder-se adequar a les necessitats sanitàries que marca el context de pandèmia, no? I en aquest sentit, també ho hem trobat a faltar.

Malgrat tot, nosaltres, hi insistim, farem una abstenció i votarem a favor a l'altre decret. (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) I acabo president. I, precisament, si la taula arriba tard, potser si hagués arribat abans, avui tots els grups parlamentaris podríem fer un sí rotund als seus decrets perquè els hauríem treballat amb un major consens.

El president

Gràcies, diputada. En nom ara del Subgrup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Santi Rodríguez. Endavant.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, president. Consellera, conseller, diputades, diputats, poques novetats podré aportar al debat d'aquests dos decrets, però una sí que la vull aportar.

La consellera i altres diputats ens deien: «El sector la cultura lo que vol és treballar.» I hi estem absolutament d'acord, i, en aquest sentit, doncs, tot el suport. Evidentment, no es dediquen al que es dediquen per aspirar a rebre ajuts i a rebre subvencions, sinó que es dediquen al que es dediquen perquè els hi agrada i perquè saben que contribueixen també al benestar dels espectadors, no?

I tot això per què crec que és important i per què crec és rellevant? Home, doncs, ho és perquè quan hi va haver la primera onada i el 13-14 de març amb el decret d'estat d'alarma van haver de tancar tots els establiments culturals, hi va haver qui va dir: «Home és que la cultura hauria de ser considerada un bé essencial, no?, com si fos un establiment d'alimentació.» Crec que fins i tot la mateixa consellera Ponsa el 23 de setembre va fer servir aquesta expressió: «Els establiments culturals han de ser un bé essencial, perquè si torna a venir una altra situació de pandèmia en la que ens hàgim de tornar a tancar, que els establiments de cultura no hagin de tancar.» Ah, doncs, vés per on, hi ha hagut la segona onada i els establiments culturals han tancat per ordre del seu mateix Govern, evidentment. No els estic posant en qüestió si era convenient o no era convenient això; aquest, en tot cas, seria un debat de salut. Però lo que sí que qüestiono és per què es diu que declarant la cultura com un bé essencial, quan hi hagi un tancament, estalviarem que la cultura hagi de tancar. Aquesta és la clau de tot –aquesta és la clau de tot–, perquè, efectivament, el sector cultural vol treballar.

I ara estem desescalant –i ara estem desescalant– i la cultura ha pogut obrir amb limitacions d'aforament; sí, però hi han altres limitacions que afecten molt la cultura. I, miri, la cultura i la no cultura. Dic la «cultura» perquè els tancaments perimetral de cap de setmana limiten l'afluència d'espectadors als espectacles culturals. Tots. I també de la no cultura, perquè aquells municipis que no tenim –i ara ho he dit en primera persona perquè se me n'ha anat, eh?–, però aquells municipis que no te-

nen establiments culturals estan castigats el cap de setmana sense poder gaudir d'un bé essencial com és la cultura.

Bé, doncs, aquest és el problema principal que té el sector cultural a dia d'avui. Per què? Perquè, efectivament, el que volen és treballar.

Ara, dit això, dos decrets: un d'ajudes i l'altre del Cens d'espais de cultura responsables. Sobre el de les ajudes, jo m'hi afegeixo..., ho han dit altres portaveus, per un costat, no estan contemplades totes les circumstàncies i, per tant, hi hauran actors del món de la cultura –no em refereixo a actors com a professió, eh?– que quedaran fora de l'accés d'aquestes ajudes, per un costat. I per un altre costat, quant al finançament de les despeses de funcionament d'empreses i entitats culturals, posar de relleu –ho ha dit també algun altre portaveu– que es consideren les empreses, no es consideren les sales, no es considera el nombre d'establiments. I amb això ja li dic que aquest dematí al vicepresident, al conseller d'Economia dèiem: «Escolti'm, no es parlen entre el Govern, perquè hi han hagut altres departaments que les ajudes les han fet per establiments?» Llavors, home, doncs, a vegades valdria la pena posar-nos tots d'acord i dir: «Escolta, què és més just, què és més adequat, que aquests ajuts vagin per establiments o que vagin per empreses? Perquè una empresa que té diversos establiments cobrarà una ajuda si és del sector cultural, però si és d'un altre sector no, cobrarà tantes ajudes com establiments tingui.»

Per tant, crec que val la pena que tinguin present una mica aquestes circumstàncies.

I el segon element, el segon decret, el del Cens d'espais de cultura responsables. Jo crec que sincerament no aporta re –no aporta re. Bé, una etiqueta, una classificació, però què vol dir? Que s'han de complir..., és a dir, per donar aquesta etiqueta, per donar aquesta certificació, han de complir les condicions exigides de seguretat. Què passa, que si no tenen aquesta etiqueta, no tenen l'obligació de complir les condicions de seguretat? Jo crec que sí.

Per tant, si és una cosa que ja és obligatòria, no veig per què mereix una determinada acreditació d'aquestes característiques, més enllà de que vulguem contribuir tots plegats a difondre que la cultura és segura perquè s'han adoptat les mesures de seguretat. Si és aquest l'objectiu, escoltin, cap problema. Però perquè es compleixin les garanties de seguretat no veiem el perquè una acreditació específica.

I l'altre, impulsar programes d'inclusió social. Que això ho han de fer ells. I segur que ja n'hi han que voluntàriament impulsen programes d'inclusió social. Però si considerem que és important que les empreses de l'àmbit cultural impulsin programes d'inclusió social, incentivem-les a que ho facin. No donant una etiqueta; donant el suport i donant els ajuts necessaris o que es considerin necessaris perquè això es pugui fer i perquè això sigui una realitat. És a dir, no discutim l'objectiu que es persegueix amb el decret, no discutim l'objectiu que es persegueix amb el cens, discutim que sigui proporcionat als objectius que es persegueixen, i creiem que, efectivament, no ho són.

Per tant, en el nostre grup, sense oposar-nos als decrets ni a les mesures proposades en el decret, ens hi abstindrem en els dos.

Gràcies, president.

El president

Gràcies, diputat. En nom, ara, del Grup Parlamentari Republicà, té la paraula la diputada senyora Jenn Díaz. Endavant.

Jenn Díaz Ruiz

Gràcies, president. Bona tarda a tothom; bona tarda, consellera. Bé, en tornem a parlar. No és que em sembli malament parlar de cultura, no em mal interpretin, al contrari, però estic convençuda que tant el sector com nosaltres mateixos, els portaveus de cultura de tots els grups, tenim una miqueta sensació de *déjà vu* les darreres setmanes, no?

Sí, perquè, tant en la comissió corresponent com des de l'hemicicle surten una mica els mateixos temes, no?: la urgència d'abordar i regular la intermitència, la urgència d'endregar el sector professional, la urgència d'un cens –no el d'espais segurs, com deia el diputat Bruguera, sinó d'artistes–, la urgència d'un estatut. I, probablement, una pandèmia, no?, és el pitjor moment per parlar d'urgències. I, malgrat tot, cada cop que tenim l'oportunitat –amb un decret, amb una proposta o amb una compareixença– ens repetim, no?, i ens tornem a dir –que estem convençudíssims del que estem dient, que no diem cap mentida– tots aquells motius pels quals, no?, estem abordant una qüestió d'urgència amb uns problemes profunds, que no s'haurien de tractar des d'aquest moment, no?

La bona notícia és que venim a parlar de dos decrets que pretenen ajudar el sector, i la mala notícia és que els programes sistèmics de la cultura no s'arreglen ni des de la urgència ni des dels ajuts directes. Escoltant els meus companys de l'oposició, li demanen a aquest decret més del que li han demanat, no?, al sector i a les polítiques públiques culturals a l'Estat i als governs. Jo crec que –i compartint en bona part tot el que han dit els meus companys–, aquest decret no ho resoldrà, això s'ha de resoldre... El motiu d'aquest decret l'únic que fa, en tot cas, és el mateix que ha fet la pandèmia: posar de relleu totes aquelles qüestions que s'han de resoldre en altres aspectes, no amb un decret d'aquestes característiques. El que ens cal és reformular-ho tot perquè la urgència no ens tapi les necessitats profundes, com deia, i de fons que tenen els artistes i els treballadors culturals. És evident que aquest mal endèmic, aquestes males pràctiques no són responsabilitat ni d'aquest Govern ni d'aquests diputats. I m'atreiria a dir que el Govern de Catalunya, mentre el de l'Estat ens feia triar entre el cinema o la vida, durant les primeres setmanes, quan les mesures restrictives eren tan dures, ha fet tot el que ha pogut per salvar un sector que ja patia aquesta precarietat i aquest desequilibri abans de la pandèmia.

Som conscients que les dades de la Covid, el seu impacte en els espais comunitaris, és devastador, i la cultura en viu és un espai comunitari, i, per tant, hi ha, doncs, aquesta tensió, no? Som conscients també que si els governs tinguessin la capacitat de sostenir el sistema sense engegar el botó de la productivitat, ho farien. Però, com que no hi ha cap vareta màgica que ens faci sobreviure, el que hem de fer és garantir que els treballadors de la cultura puguin desenvolupar la seva tasca en la millor de les condicions, una cosa tan senzilla *a priori*, no?, i tan complexa de portar a la pràctica aquests darrers mesos.

No tenim cap mena de dubte que els espais culturals són segurs, que han posat tots els seus recursos a l'adaptació dels seus espais a les mesures de seguretat, no en tenim cap mena de dubte –jo crec que no queda ja ningú a Catalunya que en tingui cap dubte. Però, com li dèiem, consellera, si serveix per reforçar un sector debilitat –que penso que és la intenció d'aquest cens–, endavant. Crec que tots voldrem matissar, no?, i aclarir que el cens no venia a comprometre aquesta premissa, de la qual partíem tots, que és que la cultura és un espai segur.

El canvi que li cal a la cultura, però, no pot estar basat en la urgència, com deia, que ens ha plantejat la pandèmia, i la Covid ens ha compromès el sistema i la forma com tenim de viure, no només cultural, no?, sinó a tots els efectes. A la cultura no li calia, no li calia la pandèmia per entendre que el sistema que tenim no funciona. L'únic que ha fet la pandèmia és empobrir el sector. Però el canvi estratègic era necessari des d'abans.

I això ho podem veure amb molta claredat des de la Comissió d'Estudi de la Reactivació Social i Econòmica, que ha estat engegada al Parlament, que fa uns dies ens tornàvem a trobar, no?, els mateixos diputats per parlar-ne, i les demandes del sector cultural, les conclusions a les quals hem arribat després de les compareixences, bé podrien ser les mateixes sense que aquest 2020 haguéssim topat amb una pandèmia.

A tall d'exemple, una de les conclusions era: campanya de difusió de l'hàbit cultural –ens servia abans i ens serveix ara–; creació de llocs de treball dignes –abans i ara–; que el Govern de l'Estat s'adapti a la intermitència laboral i la discontinuïtat –abans i ara–; incentivar la programació –abans i ara–; aprovar l'estatut de l'artista –abans i ara–; tenir en compte la bretxa de gènere i de collectius discriminats a l'hora de programar i incentivar –molt molt molt abans i ara–; reprendre el paper de motor de l'audiovisual des de la corporació –abans i ara–, i augmentar el pressupost –abans i ara. I he fet l'exercici d'eliminar només les paraules «Covid», «represa», «pandèmia» d'aquestes conclusions, i la realitat és que aquestes conclusions i aquests objectius per al país de demà que volem són exactament els mateixos que fa un any, quan la Covid no havia arribat al nostre país. Per tant, l'únic que ens demostra aquesta pandèmia i, probablement, els matisos que podríem fer a aquests decrets és que veníem ja d'una situació molt precària i de desequilibri total.

Però no només les conclusions són iguals abans de la Covid que ara, també els motius pels quals la cultura ha de ser un dels motors estratègics de Catalunya. Ens hem fet un fart de parlar de la cultura com la quarta pota del benestar; ens hem fet un fart de parlar de la cultura des del punt de vista de la salut, no?, que sempre van de la mà, darrerament –l'OMS ha fet un estudi vinculant salut i cultura per primera vegada–; ens hem fet un fart de dir que la cultura ens fa més lliures, i ens hem fet un fart de dir que la cultura ens fa més crítics, individualment i col·lectivament. I tots aquests mantres que existien abans de la Covid, i ara durant la pandèmia ressonen amb més força, tots aquests ens hem fet un fart dir-los i no són cap mentida, però l'impacte ja no és el mateix, perquè justament ara estem parlant d'una urgència.

Entenc que aquests dos decrets parlen de l'ara, de l'avui, com a molt de l'ahir i del demà i crec que els hem d'agrair i, per tant, hi votarem a favor. Crec que no calia ni especificar-ho però, com deia, si un cens d'espais culturals ens ha de fer més fàcil la represa del sector cultural en viu, endavant. I tanmateix ens cal saber com ens ho farem l'endemà de l'endemà, per no haver d'arribar a les mateixes conclusions i a les mateixes demandes, com deia, amb els mateixos motius, quan tot això hagi passat. Quan tornem al mateix punt en què estàvem fa un any o fa un any i mig i els motius pels quals la cultura ha de ser estratègica siguin els mateixos i els mals endèmics siguin també els mateixos, ens haurem de demanar el que no ens demanem amb aquest decret, no?, que és com abordem totes aquestes qüestions que han sortit aquesta tarda, no des d'un decret i no des d'un cens de cultura segura, sinó amb els canvis legislatius que corresponen.

També entenc com de tensionat està el Departament de Cultura en aquests moments en tots els aspectes, no només en qüestions de recursos, no?, també recursos materials i humans, però crec que aquesta campanya –i em refereixo a l'electoral– ens ha de servir a tots els grups i a tots els partits per decidir quina és l'aposta de futur de la cultura, que vagi més enllà de la pandèmia i de les demandes històriques, perquè aquest és el problema, que són històriques i les abordem des del punt de vista d'una pandèmia, no? És evident que ara arribarem tard a tot, perquè no veníem amb la feina feta d'abans i, per tant, les mesures que estem parlant ara no vindran a resoldre tots els mals de la cultura. La comissió de reconstrucció ens ha donat les pistes que el sector ha de ser transformador i això demana ambició i demana expertesa i demana una innovació.

Dit això, agrair els esforços del Govern i del Departament de Cultura per donar-hi voltes i mirar de pal·liar els efectes de la Covid. I un cop tanquem l'etapa de la pandèmia i, com dic, tornem a aquell abans de la pandèmia, a recuperar els mantres i a recuperar les propostes i els dèficits que tenia, doncs en lloc de pal·liar els efectes de la Covid, haurem de pal·liar els efectes d'aquest sistema, del sistema del sector cultural que tenim ara mateix; un sistema que deixa la cultura en mans de la inèrcia. I això és el que no ens podem permetre i això és el que va més enllà d'aquest decret. Per tant, jo avui, més que venir a parlar en concret a la lletra petita d'aquest decret, el

que voldria és fer aflorar que tots els mals que pugui tenir aquest decret venen condicionats per tots els mals que venen abans d'aquesta pandèmia. I, per tant, animar-nos a tots a utilitzar aquesta campanya, perquè tots decidim, no?, quin és el nostre model cultural de país i, per tant, quin és el nostre model de país.

Moltíssimes gràcies.

El president

Gràcies, diputada. En nom ara del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula el diputat Francesc Ten.

Francesc Ten i Costa

Gràcies, president. Consellera, diputades i diputats, molt bona tarda. Ja s'han dit moltes coses i en algunes, evidentment, hi insistirem, però amb matisos, amb la mirada endavant buscant solucions i no veient com alguns només hi veuen problemes. Em fan pensar, i perdonin, en aquella anècdota d'un conseller que li que li deia al seu interventor: «Jo tinc aquesta solució. Tu, quins problemes m'hi poses?»

Algunes de les coses que s'han sentit, per imprecises, semblaria que se situen lluny de les ganes de trobar solucions. El nostre grup parlamentari, en canvi, i aquest Govern, conscients de la duresa, de les dificultats de la pandèmia, d'aquesta crueltat i de la complexitat, el que volem és trobar solucions i treballar-les. La cultura, ja ho vaig dir en aquest faristol, ha estat un dels sectors que més ha rebut els efectes catastròfics de la pandèmia amb la paradoxa, la injusta paradoxa, que ha estat un sector que ens ha ajudat, ens ha emocionat durant el confinament, ens ha acompanyat i ens ha distret. La Covid ha posat la cultura davant del mirall en la seva visió més cruel, més dura, més precaritzada, amb unes condicions laborals fora de qualsevol protecció. I no podem parlar només de reconstrucció cultural, sinó que hem de parlar de construcció d'un sistema nou que reconegui progressivament millores i en això la intermitència laboral n'és una de molt urgent que, senyors del PSOE i del PSC i de Catalunya en Comú Podem, això ho tenen vostès al damunt de la taula. Per tant, em sembla que tots hem de ser corresponsables.

Els ciutadans necessitem més que mai la cultura i és feina del Govern i de les institucions fer accions per rescatar-la, com està fent i ens ho ha explicat aquesta consellera. Cal que el sector se senti protegit, que els artistes, creadors i treballadors de la cultura se sentin escoltats i recolzats per mesures de suport a la seva feina, com està fent aquest Govern. I ara per ara els ajuts són tan imprescindibles com ho és la reactivació de tota la cadena de valor cultural. Objectiu impossible, per altra banda, si no és amb una millora urgent dels recursos del Departament de Cultura i penso en el 2 per cent i en el reconeixement a tots els efectes de la cultura com un servei essencial, desplegant normativa, desplegant reglaments i a mi m'agrada afegir-hi també considerant la cultura com un quart pilar de l'estat del benestar.

I avui em sembla que és important doncs validar aquests dos decrets perquè signifiquen situar-nos justament en la línia d'intervenció correcta davant de la cultura: de rescat, de reactivació i de protecció jurídica. Dos decrets i tres accions per paliar els efectes de la crisi generada per la pandèmia. Dos decrets i tres accions que són proves fefaents en la lluita d'aquest Govern, del Govern Torra, per protegir i evitar de totes la ruïna de la cultura professional i per reprendre l'hàbit cultural, importantíssim. Dos decrets i tres accions que, a més, encaixen i despleguen, com ha dit la companya del Grup Republicà, des del meu punt de vista algunes de les reclamacions i de les intervencions dels grups parlamentaris de tots nosaltres en la comissió d'estudi i de reconstrucció social, el CERSE, fet fa just una setmana. Dos decrets i tres accions del seu departament, consellera Ponsa, que sumen més de 8.200.000 euros.

El primer decret, el 38/2020, proposa la creació de dues línies de subvencions, una –ja s'ha dit– per contribuir econòmicament a compensar la reducció d'ingressos corresponents als espectacles i activitats culturals cancel·lades, amb una dotació de

3,5 milions d'euros. Senyors diputats, només que tinguin un correu que acrediti l'actuació ja és vàlid per accedir a aquesta subvenció. És una subvenció eminentment antiburocràtica.

La segona línia de subvencions per donar suport al finançament de les despeses de funcionament d'empreses i entitats culturals donada la situació de crisi sanitària ocasionada per la Covid... En tots dos no hi ha concurrència competitiva. Tothom que compleixi els requisits hi té dret. El Departament de Cultura disposa del crèdit per a aquesta dotació suficientment. Es té un històric, es té un històric de combos semblants i d'un estudi d'implementació d'aquesta. I també és bo de dir que aquest tipus d'ajut no és nou perquè és semblant a altres línies de subvenció que en el primer confinament ja es van aixecar.

Senyors de Ciutadans, aquest departament ja ha fet subvencions per cobrir despeses de mesures sanitàries. Per tant, ja existeixen aquestes. Aquestes subvencions representen un benefici directe a curt termini: manteniment de feina i de llocs de treball directes a les persones beneficiàries que tenen per objecte realitzar activitats culturals. I una millora de servei als ciutadans, perquè, no ens cansarem de dir-ho, en una situació de crisi sanitària i econòmica com la que ha generat l'acudit la cultura ha de ser prioritària per al bon desenvolupament de la societat.

Consellera, diputades i diputats, deixin-me esmentar de quines despeses subvencionables parlem en aquesta segona línia de subvencions, perquè, gràcies a la interlocució continuada amb el sector, s'ha arribat a una casuística de compensació molt satisfactòria. I m'agradaria detallar a la menuda la bona feina i el plantejament obert que denota el que els deia abans: ganes d'aportar solucions.

Es consideren despeses subvencionables, les següents, i trobo interessant que les compartim aquí: quotes de cotització a la Seguretat Social per a règim especial de treballadors autònoms i quotes de gremis i associacions professionals, despeses del personal laboral de la persona sol·licitant, despeses d'estructura de l'establiment on es porta a terme l'activitat professional, quota del préstec hipotecari, lloguer de l'immoble, manteniment i conservació, subministraments, neteja, assegurances, gestoria, despeses administratives i béns fungibles, no poc. I els tributs, els tributs sempre que no siguin susceptibles de recuperació o compensació, i no es consideren subvencionables els impostos personals sobre la renda. I, després, despeses relacionades amb la difusió i comunicació de les activitats dels sol·licitants relatives al període subvencionable.

Sobre el foment de campanyes de comunicació i de foment de consum cultural, també és bo de dir que aquest mateix divendres el Departament de Cultura treu una línia nova de subvenció amb relació a això, a campanyes de comunicació de foment i de consum cultural. Per tant, el Departament de Cultura està fent la feina que li pertoca.

Parlem de l'altre decret, del 44/2020 pel qual es crea el Cens d'espais de cultura responsables. Partim que el 22 de setembre el Govern de la Generalitat va acordar declarar la cultura un bé essencial per al desenvolupament integral de la personalitat individual i col·lectiva. I creiem que cal desenvolupar, no només això, sinó que cal desenvolupar normatives, com han demanat tots vostès, per altra banda, i eines que acompanyin el concepte de cultura segura, que la societat s'ha fet seu.

I s'ha fet seu davant l'evidència que no hi ha hagut rebrots provinents del sector cultural i davant la intempèrie malaurada que els equipaments culturals s'han trobat tot i haver estat extremadament rigorosos amb el desconfinament i amb les mesures de desinfecció i ventilació. Aquest decret és un instrument senzill, antiburocràtic, és només un registre per garantir, als agents culturals en particular i als ciutadans en general, que els espais d'activitat cultural compleixen totes les mesures sanitàries necessàries i prenen el compromís, a més, de fer-ho públic, amb l'adopció de protocols específics d'accés per a totes les persones usuàries d'aquests espais. Una eina normativa més de desplegar aquell «cultura com a servei essencial».

Per tant, es crea el Cens d'espais de cultura responsables en què es poden inscriure aquests espais culturals que ofereixen seguretat davant la situació de crisi sanitària provocada per la Covid, perquè compleixen totes les condicions que les autoritats competents els exigeixen en el marc, evidentment, del Procicat. Igualment, aquests equipaments i espais culturals censats, a través del seu art i de la seva activitat, es fan coresponsables de minimitzar els efectes nocius que pot provocar l'aïllament social, i es comprometen a treballar per a la inclusió social des de l'àmbit cultural.

La cultura dona sentit per comunitat a la societat, i aquests espais culturals, per tant, han de poder continuar treballant per oferir a la societat el producte de la seva creativitat, i que s'hi puguin aplicar programes d'inclusió social de manera immediata, sempre que la situació epidemiològica ho permeti.

Deixin-me fer una apreciació perquè s'ha comentat aquí la futura taula interdepartamental. L'objectiu és fer-la en aquesta primera tongada a l'entorn de totes les arts en viu. I acabo president. Validar aquests dos decrets és important per a la gent, per al sector; altrament, em sembla a mi, que no sabríem estar en la línia d'intervenció correcta davant la protecció, davant del rescat, davant de la reactivació i de la protecció jurídica que reclama la cultura.

Agraeixo als meus companys i portaveus de Cultura d'aquesta legislatura, deixin-me també, ja anar cap al final, la seva paciència i la seva cordialitat, i el meu convenciment que les diferències que tenim són part de l'estima per la cultura i per la seva gent. Però també deixin-me dir que lluitaré perquè entenguem tots que sense llibertat no podem tenir una cultura plena.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputat. Acabats els debats dels punts 3 i 4 de l'ordre del dia, passem al següent atès que aquests, com la resta, els votarem al final de la sessió d'avui.

Decret llei 41/2020, del 10 de novembre, de mesures extraordinàries de caràcter social en centres educatius i en l'àmbit de l'educació en el lleure i de les activitats extraescolars per fer front a les conseqüències de la Covid-19

203-00065/12

Passem doncs al cinquè, que és el debat sobre la validació del Decret llei 41/2020, de 10 de novembre, de mesures extraordinàries de caràcter social en centres educatius i en l'àmbit de l'educació en el lleure i de les activitats extraescolars per fer front a les conseqüències de la Covid-19. Per defensar-lo i exposar les raons per les quals s'ha promulgat aquest decret, té la paraula el conseller d'Educació, el senyor Josep Bargalló. Endavant.

El conseller d'Educació (Josep Bargalló Valls)

Gràcies president. Surto, com s'ha anunciat i com consta a l'ordre del dia per defensar, explicitar el contingut del Decret llei 41/2020, de mesures extraordinàries de caràcter social en centres educatius i en l'àmbit de l'educació en el lleure i de les entitats extraescolars. I també fer esment de la seva modificació que es va establir en el Decret 43/2020, que se substanciarà en un ple posterior.

El tancament de centres escolars el passat mes de març i el confinament posterior van tenir una onada expansiva que va afectar també altres sectors lligats a l'educació, com són els del lleure, el de les activitats extraescolars, en un ampli espectre que abraça des de les activitats de reforç lectiu fins a ensenyaments no reglats d'idiomes, de música, de dansa, d'arts escèniques o d'arts plàstiques, fets en els recintes dels centres educatius o fets fora dels centres educatius.

Aquests sectors es van veure abocats al tancament. Un tancament que es va allargar fins a final de curs i, en alguns casos, en part de l'estiu, i en d'altres també en tot l'estiu. Les mesures sanitàries aplicades, a més, han afectat la seva reobertura al setembre, que han limitat els membres dels grups i han requerit adaptacions dels espais. Un cop iniciat el curs i arran de l'increment dels contagis que tots coneixem, la resolució del 29 d'octubre del Procicat va comportar la suspensió de totes les activitats de lleure i extraescolars que s'estaven desenvolupant.

Aquest nou tancament ha comportat perjudicis econòmics a un sector que ja es trobava en una situació molt delicada com a conseqüència del tancament en el darrer trimestre del curs passat i d'aquests increments de costos que han hagut d'afrontar per complir les condicions de seguretat i prevenció establertes. I, a més a més, també a un descens notable de les inscripcions a l'inici de curs i en aquest primer trimestre, producte de la crisi econòmica, producte d'una certa temença per part d'algunes famílies de condicions de seguretat, producte de la incertesa també del temps.

En el sector de les extraescolars trobem una gran varietat d'agents, des de fundacions d'un gruix notable d'activitat amb establiments diversos i força actors fins a empreses petites, treballadors autònoms, associacions de famílies d'un centre educatiu, casals culturals d'un poble.

I aquesta diversitat, però, ocupa també una part important de la població. Sovint, a vegades, potser com a segona ocupació. Per exemple, estàvem parlant fins ara del sector de la cultura. Hi ha molts treballadors i treballadores de la cultura que també participen d'activitats extraescolars com a agents, com a monitors, com a professors o professores.

Hi hem d'afegir, a tot aquest sector, les entitats, també, i empreses titulars i gestores d'instal·lacions juvenils, sovint també promotors d'activitats extraescolars, sovint receptores d'activitats extraescolars produïdes per altres agents.

Tot plegat suposa que si no s'actua ajudant aquest sector, que és molt divers, pot posar-se en risc la continuïtat. És un sector que és estratègic i també podríem dir, per tant, essencial a l'hora d'abordar i combatre les conseqüències emocionals de la pandèmia en els nostres infants i joves, a l'hora de combatre la no socialització durant un temps, a l'hora de combatre la necessitat d'aquest lleure efectiu.

Per aquests motius, aquest decret llei preveu tres tipus d'ajut que s'impulsen amb una dotació inicial de 20 milions d'euros que –i ho vull remarcar–, en cas d'exhaurir-se, s'ampliaran de manera immediata, ja ara, a càrrec del pressupost de l'any 21, de l'any vinent. Però vull remarcar-ho. En cas d'exhaurir-se, s'ampliaran de manera immediata, ja ara, a càrrec del proper pressupost.

La modificació que es va efectuar *a posteriori* en aquest Decret llei 43 de 17 de novembre... Després volia especificar una altra cosa perquè el mecanisme no plantejés dubtes, que era el sistema d'atorgament d'ajuts. Per deixar clares dues qüestions. Totes les peticions que ens arribin rebran l'ajut tenint en compte només si compleixen els requisits, es presentin en el moment que es presentin dins el termini establert. Totes seran ateses si compleixen els requisits, es presentin en el primer segon del primer minut del termini, que comença demà, o en el darrer minut del termini que s'allargarà deu dies.

Per tant, que quedi clar. No són uns ajuts que tenen un preu límit, una quantitat límit, aquests 20 milions inicials no són límits. I no són uns ajuts que s'atorguin per ordre de petició. Que això és el que vam voler que quedés clar en aquesta modificació molt puntual que es va fer *a posteriori*.

Quins són aquests ajuts? Es divideixen bàsicament en tres grans blocs: activitats de lleure en cap de setmana, activitats de lleure i extraescolars entre setmana i ajuts als titulars o gestors d'instal·lacions juvenils. Perquè, si fèiem una única línia d'ajut, teníem l'evidència que haguéssim acabat sent injustos amb algú. Si els ajuts eren lineals, érem injustos amb aquells que tenen grans instal·lacions, fan moltes activitats. Si els ajuts eren per nombre d'instal·lacions i quantitat d'activitats, les aporta-

cions haguessin estat massa petites, irrisòries del tot, per a aquella petita associació de pares i mares d'una escola, per a aquell casal, aquell autònom que fa activitats en el món del lleure, aquella associació petita... Per tant, ja vam començar aquesta diversitat d'ajuts per intentar arribar a totes les casuístiques i intentar ser el més just possible, amb la limitació, evidentment, de la convocatòria per a tothom. Primer és un ajut...

La convocatòria, com els deia, s'obre demà dijous a les nou i es podran presentar les sol·licituds fins al dia 11 de desembre a les 20 hores. El primer bloc és un ajut extraordinari puntual de cinc-cents euros a les federacions, coordinadores d'entitats, entitats no federades d'educació en el lleure que fan activitats de cap de setmana dirigides a infants i joves d'entre tres i divuit anys i que estan inscrites al Cens d'entitats juvenils de la Direcció General de Joventut del Departament de Treball, Afers Socials i Famílies.

Aquestes federacions i coordinadores d'entitats d'educació en el lleure podran optar a un import de cinc-cents euros per cada centre o agrupament que hi estigui adscrit. És a dir, per posar un exemple, Federació del Moviment Escolta podrà sol·licitar un ajut de cinc-cents euros per a cada un dels agrupaments que estan adscrits en aquella federació.

Per a les entitats no federades l'ajut consistirà en un import únic de cinc-cents euros, perquè normalment són entitats aïllades, individuals. La partida inicial prevista per a aquest ajut és de 500.000 euros, ampliables, com els he dit, si cal.

Segon bloc, són ajuts extraordinaris i puntuals d'un pagament únic de 3.500 euros adreçat a, en primer lloc, entitats que realitzen activitats de lleure educatiu entre setmana, entre dilluns i divendres, dirigides a infants i joves d'entre tres i divuit anys. En segon lloc, autònoms, empreses i altres entitats que realitzen activitats extraescolars, entre les quals les que es realitzen als centres educatius fora de l'horari lectiu, les adreçades a infants i joves d'entre tres i divuit anys fora dels centres escolars, els ensenyaments no reglats de règim especial, els ensenyaments no reglats d'idiomes, les formacions relacionades amb la música i la dansa, les relacionades amb les arts plàstiques i escèniques, les relacionades amb les tecnologies, les no individuals de reforç i acompanyament escolar impartides en establiments autoritzats i les esportives no dependents de les federacions esportives. Aquí hi ha una previsió inicial de 16.800.000 euros.

I, en tercer lloc, un ajut extraordinari i puntual en forma de pagament únic de cinc mil euros per a entitats privades, empreses i autònoms titulars o gestors d'instal·lacions juvenils inscrites al Registre d'Instal·lacions Juvenils de la Direcció General de Joventut, és a dir, cases de colònies, albergs, granges escola, aules de natura i camps: cinc mil euros per cada instal·lació, que s'ha obert ja el termini avui i que gestiona la Direcció General de Joventut.

Aquest decret llei que defenso per a la seva aprovació avui pel Parlament té altres punts que voldria comentar. En primer lloc, una mesura que vol agilitzar i millorar la coordinació entre els departaments d'Educació i Salut a l'hora d'actuar per a la prevenció i la salut en els centres. És una mesura per permetre la intercomunicació de dades entre els dos departaments, que fins ara, amb motiu de normativa de protecció de dades, no es podia fer si no hi havia el suport d'una llei, com aquest decret llei, que ens permetia compartir dades, de manera que eliminarem burocràcia feta des dels CAPs o des dels centres escolars perquè s'havien de duplicar llistats d'alumnes als quals se'ls havia fet el test, llistat d'alumnes que estaven confinats, etcètera. I també permetrà que des del Departament de Salut s'informi directament la direcció dels centres dels resultats de les proves que es realitzen amb motiu de la Covid-19, perquè es puguin prendre les mesures i, per tant, també agilitzarà la resposta dels centres amb el confinament.

Aquest decret llei també vol ser una eina per garantir que tothom qui accedeix al centres educatius ho faci amb les mesures de protecció corresponents. Fins ara el

tema de l'obligatorietat de la mascareta era un acord del Procicat, però com que hi ha hagut algunes denúncies davant del jutjat d'algunes famílies per l'obligatorietat de la mascareta, el fet de que tingui un suport aquesta obligatorietat en el decret llei també dona més garanties a les direccions dels centres a l'hora d'exigir que tots els alumnes que entren al centre duguin mascareta.

I, finalment, en una addicional trobarem, troben vostès, la garantia de la continuïtat dels ajuts individuals de menjador en cas que un centre hagi de tancar o quan es produeixi una situació de quarantena o aïllament domiciliari d'alumnes, en què es garanteix el sistema preferent per donar el servei dels alumnes beneficiaris de beca menjador en format de menú per emportar, que també hi havia hagut alguna situació que havia perjudicat alguna AMPA que gestionava el menjador, o alguna direcció de centre que el gestionava o alguna empresa titular de la gestió, a l'hora de poder cobrar els menjars fets per a alumnes que no els havien anat a recollir. Aquí també es garanteix, doncs, aquesta solució.

En resum, el decret llei que avui presento aquí al Parlament, en el Ple, és una norma necessària i justa per possibilitar els ajuts econòmics a un sector clau per a l'educació dels nostres infants i joves, com és el sector de l'educació no formal, no lectiva, no reglada, el lleure i les dietes extraescolars, un sector que ha patit una situació molt difícil derivada, primer, del tancament de les escoles i, després, de les restriccions necessàries.

Amb aquests ajuts volem col·laborar des del Govern a la seva recuperació, amb un sistema que no deixi fora ningú i que garanteixi que tothom el pugui rebre.

Moltes gràcies, president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, conseller. Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, la diputada senyora Sonia Sierra.

Sonia Sierra Infante

Moltes gràcies, senyor vicepresident. Bona tarda, diputats, diputades, conseller. L'educació va més enllà de l'horari lectiu, i, per això, tot el sector de les colònies, dels menjadors escolars i de les activitats extraescolars és imprescindible per aconseguir una educació completa i de qualitat. En aquestes activitats no lectives, es poden aprendre un seguit de valors que són més difícils de transmetre durant l'horari lectiu, on s'han d'impartir sempre uns currículums que són més amplis que no pas el que el temps permet.

La meua experiència respecte a les activitats extraescolars i de lleure, tan com a alumna com a professora, ha estat sempre extraordinària. Com a alumna, perquè són els moments més divertits del curs, i com a professora, perquè puc garantir la qualitat del servei que ofereixen, i he de reconèixer que jo mateixa he après molt quan he acompanyat a alumnes de colònies, perquè els programes formatius són sempre excel·lents, i els porten a terme professionals motivats i ben preparats. Però malgrat ser un sector amb un bon nivell d'excel·lència, tant pel que fa a les instal·lacions com als professionals, aquest ha estat un dels sectors que més ha patit aquesta crisi econòmica derivada de la crisi sanitària.

Al març es van tancar centres escolars i ens vam confinar tots a casa, i al març és tot just quan comença la temporada alta de colònies. Amb el tancament de les escoles i el confinament, aquest sector porta en molts casos entre sis i vuit mesos sense facturar, i moltes empreses corren el risc d'haver de tancar. Estem parlant de petites i mitjanes empreses que donen feina a moltes persones, que sovint és gent jove, és gent motivada i molt ben preparada. Sembla evident que no podem permetre que s'ensorri aquest sector, i sembla evident també que els ajuts per part de la Generalitat arriben tard i malament, i sembla evident també que la Generalitat no s'ha escoltat prou el sector, tot i que en això he de dir que no tenen l'exclusivitat, perquè en general amb tots els sectors que ens hem reunit, sempre ens diuen el mateix, i és que la

Generalitat no se'ls escolta. Entenem que la gestió de la pandèmia i de la seva crisi econòmica és molt complicada, entenem que la Covid ens va agafar a tothom per sorpresa i que no venia amb un manual d'instruccions, però el que no entenem és que la Generalitat no s'escolti els sectors afectats, el que no entenem és la constant improvisació i la manca de coordinació del Govern, perquè això genera incertesa i inseguretat jurídica en tots els sectors afectats, i també, evidentment, greus perjudicis econòmics.

Des de que va començar la pandèmia, des de Ciutadans hem fet una oposició responsable, i no hem parat de reunir-nos amb tots els sectors afectats, i a partir de l'escolta de les seves demandes i les seves necessitats, hem presentat moltes propostes. Portem des del març presentant iniciatives per intentar donar solucions a les empreses afectades, però, malauradament, el Govern de la Generalitat no ens ha fet gaire cas, perquè la Generalitat ni s'escolta els sectors afectats ni s'escolta l'oposició. En comptes d'això, el conseller El Homrani s'ha dedicat a decretar una mena de jocs de la fam, que li van semblar tan bona idea que pretenia que tots els ajuts fossin així.

De fet, la primera versió que ens van lliurar d'aquest decret llei, també incloïa uns jocs de la fam, però el conseller Bargalló, amb molt bon criteri, se'n va desentendre, perquè, a més, va ser un escàndol quan es van anunciar aquests jocs de la fam, i, a més, se'ls va col·lapsar el web, amb la qual cosa l'escàndol va ser doble, i van haver de fer marxa enrere.

Davant d'una catàstrofe d'aquesta magnitud, qualsevol conseller amb un mínim de dignitat hagués dimitit, però no és el cas. El conseller El Homrani, en comptes d'admetre que no està preparat per al càrrec, en comptes d'admetre que és una vergonya que absolutament tot el que ha caigut a les seves mans ha estat un desastre, en comptes d'admetre la seva incapacitat i dimitir, va cessar a persones de segona línia, que tampoc cal patir gaire per ells, perquè ja els han recol·locat, perquè així funciona el nacionalisme. Els causants de tot tipus de despropòsits, ben enganxats a les cadenes, i mentre els treballadors i els autònoms pagant el beure.

En aquest 2020, que encara no ha acabat, ja han marxat més de quatre-centes empreses a Madrid, que se sumen a les set mil empreses que han marxat de Catalunya des del 2017. És el que es coneix com l'efecte Mont-real. Els seus deliris separatistes, la inseguretat jurídica que provoquen, fa que les empreses marxin. A això, s'ha de sumar la manca de planificació i coordinació, i la manca d'ajuts. I des d'Esquerra Republicana, en comptes de mirar el que s'està fent bé a Madrid i copiar les seves bones pràctiques, es dediquen a intentar perjudicar els madrilenys. Són com nens petits que volen punxar la pilota perquè van perdent el partit.

Mirin, si vostès tractessin millor els autònoms, si tractessin millor les petites i les mitjanes empreses, si es gastessin els diners en millorar el teixit empresarial de Catalunya en comptes d'en els seus deliris separatistes i especials, les empreses no marxarien; a l'inrevés, vindrien a Catalunya, com feien abans. Però com volen que no marxin les empreses, si amb vostès és un nyap rere un altre nyap? Miri, a Madrid han aconseguit doblegar la corba sense haver de tancar els negocis, i aquí a Catalunya un dia diuen que obriran l'oci nocturn, i dos dies després diuen que ho tanquen tot, i ho tanquen sense avisar els sectors afectats, i els empresaris de l'hostaleria i la restauració els va agafar amb les neveres plenes d'aliments que havien comprat i pagat i que no van poder cuinar.

Miri, en comptes de fer la guitza als madrilenys el que haurien de fer és retallar diners a TV3. En comptes de fer la guitza als madrilenys, el que haurien de fer és retallar diners en alts càrrecs. En comptes de fer la guitza als madrilenys, el que haurien de fer és retallar diners en falses ambaixades. En comptes de fer la guitza als madrilenys, el que haurien de fer és retallar diners en una NASA de fireta. I en comptes de fer la guitza als madrilenys, el que haurien de fer, en definitiva, és retallar diners dels seus xiringuitos i fer servir aquests diners per ajudar els treballadors i els autònoms. I miri, una idea per començar a deixar de pagar subvencions milio-

nàries a xiringuitos, Plataforma per la Llengua, els espies dels nens dels patis del col·legi. Ja sabem que una de les obsessions de Plataforma per la llengua és controlar en quina llengua parlen els alumnes a l'hora del pati, del menjador i a les activitats extraescolars, i ho sabem, entre d'altres coses, perquè és que ells mateixos ho expliquen molt clarament en un document que van fer públic. I ara, amb l'esmena que els socialistes els han acceptat a la llei Celaá, poden controlar en quina llengua parlen els alumnes al pati i a les activitats extraescolars. La veritat és que és una vergonya que els socialistes permetin que els espies dels patis del col·legi hagin acabat redactant una llei orgànica. Però mira, des d'aquí els dic: no ho permetrem. Anirem –com ja ho estem fent– al Parlament Europeu, al Consell d'Europa i allà on calgui per impedir que els xenòfobs puguin controlar en quina llengua parlen els nostres nens.

El Govern ens presenta avui aquest decret llei per atorgar ajuts al sector de les extraescolars i al lleure, després de les contundents queixes d'aquest sector i les seves manifestacions fa uns dies. Uns ajuts insuficients i que arriben tard i malament. Uns ajuts mal dissenyats, amb un pagament únic i que no tenen continuïtat en el temps. Uns ajuts que no tenen en compte ni les estructures ni la dimensió de les entitats, i que els dona a tots el mateix, és a dir, és un cafè per a tothom, en el pitjor sentit de l'expressió. Uns ajuts que tenen carències tant en el fons com en la forma. I si per tot això no fos poc –que no ho és–, vostès encara perjudiquen més els sectors afectats amb una deficient comunicació que només serveix per crear més inseguretat i més incertesa.

Per aquest motiu, nosaltres no podem donar suport a aquest decret llei, però com que no volem tampoc ser un obstacle perquè puguin rebre aquests ajuts, encara que siguin absolutament insuficients, tampoc podem votar-hi en contra i ens abstindrem. Això sí, seguirem treballant per aconseguir més ajuts i un millor tracte al sector del lleure i les activitats extraescolars, de la mateixa manera que seguirem treballant per aconseguir més ajuts i un millor tracte a tots els sectors afectats per la pandèmia i escoltar-los, ja que vostès no ho fan.

Gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

El vicepresident segon

Gràcies, diputada. Té la paraula ara, en nom del grup parlamentari del PSC - Units, la diputada senyora Esther Niubó.

Esther Niubó Cidoncha

Bé. Gràcies, vicepresident. Bona tarda conseller, diputades i diputats. Jo parlaré del decret, perquè avui el Govern ens porta aquest decret a convalidar, un decret centrat en les mesures de suport al sector de l'educació en el lleure i de les activitats extraescolars, arran de la decisió que es va prendre a finals d'octubre de suspendre aquelles activitats de lleure infantil i juvenil, de l'esport escolar i les activitats extraescolars que es realitzen fora de l'horari lectiu, tant sigui dins com fora del centre, i per tant, tot això per frenar o contenir la propagació del virus.

Des del PSC sempre hem respectat les decisions de les autoritats sanitàries per protegir la ciutadania i frenar, doncs, aquest risc de contagi, però també hem estat exigents a l'hora de demanar compensacions per sectors directament afectats, com és aquest cas, no? I en efecte, el sector del lleure educatiu ha estat un d'aquests sectors molt afectats des del principi de la pandèmia, primer arran del confinament el mes de març durant el que quedava del segon trimestre; també el tercer trimestre, quan van perdre moltes inscripcions per la suspensió de tota activitat presencial, malgrat l'esforç en molts casos fet per mantenir les activitats de manera telemàtica. I a principis de curs –ho deia el conseller, també– patien novament una davallada important de matrícules per la por, segurament, de moltes famílies, que els seus fills es poguessin contagiar fora del grup bombolla escolar. I malgrat els esforços fets per adaptar-se als protocols sanitaris, a complir les recomanacions, les condicions de se-

guretat o de prevenció establertes en el pla d'actuació d'aquest curs, doncs fa setmanes patien novament un tancament.

I en aquest sentit, doncs, volem traslladar el suport del meu grup, del grup dels Socialistes i Units per Avançar, al sector, als seus gestors, moltes petites empreses, però també els seus treballadors i treballadores, normalment persones joves, amb contractes sovint ja precaris, que estan patint aquesta pandèmia en primera persona, amb efectes importants de reducció d'ingressos i amb les conseqüències i derivades socials i econòmiques que té.

I també volem, d'altra banda, doncs insistir en la importància d'un sector que no forma part del temps lectiu dels centres educatius, però que en canvi és essencial a l'hora d'aportar oportunitats educatives, experiències enriquidores a infants i joves, que iguala coneixements i que té un impacte molt positiu en trajectòries de vida, trajectòries educatives, sobretot entre aquell alumnat d'entorns més desfavorits que potser, doncs, els manquen molts d'aquests estímuls.

I aquesta setmana que commemorava els trenta anys de la Carta de les ciutats educadores, està cada cop més clar que l'educació va traspasant les parets de l'escola, no?, i que és important garantir l'accés a tots aquests espais i àmbits educatius, també els de fora escola. I per tant, per una banda, saludem aquest decret que pretén compensar un sector a través de l'establiment d'aquests ajuts en forma de prestacions econòmiques de pagament únic destinats tant a empreses com a persones autònomes i entitats del lleure, i evidentment també de les extraescolars, davant d'una davallada que ha estat totalment involuntària, i alhora dràstica, dels seus ingressos per la Covid.

I d'altra banda, també volem dir que es tracta d'una partida insuficient, que el conseller mateix deia que s'ha ampliat en el decret 43, que segurament debatrem en el proper Ple, però dic insuficient perquè partíem ja d'una situació molt complicada, no? En aquest moment, l'activitat de les cases de colònies ha caigut d'un 80 per cent aquest any, les activitats extraescolars fins fa setmanes s'havien suspès d'un 95 per cent, perquè són molt poques les activitats que coincideixen exactament amb els grups de convivència escolar, i només durant l'estiu van poder mantenir la meitat de l'activitat habitual. Per tant, van perdre la campanya de primavera, van resistir mitjanament durant l'estiu, i novament, han perdut la campanya de la tardor. I per tant, el sector és evident que penja d'un fil. I per això, com deïem, sembla que la partida que s'havia previst inicialment no era suficient.

Pel que fa a les modalitats –no hi insistiré, el conseller les explicava molt bé– però en tot cas, no acabàvem de veure, i per això hi ha un dubte respecte al que comentava el conseller, que es fes de manera lineal, cosa que no compartiríem. Per exemple, rebria el mateix una empresa que té una casa de colònies que una que en tingués trenta, no? Pel que veig, s'hauria modificat en el decret 43. En tot cas, això ho celebrem, perquè entenem que en aquest cas la rectificació seria positiva.

I a més, com deïa, doncs sabem que aquest decret 43 incrementa, per exemple, els ajuts a les activitats de lleure educatiu realitzades de dilluns a divendres, que també s'equiparen a les activitats extraescolars. Però en tot cas, doncs, avui debatem i votarem el 41, i per tant, volíem subratllar allò que ens semblava millorable.

I d'altra banda, una qüestió que no ens agradava d'aquest decret també era l'article 5, relatiu al procediment de concessió d'aquests ajuts, perquè establia, com ja va passar amb la gestió desastrosa dels ajuts de les persones autònomes, doncs aquest atorgament per ordre cronològic a la presentació fins a exhaurir la partida. I això, doncs, ens semblava una altra rifa que el mateix Govern ha entès que era indigna, i també veiem que s'ha modificat i també trobem que és encertada aquesta rectificació, però igualment, el decret incorpora altres qüestions importants i que veiem necessàries. En primer lloc, doncs, el reforçament de l'efectivitat de les mesures de prevenció i protecció als centres de salut. El fet de facultar el Departament d'Educació comunica al Departament de Salut dades de contacte, no?, d'alumnat, de per-

sonal docent, de PAS, d'atenció educativa, altre personal extern que té contacte amb l'alumnat en aquest entorn educatiu que ens semblava que són necessàries per gestionar amb més eficàcia, doncs, la situació actual, facilitar els rastrejos i la traçabilitat dels virus, perquè abans ha passat sovint, no?, que a vegades els grups de WhatsApp de famílies ho saben abans que sanitat o que les mateixes direccions de centres. Ens sembla que és encertada, en fi, aquesta mesura.

I en segon lloc, doncs, l'obligació d'adoptar aquestes mesures d'autoprotecció en els centres: que la mascareta sigui obligatòria per accedir al centre durant tot el temps d'estada i que sigui d'obligat compliment, excepte per als nens i nenes de fins a P-5, perquè em sembla que això contribueix a minimitzar el risc de transmissió comunitària del virus.

Però, finalment, ens semblava molt important també comentar la darrera..., una disposició addicional que estableix mesures per garantir la continuïtat dels ajuts individuals de menjador en els casos de tancament de grups o de centres, que afecten, evidentment, l'alumnat beneficiari d'aquests ajuts. Aquí, per un costat, doncs, veiem amb bons ulls que s'hagi intentat mantenir la prestació del servei, però no acabem de compartir que es faci mitjançant la modalitat de menús per emportar, perquè creiem que no acaba de ser del tot prudent animar famílies en quarantena a acostar-se als centres a recollir aquests àpats quan les escoles han de ser i són espais segurs, no? Des del nostre grup haguéssim preferit, i així, doncs, també li comentàvem al conseller en una compareixença el mes d'agost, que s'haguessin reeditat les targetes moneder, perquè ens semblava que aquells alumnes que en cas de tancament dels seus grups o del mateix centre i que es veiessin impeditos de fer ús del menjador ho tindrien més fàcil amb aquestes targetes, primer, per dignificació, per facilitar que tothom en pogués fer ús en les condicions més adequades, i segon, sobretot perquè no implicarien, doncs, desplaçaments innecessaris, no?

En canvi, en aquest context veiem que són moltes famílies que per responsabilitat o per altres motius no acaben recollint aquests menús. Això també suposa un cost afegit que es regula en aquest decret, no?, que, evidentment, evidencia una disfunció important que posa en perill la viabilitat d'aquest sistema. Perquè, clar, malgrat que l'empresa prestadora pot fer la despesa, pot preparar el menú, l'Administració que gestiona aquests ajuts, doncs, només pot abonar aquest ajut si l'alumne en fa ús. I, per tant, veiem que això ho modifica aquest text. Però a partir d'ara vol dir també que l'Administració podia haver de pagar menús que no s'han servit, no?

I, per tant, això ens genera dubtes. Ens sembla potser no la mesura més eficient. I com deia abans, creiem que amb les targetes moneders s'hagués resolt millor, com a mínim, per a les famílies o per a l'alumnat.

I d'altra banda, doncs, entenem que, pensant no tant en les famílies, sinó en aquestes empreses, necessitaríem ajuts i mesures addicionals dirigides a aquest sector específic, perquè, evidentment, aquesta complexitat se suma ja a una situació molt precària causada pel descens del nombre d'usuaris, per impagaments del servei de menjador o pel fet de que aquestes empreses en moments de tancament de grups han de continuar pagant part del servei de monitoratge, no?

Per tant, ja veiem que és una situació complicada de resoldre. Però, en tot cas, doncs, ens genera alguns dubtes. Però, en definitiva, ens sembla que és un decret que és ben intencionat, que vol donar suport a un sector molt afectat per la suspensió de l'activitat presencial a causa de la Covid, que, a més, com deia, no?, és un sector clau de la societat i fonamental per a una societat que volem rica en oportunitats educatives, que ha de contribuir al progrés i a la cohesió i que afecta moltíssimes persones. Però creiem que conté elements millorables, que he mirat d'explicar, alguns no menors, no?, que el mateix Govern ha modificat en el decret 43, que avui no és objecte de debat, com això que totes les persones i entitats i empreses amb dret a prestació, doncs, hi puguin accedir si cal ampliant la partida, i que, per tant, no es converteixi en una nova rifa. I malgrat que, com deia, no?, aquesta última disposició, la solució

trobadra per garantir aquest manteniment del servei de menjador no ens acaba de satisfer, doncs, per responsabilitat, per respecte al sector, perquè compartim algunes aportacions que reforcen aquesta coordinació entre Educació i Salut i perquè han introduït aquestes rectificacions en el proper decret, no farem un vot contrari, sinó que ens abstindrem.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, diputada. Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem, el diputat senyor Marc Parés.

Marc Parés Franzi

Bé; bona tarda, conseller, diputats i diputades. Bé; en el decret que avui se'ns proposa debatre i sotmetre a votació bàsicament, com s'ha explicat, doncs, es fan dues coses: la central, que es crear un ajut extraordinari, no?, destinat a empreses, autònoms, entitats del sector del lleure educatiu i de les activitats extraescolars, i la segona, que és, doncs, una sèrie de mesures específiques per regular l'obligatorietat de l'ús de la mascareta als centres educatius.

El nostre grup parlamentari comparteix els dos objectius d'aquest decret. De fet, no tenim res a dir sobre el segon dels objectius, no?, entenem la necessitat de fer-ho, tot i que no deixa de sorprendre que es faci en un decret del 10 de novembre, quan tots sabem que des del 14 de setembre, quan va començar el curs escolar, doncs, es va instaurar l'obligatorietat d'anar amb mascareta a alumnat i professorat. Però, en qualsevol cas, entenem que calia una base jurídica per poder aplicar aquesta obligatorietat i entenem que això és el que es fa amb aquest decret.

Però anem a la qüestió central del decret que és la dels ajuts econòmics al sector del lleure i de les extraescolars: és evident que el sector necessita aquest suport, necessita aquests ajuts. Això, òbviament, doncs, no ho discutim. Sí que volem posar l'accent, per això, en el fet que aquest és un sector específic, amb unes característiques que el diferencien d'altres sectors, és a dir, és veritat que davant les restriccions que estem patint com a conseqüència de la pandèmia, i que tots i totes comprenem, no?, diferents sectors reivindiquen suport econòmic. I entenem que és la manera de fer-ho, és a dir, que si hem de forçar el tancament de determinades activitats, doncs, cal que des dels poders públics puguem reforçar aquestes activitats amb ajudes amb suport econòmic pel dany que estem causant amb el tancament d'aquestes activitats.

Clar, quan ens referim al sector del lleure, de les extraescolars, que tenen una dimensió educativa, aquí la cosa canvia, perquè el que fa aquest sector, la funció que té és una funció educativa, no és una funció econòmica. I, per tant, efectivament, doncs, cal donar el suport econòmic per pal·liar el dany causat, però no hem d'oblidar que tancant aquestes activitats estem tancant també la seva funció principal que és la funció educativa. I, per tant, en aquest sentit, sí que nosaltres volem ressaltar la importància o la necessitat de posar sobre la taula la necessitat de que aquest sector, doncs, en la mesura del possible, pugui continuar desenvolupant la seva activitat principal, que és l'activitat educativa.

Per tant, més enllà d'haver de pal·liar econòmicament i compensar el sector econòmicament, creiem que l'accent s'hauria de posar en garantir, sempre que sigui possible, que es continuï desenvolupant l'activitat, per la seva funció que té, que és diferent a la de tots els altres sectors i que té una funció social en l'àmbit de l'educació, que creiem que és essencial i que és molt important, i després intentaré fer alguna reflexió més en aquest sentit.

En qualsevol cas, anant més al que fa al decret, que és el suport econòmic, no? Clar, el sector del lleure, i el de les extraescolars i dels ensenyaments no reglats i de règim especial, doncs, clar, òbviament s'han vist molt afectats pel tancament, no? Va afectar, doncs, les cases de colònies, menjadors escolars, el lleure d'estiu, els casals, totes les activitats extraescolars, etcètera. Nosaltres ens vam reunir –com també van

fer altres grups parlamentaris, eh?–, si no recordo malament, el mes de juny amb les patronals del lleure educatiu, i ja aleshores ens parlaven, no?, d'una gran afectació, que ells calculaven que entre el tancament que es va produir el mes de març... Perquè, clar, hem de pensar que les cases de colònies, per exemple, el mes de març van passar d'un 100 per cent d'activitat, en activitat de primavera, a zero. Per tant, d'un dia per l'altre els va caure a zero la seva activitat, en un moment de màxima activitat com és la primavera, no? Doncs ells ens deien que calculaven que entre març i agost podien haver deixat de..., o estar deixant de facturar de l'ordre de 50 milions d'euros. Per tant, l'impacte, només en aquells mesos, ja era molt significatiu.

Clar, després va arribar la tardor i ens vam trobar amb dos realitats. La primera és que no hi va haver, creiem nosaltres, doncs, un esforç per mantenir l'activitat de colònies, per exemple, durant la tardor, i, ja abans de la segona onada, doncs, l'activitat d'aquest sector –de colònies i d'altres activitats que ofereix el sector– ja era molt reduïda. També les extraescolars, amb una caiguda de les inscripcions, etcètera, no? Per tant, ja vam anar amb una tardor amb menys activitat per al sector de l'habitual, no? Però després, clar, amb la segona onada el sector va tornar a tancar i, per tant, l'impacte, doncs, es va agreujar, no? I, clar, les cases de colònies, per exemple, doncs, hem de pensar que el 70 per cent de la seva activitat ve de la vessant escolar, no? Bé, fet aquest context, no?, i, per tant, la importància de la mesura.

Clar, sí que compartim amb alguns diputats dels que l'han precedit que entenem que aquesta és una mesura molt reactiva, amb un cert grau d'improvisació i amb dèficits de planificació importants, i ho demostra el fet, doncs, que hagin de corregir la mesura, no?, al cap d'una setmana, amb un següent acord de govern on tiren enrere i rectifiquen algunes de les decisions que han pres. Els he de dir que, si vostès ens haguessin portat aquí el decret amb les modificacions que hi van fer després, doncs nosaltres, òbviament, haguéssim donat suport al decret. Però no és el cas. I el que estem debatent avui no és el 41 i el 43, sinó que és el 41, i això ens força, doncs, a abstenir-nos en aquest decret, tot i que ja els diem, doncs, que celebrem les rectificacions que es fan al decret 43, i, per tant, doncs, entenem que al final sí que tira endavant, com hauria hagut de fer-ho, eh?

Perquè hi han elements en aquest primer decret d'insuficiència econòmica, per la quantitat, és a dir, estem parlant de 20 milions d'euros quan ja sabíem que el sector, en tres mesos, podia tenir un impacte, només en el lleure educatiu, doncs de 50 milions, per tant, segurament caldran més recursos, no?; per la linealitat, que també es corregeix, o pel procediment de concessió dels ajuts, que ens costa molt d'entendre que un altre cop en aquest decret tornessin a apostar pel procediment d'atorgar les ajudes en concurrència no competitiva per ordre de presentació. Veient tot el que... Segurament van rectificar després, però, en tot cas, això ja havia passat anteriorment amb altres ajuts i és una cosa que no comprenem.

L'altre element que volíem destacar és que aquest és un decret signat per quatre conselleries: la seva conselleria, la d'Educació, que és la que ve a defensar-ho, també Treball i Afers Socials, Salut i Economia. Clar, això ens fa pensar també que, ostres, nosaltres, el mes de juny i juliol, quan estàvem demanant que necessitàvem un estiu enriquit amb lleure educatiu, no?, vostès ens deien des del Departament d'Educació: «No, escolti, que això és de Treball i Afers Socials», i es passaven la pilota els uns als altres, i al final vam tenir un estiu que no va ser del tot un estiu enriquit, no? Perquè, si mirem les dades que tenim, l'estiu del 2019 a les activitats de lleure van tenir uns 556.000 assistents, no?; el del 2020, van baixar fins a 370.000, això és un terç menys. És a dir, vam perdre un terç de participació o d'assistència en les activitats de lleure educatiu durant l'estiu quan més ho necessitàvem, és a dir, quan consideràvem que aquest estiu havia de servir per corregir, per revertir l'impacte que havia tingut el tancament de centres escolars el mes de març. Per tant, hauríem hagut d'anar a més; vam anar a menys. Creiem que amb una major implicació del Departament d'Educació potser això no hagués estat tant així. En qualsevol cas, celebrem que, ara

sí, doncs, que treballin conjuntament els diferents departaments per tirar endavant aquestes ajudes, eh?

Un altre element que volíem destacar: el fet de que aquest decret posa en el mateix sac una sèrie d'activitats, que ja entenem que totes elles necessiten un suport econòmic, però entenem que no són exactament el mateix. I aquí sí que hi ha, doncs, tots els ensenyaments de règim especial no reglat, no?, que són ensenyaments que fan molt més que les activitats extraescolars, que van molt més enllà, que, de fet, donen lloc, en molts casos, a carreres professionals, no?, per exemple, en el cas de la música o de la dansa, o que són la porta d'accés a la formació per a carreres professionals. Però que són carreres que, a diferència de les universitàries o de les de formació professional, que es comencen, doncs, amb l'educació postobligatòria, diguéssim, en aquest cas no, és a dir, en molts casos, la música, la dansa se solen iniciar en edats, bé, molt més avançades, no?, molt més..., amb infants moltes vegades de set anys, no?, i que ja comencen a fer això. Per tant, el fet d'haver tancat aquestes activitats, primer al març, però després també en aquesta segona onada, entenem que ha tingut un impacte més específic, que cal tenir-lo en compte, i que, com deia a l'inici de la intervenció, cal posar tots els esforços per garantir que aquestes activitats es poden continuar desenvolupant.

I acabo amb un parell de reflexions, que ja he fet en altres ocasions, eh? Però, més enllà del suport econòmic, que li he de dir que compartim, nosaltres creiem que tot el que és el fora escola necessita un abordatge amb dos elements essencials. El primer és garantir-hi l'accés a tothom, a tot l'alumnat, perquè és aquí, és en el fora escola on són més flagrants les desigualtats, és aquí on es reproduïxen les desigualtats, perquè hi ha unes famílies que hi tenen accés i unes altres que no. I aquí cal convertir en política pública el temps no lectiu; tot el que passa en espais i temps no lectius ha de ser una prioritat de la política educativa d'aquest país per revertir les desigualtats. I, per tant, aquí creiem que cal una acció proactiva per part del departament per fer això possible.

I el segon element és que cal una aproximació integral i comunitària de l'educació i, per tant, vinculant el territori, vinculant els municipis, en aquesta activitat fora escola amb plans educatius d'entorn, entre altres instruments.

Res més. Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, diputat. Té la paraula, en nom del Subgrup Parlamentari de la CUP, el diputat senyor Carles Riera.

Carles Riera Albert

Bé, gràcies, president. Conseller, amb relació al decret que avui ens posen a debat i votació, nosaltres, en primer lloc, el que volem destacar i posar al centre és que tot el conjunt que representen les activitats extraescolars, dintre de la realitat social del nostre país i de la nostra tradició educativa, el que representen les escoles de música i les escoles artístiques, el que representa l'esport, l'esport de base, l'esport educatiu, tot allò que és l'educació esportiva i tot allò que és el lleure, l'esplai, casals, colònies, etcètera, és un sector fonamental en el nostre país i en la nostra societat; és un factor fonamental en l'àmbit educatiu, en l'àmbit cultural i també ha estat i és un pilar fonamental de la construcció de la nostra societat des del punt de vista d'inclusió, de cohesió, de projectes compartits, de vinculació comunitària, etcètera.

Per tant, volem reclamar i reivindicar el conjunt d'aquest sector en la seva funció educativa –en la seva funció educativa, ens sembla que és molt important remarcar-ho– i també el seu paper fonamental en la construcció i consolidació de la nostra comunitat i de les xarxes de solidaritat i de les xarxes integratives i inclusives en la nostra societat.

Per tant, aquest sector requereix un suport públic fonamental, i més en èpoques de crisi i en èpoques de pandèmia. Per tant, no pot ser objecte de polítiques públi-

ques de segon ordre o de tercer ordre, no, no; ha de ser objecte d'unes polítiques públiques molt centrals, perquè, vist en el seu conjunt..., també en cadascuna de les seves parts, però vist en el seu conjunt, representa un sector fonamental en la construcció de la nostra societat.

La segona cosa que volem remarcar. Creiem, a la vista dels fets i a la vista de les dades, que són sectors segurs, des d'un punt de vista epidemiològic, des d'un punt de vista de riscos de transmissió. Són sectors segurs. Molt més, segurament, que altres sectors dels quals des del Govern se n'acredita l'absoluta seguretat i nosaltres no ho compartim, com per exemple molts centres de treball, sobre els quals no hi ha, des del nostre punt de vista, una acció suficientment decidida per tal de garantir que aquesta seguretat és tal; per no parlar del transport públic i de l'amuntegament i de la massificació en determinats transports públics.

Només per posar dos exemples comparatius, nosaltres considerem que, a la vista de les dades disponibles, podem assegurar que aquests sectors dels que estem parlant són sectors amb un alt nivell de seguretat i que encara podrien ser-ho més si rebessin el suport públic, el suport necessari des de les polítiques públiques. És més, són sectors que jo crec que són molt referencials i exemplars en lo que és l'esforç per adaptar-se a la situació de la pandèmia. Són entitats, són activitats, són col·lectius i institucions que han fet un especial esforç de referencialitat i d'exemplaritat per tal d'adaptar la seva activitat, els seus espais i les seves relacions socials a la situació de prevenció sanitària per la Covid-19.

Per tant, és un sector essencial en la nostra societat. D'altra banda, és un sector que considerem segur i paradoxalment és un sector que ha hagut de fer un esforç enorme de supervivència a través del període de confinament, que l'ha paralytitzat absolutament, que pateix una davallada important de les inscripcions i de la participació, en fi, per la situació d'inseguretat, d'incertesa i per la davallada de recursos econòmics de moltes famílies, i que no rep des del nostre punt de vista el suport públic necessari, deixant treballadors, treballadores, autònoms, autònomes, entitats i empreses molt a la intempèrie.

I en aquest sentit volem insistir, eh?, remarcuem la importància educativa d'aquest sector; allò que l'escola iguala, si després l'extraescolar, el lleure, l'esport, les educacions artístiques ho desiguala, el que construïm per un costat, ho destruïm per l'altre. Per tant, és important mantenir l'activitat equitativa i igualitària també en aquest sector i donar-li el seu pes educatiu. I és per això que en aquest sentit nosaltres considerem que el decret que avui ens presenten, per un cantó, és insuficient des del punt de vista econòmic; els imports, les quanties, sincerament, es mouen molt més al nivell de l'almoïna que no a una inversió pública necessària. *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)* Acabo president.

No les tenim totes que, malgrat la modificació, no estressem el sector amb un a correu, amb una cursa, eh?, per tal de no quedar fora. Per tant, això és important vetllar-ho. I no resol un tema molt important que és l'accessibilitat igualitària de tota la població a aquesta activitat. Per tant, calen prestacions socials i econòmiques a les famílies per accedir universalment a aquesta activitat, i, d'altra banda, que això en permeti una accessibilitat generalitzada.

Per tot això, per la necessitat de fomentar un suport públic que encara aquest decret no ofereix, nosaltres ens abstindrem.

Gràcies, president.

El vicepresident segon

Gràcies, diputat. Té, en nom del Subgrup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, la paraula el diputat senyor Santi Rodríguez.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, vicepresident. Conseller, diputades, diputats, nou decret llei amb ajuts a un altre sector, en aquest cas, lleure educatiu, activitats extraescolars, instal·lacions

juvenils, i el primer element que jo volia constatar amb relació a aquest decret llei, que jo crec que algú ja se n'ha adonat i per això hi ha hagut ja una primera rectificació, és la uniformitat i la linealitat dels ajuts a cadascun dels agents d'aquests tres sectors, no?

I m'imagino que això és el que ha provocat que, per exemple, en l'àmbit de lleure educatiu s'hagi diferenciat aquelles entitats i aquelles empreses que ofereixen el lleure educatiu de dilluns a divendres i altres en el cap de setmana. Llavors, unes s'han quedat amb l'import lineal de 1.500, d'altres han passat al grup dels 3.500, i això jo crec que és bastant més profund. Segurament..., segur, no es pot simplificar tant els ajuts que requereixen, i perquè siguin proporcionats també al nivell d'activitat de cadascuna de les entitats o les persones o de les empreses que rebin aquests ajuts, no? Per tant, aquest és el primer element que jo crec que queda ratificat, efectivament, amb la rectificació que es fa a continuació.

Segon element. Tampoc... Això és bastant transversal en totes les ajudes que està traient el Govern en aquests mesos de pandèmia i de decrets lleis per intentar compensar, no? És la desproporció; ho diem també al matí, no?, és la desproporció entre uns ajuts i uns altres ajuts. Clar, a nosaltres no ens semblen malament, aquests imports. Segur que per a les persones, a moltes, els semblaran poc. Ja hem rebut alguna queixa de que això és minso, i, segurament, en funció de les dimensions de les entitats i de les empreses, doncs, aquests imports siguin minsos. Però en el moment en què fem comparacions amb altres sectors és quan comencen a grinyolar les coses. No li atribueixo la responsabilitat a vostè, atribueixo la responsabilitat al Govern i a la necessitat de coordinar les mesures que s'adopten. Per exemple: bars, restaurants, hostaleria; l'ajut ha sigut de 1.500 euros, 1.500, eh? Bé, i segurament, en funció de les dimensions, doncs, tornem a estar exactament igual, no?: la manca de proporcionalitat entre uns i altres.

Però també, per exemple, parlem d'autònoms, als quals, per cert, aquestes mateixes..., els mateixos autònoms que es destinessin a aquestes activitats podrien accedir als ajuts per a autònoms i podrien accedir també a aquests ajuts. En canvi, als autònoms se'ls dediquen 20 milions d'euros, igual que en aquest sector, i em sembla magnífic per aquest sector, però, clar, és que d'autònoms n'hi han 550.000. I llavors passa el que passa –passa el que passa. I, per tant, aquesta desproporcionalitat, no?

I aprofito per enllaçar amb el següent element, que és que menys mal que va tenir temps de corregir l'ordre cronològic. Ni em puc arribar a imaginar fins i tot..., perquè això era el 10 de novembre, el dia que el Govern aprovava aquest decret, que era el mateix dia que estava havent-hi el «pollastre» a la web per demanar els ajuts als autònoms, no? I això els va permetre poder corregir cap a... Hi han tres possibilitats amb la concurrència no competitiva: una, exhaurir, i, per tant, per temps, qui més corre és qui s'ho endú primer; una altra és proporcionar, és a dir, en funció del nombre de sol·licituds, dividir la partida total entre les persones que ho han sol·licitat, i la tercera és la que han adoptat, ampliar el crèdit, perquè tots aquells que ho demanin tinguin accés a aquest ajut. Per tant, des d'aquest punt de vista han encertat amb la rectificació.

I els dos últims elements, no?, la comunicació de dades entre Educació i Salut, i l'obligatorietat de les mesures d'autoprotecció als centres educatius. Res a dir, més enllà de que el curs va començar el 14 de setembre i aquesta mesura la van adoptar el 10 de novembre, no? Imagino que l'acaben adoptant perquè després han trobat problemes i complicacions en el funcionament ordinari, i, per tant, d'aquesta manera ho han volgut anar corregint. Ho podem entendre, eh?, però en qualsevol cas entenem també que nosaltres ens abstindrem en la votació d'aquest decret llei.

Gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, diputat. Té la paraula ara, en nom del Grup Parlamentari Republicà, la diputada senyora Mònica Palacín.

Mònica Palacín París

Moltes gràcies, vicepresident. Conseller, diputades, diputats, personal de la cambra... Bé, avui, doncs, tornem a portar a debat, com tots vostès, diputats i diputades que ja m'han precedit en el torn de la paraula, han comentat, aquest decret llei; decret llei, doncs, en vigor des del 10 de novembre, decret llei que crec que tan important és avui la ratificació, la validació d'aquest decret, com la que posteriorment, al Ple següent, trobarem també respecte a la modificació del decret 43, pel que fa referència als elements que el mateix conseller ens ha estat explicant.

I un nou decret per donar resposta de la manera més ràpida..., entenc que no la que agradi a tothom, però la més ràpida possible, i des del reconeixement als sectors que desenvolupen la seva activitat al voltant de l'educació en el lleure, de les activitats conegudes, no?, aquest ventall tan gran d'activitats conegudes com extraescolars, que representen, doncs, les activitats formatives, esportives, lúdiques, i després també les instal·lacions juvenils. Aquest terme, que l'utilitzem, doncs, algun dels diputats i diputades, aquest «fora escola» al qual fem molta referència, no?, quan ens referim a aquesta educació a temps complet, ha de ser entès des del concepte més ampli. I, per tant, posar en valor totes aquestes activitats, cadascuna d'elles, des de la seva peculiaritat, en l'àmbit de l'educació en el lleure..., són importants a l'hora de tractar-les també com a part d'aquesta educació, com deia, a temps complet dels nostres infants i joves.

Des de la pandèmia, hem agraït sempre que hem pogut, des d'aquí el faristol o des de qualsevol altre lloc..., hem agraït la tasca a la comunitat educativa, no? N'hem parlat sovint quan hem fet referència a mocions o propostes de resolució: l'agraïment a la comunitat educativa pel que ha representat l'obertura de les escoles i la continuïtat del curs en benefici, no?, d'aquesta educació dels nostres infants i joves.

Però avui també que tenim aquesta oportunitat crec que també això és un altaveu per donar les gràcies enormement a tot el sector del lleure, en tota la seva extensió, al que organitza les extraescolars als centres, a aquelles federacions i coordinadores també d'entitats de lleure, a tantes i tantes persones autònomes, com s'ha dit també aquí, que la majoria de vegades són persones joves, i, per tant, doncs, en situació laboral precària. A ells també moltíssimes gràcies per fer aquesta tasca; també a les associacions de mares i pares que organitzen aquestes activitats de lleure als centres, i a empreses també de l'àmbit i als centres educatius. S'han adaptat a les circumstàncies. Gràcies per la resiliència davant de les adversitats i per seguir posant els infants i els joves al centre de les seves activitats, sempre exigents amb la seguretat i la prevenció. Perquè també s'ha dit aquí, tots ho sabem. És a dir, aquest tipus d'activitats..., s'han demostrat segures, com estan sent les escoles segures, i això es veu, doncs, amb els índexs i amb les dades que podem tenir, diàries, respecte als centres; també aquest tipus d'activitats, perquè al darrere hi ha molta gent responsable i vetllant perquè aquestes activitats ho siguin.

Però sí que és cert que s'havia de triar i, en un moment donat, el 29 d'octubre, és cert que tot s'atura per aquestes activitats. I fruit de la voluntat del Govern de prendre decisions..., decisions que poden no agradar, i és evident que hi ha sectors que les decisions que va prenent el Govern no les comparteixen, però, en tot cas, una necessitat per frenar els contagis, per frenar la pandèmia i per frenar el grau de socialització, que moltes vegades no és el problema l'activitat que es duu a les mateixes activitats extraescolars, sinó el grau de socialització que es genera al voltant d'aquestes activitats extraescolars amb mares i pares acompanyant la canalla a les activitats, que ja no formen part d'aquests grups bombolla o d'aquests grups estables

en els centres educatius. Per tant, es genera molta socialització al voltant de totes aquestes activitats.

Aquesta mesura, aquest decret d'avui, el que vol i el que planteja..., amb aquestes tres modalitats, que entenem i crec que tothom..., la seva reflexió ha estat de que són encertades... Per tant, adaptar també i modificar aquest decret amb la incorporació també de les instal·lacions juvenils també és important, no?, grans afectades –ho han dit companys i companyes– quan, des del tancament del març, la majoria d'activitats de les escoles, casals, colònies a la primavera, etcètera..., tot això queda truncat. I, per tant, ha costat molt i molt refer-se malgrat que s'ha intentat reactivar l'activitat lúdica a l'estiu. Per tant, totes aquestes activitats o modalitats –perdó– queden recollides en aquest decret.

Quan es parla –fer una menció, eh?– de les activitats extraescolars, crec que és important també matisar aquelles organitzades als centres educatius, i, per tant, aquestes segurament no han vist tan afectades les mesures del 29 d'octubre, perquè permetien que es continuessin fent algunes d'aquestes activitats sempre que mantinguessin els grups estables en les activitats. Però sí que l'afectació, diguéssim, fora d'aquests centres educatius, en les activitats organitzades per empreses, organitzades per centres privats, organitzades pel que dèiem, eh?, federacions o coordinadores d'entitats del lleure, han quedat, certament, molt afectades. I dins d'aquestes també fer una menció del que implica la riquesa d'aquest concepte que coneixem com a «extraescolars», però que també és molt ampli, dintre dels estudis no reglats, el reconeixement a les escoles de música, a les escoles de dansa, però, certament, també a tots aquells estudis artístics que comporten un inici, no?, una base, una cantera per estudis posteriors.

Aspectes també d'aquest decret que voldria mencionar. Un d'ells és el que comentàvem ara, que entenc que, de les seves paraules, doncs, tots els grups parlamentaris, exceptuant els dos que donem suport al Govern, faran una abstenció..., entenc que, amb la matisació d'aquestes incorporacions al Decret 43, aleshores el seu vot serà favorable, no?, perquè anirem incorporant totes aquestes coses que vostès avui reclamaven i que deien que s'abstenen perquè, bé, aquest decret 41 no incorpora allò que sí que incorpora el 43. Per tant, en el 43 ens veiem, diguéssim, no?, a l'hora de votar.

Però en tot cas crec que és destacable aquesta incorporació, en el 43 que vindrà, respecte al procediment de concessió. I és evident que és important que tothom que compleixi els requisits, independentment de l'ordre de la sol·licitud, doncs, disposarà d'aquest ajut. I, evidentment, amb una partida..., que crec que el compromís del conseller és inqüestionable..., de l'augment de la partida d'aquests recursos.

També són aspectes destacables l'aspecte del tractament de dades, per tant..., com integrar el Cens Covid salut-escola. Creiem que això ha de permetre, no?, entre molts elements, la traçabilitat, sortint de la mateixa comunitat educativa per fer aquest control i aquesta vigilància epidemiològica, i el control de les salutis públiques, que és una competència atribuïda a Salut, i, per tant, tot això vincula molt la feina en conjunt d'aquests departaments.

Després també certament el curs va començar el 14 de setembre, però també és cert que el curs és una cosa no estàtica i, per tant, passen coses, es detecten coses, i és cert que s'havien detectat algunes reticències en alguns cops que han hagut d'assumir les direccions del centre, com per exemple el tema de l'autoprotecció i, en aquest cas, el tema de mascarates. Per tant, nosaltres entenem que aquest punt, aquesta obligació d'adoptar mesures d'autoprotecció i de «normatitzar» aquest aspecte, doncs, el que fa és donar aquest suport legal a les direccions dels centres educatius davant del control del compliment d'aquestes mesures de protecció. Per tant, tot allò que serveixi per donar un suport legal a les direccions i, per dir-ho d'alguna manera, alliberar-les d'una part de la tasca com era el control de dades o com és el control de la protecció és important.

I també aquesta disposició addicional creiem que determina el compromís del departament, ja realitzant-se ara, perquè ja hem tingut grups confinats, ja hem tingut alumnes confinats, i, per tant, respecte a garantir els ajuts individuals de menjador, regulant-ho des del criteri d'aquesta voluntarietat de les famílies, havent de notificar si volen ser usuàries d'aquest servei, del mètode del repartiment, dels costos, del finançament, entre d'altres.

Nosaltres, per acabar, valorem aquest decret com un nou esforç del Govern per donar resposta a les dificultats per les que ha passat aquest sector havent hagut d'anullar la seva activitat o bé havent hagut d'aplicar les mesures de seguretat i la reestructuració dels espais per tal de donar compliment a la seva activitat.

Per tant, nosaltres sí, conseller, que donarem suport a aquest decret.

El vicepresident segon

Gràcies, diputada. Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, el diputat senyor Xavier Quinquilà.

Xavier Quinquilà Durich

Gràcies, vicepresident. Conseller, diputades, diputats, aquest decret de mesures extraordinàries adreçat específicament al sector del món de les extraescolars, el món de l'educació en el lleure, com ja s'ha dit, vinculat a un proper decret que passarà a aprovació durant el proper Ple i sobre el qual tampoc no m'estendré, perquè crec que s'ha fet ja una explicació profusa, i sobre el qual, doncs, d'entrada ja manifesto que hi donarem ple suport, és un decret que, en aquest sentit, considerem necessari, indispensable, per preservar aquest sector. S'ha dit, tothom hi ha coincidit, que estem parlant d'un sector nuclear, d'un sector estratègic, d'un sector molt important; un sector, a més a més, que ha estat molt molt afectat i continua molt afectat per les restriccions, per les limitacions a causa de la pandèmia; un sector que està conformat en un gruix molt important per entitats sense ànim de lucre, per petites empreses, per autònoms; per tant, un sector amb un poc o nul coixí econòmic per poder afrontar una situació extrema com la que està vivint, com la que ha viscut i com la que encara continuarà vivint, i, per tant, un sector que mereix òbviament el suport i aquestes mesures que acompanyen el decret.

S'ha parlat, entre d'altres, eh?, de les cases de colònies, un sector especialment afectat, un sector que ja des del primer moment va veure pràcticament interrompuda la seva activitat, i un sector, per posar un exemple, que, a més a més, té unes fortes despeses estructurals. I, per tant, són sectors que realment si no podem tirar endavant mesures com la que avui aprovem..., són sectors que difícilment podran sobreviure. I aquest és un objectiu central, perquè si parlem que és un sector estratègic, un sector nuclear, necessitem per damunt de tot preservar la continuïtat d'aquest sector; un sector que està en molts àmbits en les fronteres, amb fronteres amb àmbits diversos: a Educació, Joventut, Treball, Afers Socials... Per tant, aquest sector també pateix aquestes fronteres, crec que n'hem de ser conscients, fronteres que en aquest sentit també hem de fer autocrítica: l'Administració no ho posem, no ho posa fàcil, perquè precisament aquest treball transversal a vegades és complex de desenvolupar.

En qualsevol cas és un sector central perquè està situat en aquest paradigma que anomenem polítiques 360, que sabem que són un factor clau de cohesió social, però també un factor clau en l'èxit educatiu. I com que un dels objectius prioritaris de les polítiques educatives d'aquest país és justament avançar en la implementació d'aquest model d'escola integral, d'aquest model sobre aquesta idea, aquesta vessant comunitària 360, és no només important preservar el sector sinó també avançar justament aquesta integració del temps lectiu i no lectiu, de l'àmbit formal i no formal, impulsant la col·laboració entre els diferents actors, entre els diferents centres, en el marc de les zones educatives, potenciant, i s'ha anomenat, els plans educatius d'entorn, etcètera; és a dir, tot allò que ens permeti donar un impuls a aquest canvi de paradigma.

Tot això fent-ho, hi insisteixo, amb una màxima que és la preservació; però no només la preservació: tenim assignatures pendents que situacions complexes com les que estem vivint fan més evidents. I és que estem davant d'un sector, i s'ha comentat, molt divers, molt plural, molt atomitzat; és un sector que, de fet, no el coneixem en la mesura que hauríem de conèixer, i, per tant, al que ens haurem d'emplaçar, a banda de preservar-lo, és de conèixer-lo, i això vol dir, entre altres coses, crear un mapa de serveis educatius d'àmbit no formal; això vol dir avançar justament en aquest reconeixement i en la seva integració dintre del sistema. I no ho farem si no tenim primer un previ coneixement de quins són els actors que el conformen, què és el que ofereixen, qui són, qui són els professionals que desenvolupen les tasques, molt diverses i plurals; professionals que estem parlant de milers de professionals que intuïm però que tampoc coneixem en profunditat, des d'educadors de menjadors o d'activitats extraescolars fins a professionals professors altament especialitzats en matèries molt diverses. I, per tant, estem davant d'un sector molt soterrat, però que té no només una importància dintre del sector educatiu, sinó que també des de l'àmbit de l'impacte laboral, doncs, té efectivament una rellevància que cal reconèixer.

I, per tant, a banda de la preservació, a banda del coneixement que necessitem, necessitem també una tercera pota per avançar en aquesta consolidació, i és avançar també en el que és la regulació del mateix sector; és a dir, regulació perquè hem de ser capaços de garantir la qualitat, hem de ser capaços també de garantir el seu reconeixement educatiu, social, també laboral, i hem de, a partir d'aquí, facilitar la seva integració, d'una forma efectiva, dintre del que és el mateix sistema.

I vull aquí fer un esment, a tall d'exemple, d'una excepció, i és que parlem d'un sector com si fos un tot, però si ens fixem, per exemple, en els ensenyaments artístics, són ensenyaments que estan regulats, a diferència de la resta del sector; són ensenyaments de règim especial, són ensenyaments que sabem que n'hi ha de reglats i de no reglats, tots ells regulats, i això és important. Tenim un nivell elemental, en aquest cas, de música o dansa que no està reglat; per tant, no hi ha una obtenció de títol. Però jo crec que hem de ser conscients que, sense voler, hem anat caient en una sèrie d'equívocs, perquè, en aquest cas, els ensenyaments artístics de música i dansa no reglats estan regulats, tot i que també n'hi ha que es poden desenvolupar fora de la regulació, perquè per això hi ha centres autoritzats i centres no autoritzats. Jo sé que és una mica galimaties això, eh?, però és important que siguem conscients que tenim un galimaties, i aquest galimaties és el que ha provocat que hagin patit tancaments, restriccions, que tenen un impacte educatiu important sobre els alumnes, sobre uns itineraris acadèmics que, s'ha dit, tenen una continuïtat en el temps, que deriven sobre uns ensenyaments professionals i, fins i tot, cap a unes expectatives professionals a nivell superior. I que, això, hem de reconèixer que d'entrada té un impacte acadèmic que cal tenir en compte. I que, per tant, entenem que caldria contemplar la necessitat que, en aquest cas, ensenyaments que estan regulats tinguin el reconeixement de servei essencial. És una cosa que caldria, en tot cas, replantejar.

Però el que també caldria replantejar és aquest galimaties que es diu «règim especial», que, si em permeten la llicència, quasi sembla més un règim carcerari que no pas la denominació d'uns ensenyaments, en aquest cas, eh? Per tant, aquí tenim un repte important, i és que hem de donar-hi el tomb, hem de superar aquest model, hem de normalitzar i integrar, en aquest cas, els ensenyaments artístics dintre del que seria el sistema educatiu amb estàndards europeus, i sobretot això, evitar aquests equívocs.

Més enllà d'aquesta anomalia, jo diria que el sector en el seu conjunt pateix una anomalia global que cal corregir. Per tant, si volem avançar realment en polítiques d'educació 360, si volem consolidar el nou rol de l'escola com una peça que forma part d'un tauler plural, ric, divers, comunitari, amb moltes més peces, en tot això que diem, eh?, les extraescolars, el lleure educatiu..., si aconseguim que puguin jugar

plegades des de la suma, des de la complementarietat dins d'un projecte comú, sense cap mena de dubte donarem un salt qualitatiu al nostre sistema educatiu.

Necessitem, doncs, hi insisteixo, avançar en la seva regulació. Primer, en la seva preservació, per això estem aquí. Però també en la seva regulació. I, per tant, estem davant d'un decret que, hi insisteixo, és un decret necessari, és un decret –crec que hem de ser també honestos– insuficient, perquè les urgències són moltes i les disponibilitats limitades. I permetin-me recordar que amb l'endèmic dèficit fiscal que patim, doncs, tenim les eines que tenim. I, per tant, més enllà de donar-hi suport, ens hauria de servir per reconèixer que hi ha unes deficiències no només conjunturals sinó també estructurals a les quals hem de donar-hi resposta.

I penso que aquí hauríem d'aprofitar per emplaçar-nos, per posar-nos a treballar i per poder donar aquest salt qualitatiu en el present, però també en el futur del sector.

El vicepresident segon

Gràcies, diputat. Acabat el debat, els faig avinent que la votació sobre la validació del Decret llei 41/2020 es farà aquesta tarda un cop s'hagi substanciat el novè punt de l'ordre del dia.

Decret llei 40/2020, del 10 de novembre, pel qual s'autoritza la creació de 245 places del Cos de Mossos d'Esquadra

203-00066/12

El sisè punt de l'ordre del dia és: debat sobre la validació del Decret llei 40/2020, del 10 de novembre, pel qual s'autoritza la creació de 245 places del Cos de Mossos d'Esquadra. Té la paraula per presentar-lo el conseller senyor Miquel Sàmper.

El conseller d'Interior

Gràcies, vicepresident. Diputades, diputats, comparec avui davant de tots vostès per presentar el Decret llei 40/2020, com deia el vicepresident, que, com vostès saben, va ser aprovat per part del consell executiu el passat 10 de novembre.

Començaré exposant breument la situació del Cos de Mossos d'Esquadra a dia d'avui, i ho faré remuntant-me a la junta de seguretat que es va celebrar l'any 2006. En aquell moment, la Generalitat de Catalunya i el Ministeri de l'Interior van fixar de comú acord el sostre d'efectius de Mossos d'Esquadra en el número de 18.267 membres, a assolir després del desplegament.

El Cos de Mossos d'Esquadra va arribar a tenir en un moment determinat 17.138 agents, el juliol del 2012, però com cada any es perden efectius per baixes, per defuncions, jubilacions, excedències, etcètera, que no es poden cobrir amb interins, més de catorze anys després, el Cos de Mossos d'Esquadra té actualment 16.864 efectius; és a dir, 1.403 menys dels que s'havien acordat com a sostre a la Junta de Seguretat de Catalunya de l'any 2006.

Davant d'aquest dèficit estructural que s'ha generat, es va aprovar el Decret llei 40/2020, de 10 de novembre, pel qual s'autoritza la creació de 245 places del Cos de Mossos, que, sumades a les vacants ja existents derivades de jubilacions i altres situacions, permeten disposar de les places que s'incorporen a l'oferta pública fins a les 435 en total.

Faig una petita menció al context global. Fets aquests apunts sobre la situació del personal de Mossos, vull citar també que les polítiques de contenció de la despesa que l'Administració de la Generalitat de Catalunya va haver d'aplicar en exercicis pressupostaris anteriors, atesa la conjuntura econòmica d'aquell moment, van limitar de forma notable l'aprovació d'ofertes d'ocupació pública per a la incorporació de personal nou a l'Administració de la Generalitat durant un llarg període de temps.

Aquesta situació ha acabat incidint de forma especial en l'àmbit de la seguretat, atès que s'ha vist afectada la plantilla de la Policia de la Generalitat - Mossos d'Es-

quadra per la manca d'incorporacions de nous efectius i la impossibilitat de fer interinatges per cobrir aquests serveis.

Davant d'aquest dèficit estructural en aquestes plantilles, que col·loca aquests cossos en una situació significativament deficitària d'efectius –una situació que ens preocupa com a responsables del Departament d'Interior i que estic convençut que comparteixen–, es va dictar aquest Decret llei 8/2018, de 20 de desembre, pel qual s'autoritzava la creació de 750 efectius del Cos de Mossos d'Esquadra i 250 places del Cos de Bombers de la Generalitat, i també el Decret llei 14/2019, de 17 de setembre, pel qual s'autoritzava la creació també de 750 places del Cos de Mossos d'Esquadra i 250 places del Cos de Bombers de la Generalitat.

Des del Govern de la Generalitat es va decidir procedir amb urgència a la creació de noves places del Cos de Mossos d'Esquadra amb l'objectiu de reforçar-les, fins, com els comentava anteriorment, assolir el nombre d'efectius acordat per la Junta de Seguretat de l'any 2006 i per cobrir les mancances estructurals que arrossega el cos, agreujades, ara molt, amb l'existència de la crisi sanitària causada per la Covid-19.

Al setembre de 2020, la plantilla del Cos de Mossos d'Esquadra compta amb un nombre d'efectius inferior a la xifra acordada a la Junta de Seguretat de l'any 2006. A més, el pas del temps i els canvis del context social fan necessària una nova valoració quantitativa de la dimensió de la plantilla de la Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra acordada a la junta de seguretat per assolir la ràtio òptima en relació amb la població.

Tanmateix, no cal oblidar, no es pot oblidar, que actualment el nivell d'alerta terrorista declarat continua sent de 4 sobre 5, la qual cosa fa encara més urgent i inajornable la creació de noves places.

Així doncs, resulta del tot, com deia, inajornable, amb caràcter d'urgència, la creació d'aquestes noves places per a una prestació adequada del servei públic de seguretat, atès que el Cos de Mossos d'Esquadra garanteix les necessitats de seguretat i la protecció de les persones i béns del tot essencials a la nostra societat.

És per això que, a l'efecte d'atendre les esmentades necessitats del Cos de Mossos d'Esquadra i per complir el pla de govern de la dotzena legislatura, aprovat el 25 de setembre del 18, els compromisos adquirits pel Govern en seu parlamentària i les mocions aprovades pel Parlament de Catalunya, la 35/XII, de 18 de desembre de 2018, la 287/XII, de 13 de febrer del 19 i la Resolució 356/XII, de 27 de març del 19, escau procedir a la creació de 245 places de la categoria de mossos de l'escala bàsica del Cos de Mossos d'Esquadra.

Recordin que el Govern, mitjançant l'Acord de 21 de juliol de 2020, va ratificar l'acord de 2 de juliol de 2020 entre el Departament d'Interior i les organitzacions sindicals de la Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra sobre la jubilació anticipada i altres millores de les condicions laborals.

En aquesta compareixença que els faig avui per justificar la necessitat de la mesura, també vull exposar-los breument el context legislatiu que ha emparat la mesura que avui els presento. Com vostès saben, la Llei 4/2020, de 29 d'abril, va aprovar els pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2020, i les dotacions i crèdits previstos són els que consten a l'esmentada llei.

Tanmateix, la Llei 6/2018, de pressupostos generals de l'Estat per a l'any 2018, prorrogada per l'Acord de govern de l'Estat de 27 de desembre del 19, regula en el seu article dinovè l'oferta d'ocupació pública, i, concretament, en l'apartat setè del precepte esmentat, s'atribueix el caràcter de legislació bàsica entre d'altres als apartats 1 i 6, i són precisament aquests apartats en els que s'empara el decret de convocatòria que el Govern –i que avui vinc a defensar davant de tots vostès– ha decretat.

Així doncs, l'apartat 1.5 de l'article 19 de la Llei 6/2018, de 3 de juliol, ens permet una taxa de reposició d'efectius del 115 per cent en relació amb els cossos de la policia autonòmica.

Pel que fa a l'apartat sisè de l'article 19 de la Llei 6/2018, estableix que, i llegeixo literalment, «la taxa de reposició d'un o diversos sectors o collectius prioritaris es podrà acumular a d'altres sectors o collectius prioritaris. A aquests efectes es consideren prioritaris per a totes les administracions públiques els sectors i collectius enumerats a l'apartat 1.5 de l'article 19. Igualment, la taxa de reposició dels sectors no prioritaris es pot acumular en els sectors prioritaris».

Atès, doncs, que s'atribueix al Govern de la Generalitat la competència per aprovar l'oferta d'ocupació pública, i que l'article 25 del mateix Decret legislatiu 1 del 97 determina que el Govern pot autoritzar l'aprovació successiva d'ofertes parcials d'ocupació pública dins del mateix exercici pressupostari per tal de garantir el funcionament adequat dels serveis, el Govern de la Generalitat, sota l'impuls del departament que dirigeixo en l'actualitat, va procedir a l'acumulació de les taxes de reposició d'efectius corresponents a d'altres sectors o collectius a les taxes del Cos de Mossos d'Esquadra com a sector que s'ha de cobrir amb caràcter prioritari.

En aquest sentit, la creació de 245 places del Cos de Mossos d'Esquadra s'ajusta a les taxes de reposició esmentades, gaudeix de la cobertura pressupostària necessària i esdevé una necessitat imperiosa a la que calia donar compliment de manera inajornable.

I, per tant, i en ús de l'autorització concedida en l'article 64 de l'Estatut d'autonomia, a proposta del conseller d'Interior, del vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda i del conseller de Polítiques Digitals i Administració Pública, i d'acord amb el Govern, al Consell Executiu del passat 10 de novembre del 2020 es va autoritzar la creació d'aquestes 245 places del Cos de Mossos d'Esquadra de la categoria de mosso de l'escala bàsica.

Com poden observar, aquest Decret Llei 40/2020 és la demostració que la seguretat és una prioritat per l'actual Govern de la Generalitat. La seguretat és un element clau per garantir la qualitat de vida de la ciutadania; ens serveix per garantir la democràcia, la convivència i també per protegir les persones i els béns. I això ho hem de fer amb professionals de la seguretat que estiguin ben formats i amb els mitjans adequats per aconseguir-ho. Caldrà seguir treballant perquè amb aquests efectius, amb aquestes places, no n'hi ha prou, en necessitem més, però aquest esforç és el que hem estat capaçs de fer fins al moment.

Treballem per reforçar el model de seguretat i emergències en un context de moltes mancances que, en la vessant de recursos humans, no podem resoldre amb d'interinatge i per tant hem d'actuar. El nostre país ha viscut situacions extremes i ha estat gràcies a la dedicació d'aquests professionals que s'ha pogut fer front a aquestes situacions. Ningú pot dubtar de la professionalitat del Cos de Mossos d'Esquadra. Deixin-me recordar una dada que sempre m'agrada dir, i és que en la darrera enquesta del centre d'opinions s'indicava que la ciutadania puntuava amb un set sobre deu l'actuació dels Mossos i dels cossos d'emergència en la gestió de la crisi de la Covid-19. Això, lluny de fer-nos abaixar la guàrdia, ens esperona a continuar treballant perquè sempre hi hagi camp de millora, que nosaltres intentarem recórrer.

Moltíssimes gràcies, diputades, diputats, vicepresident.

El vicepresident segon

Gràcies, conseller. Ara, per fixar la seva posició, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, el diputat senyor Alfonso Sánchez.

Alfonso Sánchez Fisac

Gracias, presidente. Vicepresidente, diputados, diputadas, *conseller*, bien, hoy el Govern nos presenta un decreto ley para la convocatoria de 245 plazas de Mossos d'Esquadra, la 40/2010, del 10 de noviembre. Desde Ciutadans, le damos la bienvenida a esta futura convocatoria tan necesaria como insuficiente para un cuerpo cada día más abandonado por el Govern.

Como ustedes bien sabrán, desde la Comisión de Interior les hemos instado hasta la saciedad de la necesidad de dotar a los Mossos d'Esquadra de los medios materiales y humanos que sean necesarios para poder realizar su trabajo con todas las garantías de seguridad, en favor, por supuesto, de los ciudadanos a los que deben servir y proteger. Desde aquí ya les adelanto que seguiremos igual de insistentes para que se realicen nuevas convocatorias en los próximos años, una tarea que no solo tienen pendiente ustedes, sino que también han tenido pendiente todos sus predecesores y tendrán pendiente sus sucesores. La situación de los Mossos d'Esquadra pasó hace unos años de ser complicada a ser insostenible: no cumplimos con las ratios para garantizar la seguridad de los ciudadanos.

Según los sindicatos, estiman que la comunidad autonómica de Cataluña necesita en torno a 22.000 efectivos para estar bien; no sobrados, sino para estar como deberíamos de estar.

Ustedes mismos en su decreto explican que no cumplimos con los mínimos exigidos en la Junta de Seguridad de Cataluña de 2006, de hace catorce años, y deberíamos de tener actualmente más de dieciocho mil y no llegamos ni tan solo a diecisiete mil efectivos. Y todo ello unido a que estamos en un nivel 4 sobre 5 en alerta terrorista.

Como entenderán, la preocupación es general, tanto dentro como fuera del cuerpo. Los sindicatos, los agentes e incluso la sociedad son conocedores de los problemas internos que tiene el Departament d'Interior, así que ya nos podemos imaginar el ambiente irrespirable que se debe de vivir desde dentro. Si desde fuera se da esa imagen, a nivel interno debe ser un infierno. Y no crean que 245 nuevas plazas van a calmar los ánimos. Los Mossos han aguantado lo indecible. Y que todas las escalas se hayan unido en contra del Govern por el bien del cuerpo y de la sociedad a la que protegen es síntoma de que el departamento y su *conseller* no han estado a la altura de la gestión de la policía autonómica. Llegan muy tarde, hace cinco años o incluso antes del *procés*. Entonces ya tendrían que haberse convocado estas plazas para acceder al Cuerpo de Mossos d'Esquadra.

Y ahora que abren este nuevo proceso de selección, nos asalta una duda: ¿Cómo harán esa selección? ¿Será como las últimas pruebas de la convocatoria de Bomberos de la Generalitat? Hicieron tres pruebas: prueba de conocimientos, como es habitual, el psicotécnico y una nueva prueba de personalidad. Un 45 por ciento de los examinados no superó la prueba de personalidad; 488 aspirantes. Según los expertos en preparar este tipo de entrevistas y procesos selectivos, un porcentaje tan alto de suspensos no es creíble. De hecho, en varias convocatorias anteriores este porcentaje era en torno al 8 por ciento. A raíz de la polémica generada por esta prueba, la empresa que comercializaba esta prueba que se hizo a nivel externo, la ha retirado del mercado, y, por lo tanto, el acceso también al resultado de esta evaluación, por lo que los aspirantes afectados no han podido reclamar una revisión al no existir copia de la prueba corregida.

¿Por qué se esconden los resultados? ¿Por qué los aspirantes no pueden realizar una revisión de la prueba de personalidad? Porque ustedes realizan unas pruebas de personalidad de pureza separatista, unas pruebas donde importa más tu perfil ideológico que tus méritos y capacidades, siendo requisito indispensable que la prueba de personalidad fuese favorable. Puedes haber sacado un diez en la prueba de conocimientos, puedes haber superado el psicotécnico, que es una prueba homologada, pero si no nos gustas como eres, no entras.

¿Cómo puede ser que hayamos pasado de un 8 por ciento de no aptos de manera estable durante el tiempo a un 45 por ciento? No queremos que ocurra lo mismo con esta convocatoria de Mossos d'Esquadra. Qué locura, ¿verdad?, lo que acabo de decir.

Y es que hay algunos hechos que hace que se siembre la duda sobre este proceso de selección. Ustedes ya han puesto a prueba estos métodos, ustedes han realizado un

simulacro con la guardia pretoriana del fugado Puigdemont y del expresidente Torra eligiendo a aquellos que lo dieran todo por la patria, donde iban superando diferentes entrevistas personales para proteger al expresidente Torra durante su jornada y al fugado Puigdemont durante sus horas libres. O peor todavía, a Víctor Terradellas, implicado en el caso Volkhov, se le encontró una libreta con la cual supuestamente creó listas políticas de agentes de Mossos d'Esquadra según su –y cito textualmente– patriotismo, carisma, lealtad institucional e incluso orientación sexual, como denuncia Gaylespol, la Asociación de Policías LGTBI a nivel nacional.

Había algunas anotaciones extra, en esta lista de Víctor Terradellas, que destacaban las cualidades de varios agentes del cuerpo, y les pongo algunos ejemplos: «muy españolista», «militante de Esquerra», «muy rojo», «votante del PP», «muy religioso», «lesbiana», entre otros muchos adjetivos. Y esta lista se preparó ante la inminente aplicación del artículo 155. Estaban preparando la estructura de la policía de la república, la suya, controlable fácilmente por el presidente de Cataluña que, según aquella constitución de la república que promulgaron a los cuatro vientos, también sería, a su vez, el presidente del tribunal supremo –vamos, una separación de poderes en toda regla, ¿no? Y, de esta lista negra, algunos que fueron agraciados con buena nota posteriormente fueron ascendidos. Así que la lista negra de Terradellas tenía un efecto real sobre la estructura del Cuerpo de Mossos.

Y, por otro lado, también hemos visto la persecución de agentes de Mossos d'Esquadra por cumplir la ley, por mantenerse neutrales ante las decisiones políticas de los mandos políticos. No les gusta a esos mandos políticos que un agente sea profesional; lo que quieren es un agente obediente y, sobre todo, patriota; no les gusta a esos mandos que sean unos profesionales y que hagan su trabajo con total libertad. Pero una cosa es lo que quiere el político y otra cosa es lo que hay en la realidad. Son los Mossos quienes ponen su integridad física en riesgo cuando hay que hacer frente a los violentos. En diferentes lugares de Cataluña, especialmente en Barcelona, no hay mando político –un ejemplo, este mismo lunes en Vilafranca del Penedès. Son los Mossos quienes ven recortados sus derechos laborales, no el mando político; son los Mossos quienes quieren trabajar con libertad, y eso, el mando político no lo quiere.

Así que Ciutadans estará siempre al lado de los cuerpos y fuerzas de seguridad del Estado, autonómicos también, por supuesto, por lo que votaremos a favor de este decreto. Unas plazas muy insuficientes, con un proceso de selección que seguiremos de cerca, y que entendemos que lo traen a votación ahora, al que seguramente sea el último o penúltimo Pleno de esta legislatura, como una oportunidad política para blanquear algo –algo– el Departamento de Interior ante unas inminentes elecciones. ¿Unas plazas necesarias? Sí, por eso votaremos a favor. Pero se lo vuelvo a repetir: una convocatoria de 245 plazas no tapará el maltrato al cual se está sometiendo al Cuerpo de Mossos d'Esquadra.

Y recuerden algo, para concluir: nosotros estamos aquí temporalmente, pero los Mossos y los Bomberos sufrirán su mala gestión durante años o décadas. Así que le pido que hagan que su paso por este hemicycle al menos haya valido la pena.

Muchas gracias.

El vicepresident segon

Gracias, diputado. Ara té, en nom del Grup Parlamentari del PSC i Units, la paraula el diputat senyor Ramon Espadaler.

Ramon Espadaler i Parcerisas

Moltes gràcies, senyor vicepresident. Honorable conseller, senyores i senyors diputats... Voldria començar dient que nosaltres, com a Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, donem la benvinguda a aquesta proposta de decret llei que implica, doncs, la creació de noves places del Cos de Mossos d'Esquadra. Som perfectament conscients del dèficit estructural del cos, com bé assenyalava el conseller. Jo

també tenia les xifres, doncs, des de la famosa junta del 2006, que taxaven una expectativa de nombre d'efectius que, de fet, no s'ha complert mai, i, a més a més, s'ha hagut de patir –i l'hi puc explicar, doncs, en pròpia pell–, doncs que per les restriccions pressupostàries durant molt de temps no es varen poder fer un conjunt de promocions que haguessin ajudat d'alguna manera a tenir un nombre de mossos d'esquadra suficient per fer front a les situacions que bé plantejava l'honorable conseller amb relació a tant a fer front a la pandèmia –i compartim aquesta valoració que fa el conjunt de la ciutadania, positiva, del comportament del Cos de Mossos d'Esquadra en aquest àmbit i en d'altres àmbits– com també per la situació excepcional allargada en el temps, i que, malauradament, res fa pensar que hagi d'anar canviant amb relació a la lluita contra el terrorisme gihadista. Per tant, estem, en aquest sentit, tensionats.

Per tant, d'entrada, a nosaltres aquest decret –i dic «d'entrada» perquè després farem importants matisacions– ens sembla una bona notícia, i ho volem deixar molt clar, que així sigui. Perquè, a més a més, ens vindran, i tant de bo vinguin –i tant de bo vinguin–, d'alguna manera, les prejubilacions. Tant de bo, perquè el Cos de Mossos d'Esquadra és l'únic cos policial a nivell d'Estat que no gaudeix de..., no és una prebenda sinó d'aquest dret, jo m'atreiria a dir, que si tot apunta bé, com deia el conseller, doncs aquest any que entrarem això impactarà també sobre el Cos de Mossos d'Esquadra.

Però vostè fixi's en la seva intervenció. Honorable conseller, deia: «La qüestió...» –i la referia en concret al nombre d'efectius, deia..., la cita em sembla que l'he apuntat gairebé literal, diu– «el pas del temps també ens obliga a revisar algunes qüestions.» I vostè ho deia també pel que fa al nombre d'efectius del Cos de Mossos d'Esquadra, perquè hi han circumstàncies diferents. Jo diria que ens obliga a revisar no només la qüestió numèrica del *quantum* de la plantilla del Cos de Mossos d'Esquadra, sinó que ens obliga a revisar algunes altres coses que són també, des de la nostra perspectiva, importants, i voldríem creure que des de la seva també. I per això li volem fer una proposta molt concreta, en aquest sentit.

I em refereixo que també hi ha una cara B d'aquest decret, que és una oportunitat perduda. Miri, conseller, vostè, la setmana passada, piulava des del seu compte com a conseller, doncs, les bondats del Pla d'igualtat home-dona en el Cos de Mossos d'Esquadra. Aquest decret és una oportunitat perduda al respecte; aquest decret és una oportunitat perduda de fer una reserva de places en positiu, com s'ha fet en altres cossos policials. Aquest Parlament, i amb una unanimitat rotunda dels grups parlamentaris; amb una unanimitat important, no fàcil, amb els sindicats policials; amb el vistiplau, doncs, de tot el circuit que ha de córrer, doncs, una modificació parlamentària, va modificar la Llei de les policies locals de Catalunya en el sentit..., a proposta en aquest cas del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar i també del grup dels comuns, i va ser votat a favor per tota la cambra, en el sentit de fer reserves de places per a les mosses.

I, en aquest sentit, aquest decret perd aquesta oportunitat, i la nostra proposta –i l'avanço ja–..., nosaltres és evident que no votarem en contra d'un decret que convoca places, però sí que li demanem que consideri la possibilitat seriosament –i això condicionarà o l'abstenció o el nostre vot favorable, i demano als altres grups parlamentaris que facin també aquesta reflexió– que, tantes vegades com s'han rectificat decrets llei –aquest matí m'he entretingut a comptar-les; de quaranta, n'han rectificat vint-i-un–, ja no vindrà d'una, ens porti un nou decret o bé en el proper Ple o bé a la Diputació Permanent, si escau, de manera que allò que és permès a la Llei de policies locals de Catalunya, que és fer una reserva de places –en aquest cas, en positiu, són mesures positives que van en la línia del que vostè la setmana passada defensava en el Pla d'igualtat del Cos de Mossos d'Esquadra–, doncs es pugui aplicar des de ja en aquesta convocatòria.

Hi han sentències que són molt explícites al respecte. Hi han sentències que diuen: entre la legislació bàsica i la convocatòria hi ha d'haver un instrument amb

rang de llei que ho permeti. Els policies locals ja ho tenen resolt, perquè així ho vam voler tots i tenim la feina feta des d'aquesta perspectiva; la feina feta política, la feina feta d'acord amb els sindicats, la feina feta en la redacció del decret i, si vol, li lleigeixo gairebé de forma precisa i només es tracta... I aquesta és la petició que li fem i que condiciona el sentit del nostre vot, de que, en un proper decret, el que sigui, vostè incorpori aquell mateix article que, per unanimitat d'aquesta cambra, vam posar a la Llei de policies locals, en la Llei de la Policia dels Mossos d'Esquadra, la Policia de la Generalitat, de Mossos d'Esquadra, amb la qual cosa estarem en peu d'igualtat tots els cossos policials.

No fa massa, fa dos dilluns, si no vaig errat, dos dimecres, a la Comissió d'Interior, vostè defensava –i això sí que és optimisme, perquè només queda un sol Ple– la nova Llei de Policia de Catalunya, que hauria de recollir aquestes coses. Miri, nosaltres som més modestos. Ja sabem que no podem fer a aquestes alçades de la pel·lícula una llei de Policia de Catalunya, però sí que podem modificar, a través d'un decret llei, un precepte que ens doni un agafador. Perquè el Cos de Mossos d'Esquadra que, si el comparem amb les policies de la resta d'Espanya, està molt bé i cal dir-ho, 21 per cent de dones en el Cos de Mossos d'Esquadra, i això és per aplaudir-ho, les coses pel seu nom, si mirem nord enllà, com consta que li deu agradar al conseller i als grups parlamentaris, tenim camí per recórrer. I si volen, els aporto algunes xifres: Dinamarca, 27 per cent; Suècia, Holanda, Lituània, 28 per cent; Estònia, 34 per cent. Hi ha camí per córrer. I va en línia del que vostè deia, i em torno a referir a la cita textual que deia: «Els canvis en la societat ens obliguen a replantejar el número i també el model policial.» I estic segur que som capaços d'arribar a acords aquí, amb relació al model policial.

I la setmana passada tots, sense excepció, doncs ens uníem contra les violències masclistes i això té molt a veure amb els grups. I aquest matí en una pregunta que li feien, vostè responia de la capacitat, de la bona feina que fan els GAVs, els grups d'atenció a les víctimes, molt majoritàriament compost per mosses d'esquadra, per dones dels Mossos d'Esquadra. Escolti, no deixem perdre aquesta oportunitat. I li diem en positiu, perquè volem fer una oposició responsable i positiva.

Jo no comparteixo moltes de les coses que s'han dit abans respecte com se selecciona doncs la policia del nostre país. I soc molt conscient de que tenim dèficits estructurals. I som molt conscients de l'esforç que està fent el Govern en aquest sentit. Però escolti, tant ens costa de fer aquest altre pas? El convidem d'una manera explícita, clara, doncs que pugui aquí i digui: «Escolti, d'acord. D'acord, farem aquesta modificació.» No val l'excusa de que l'hem de debatre en el Consell de la Policia..., que aquest sí que és un dèficit: això no ha passat pel Consell de la Policia, aquest decret, la convocatòria. I ho justifiquen en la memòria, i diu: «Bé, com que ja tenim la cosa pressupostària...» Home, allò ja va passar pel Consell de la Policia, allò ja gaudia de consens, allò ja gaudia de consens polític, de consens sindical, de redacció, diguéssim, que ha superat la prova del cotó en aquest sentit i, a més a més, per acabar de reblar el clau, ha donat resultats positius. Va ser aplicat immediatament a la Guàrdia Urbana de Barcelona i va funcionar i el nombre de dones que han pogut accedir al cos de la Guàrdia Urbana de Barcelona doncs s'ha incrementat en la direcció positiva, perquè com vostè deia en la seva intervenció, la societat canvia. I això té molt a veure amb el model de policia que tinguem.

Després, de reptes, en tindrem molts més, en tindrem molts més perquè m'he entretingut a mirar una mica quines són les xifres de dones en el Cos de Mossos d'Esquadra i és evident que aquest 21 per cent es reparteix de manera molt desigual i aquesta no és una respons..., si d'algú no és responsabilitat, conseller, és seva. Vostè acaba d'arribar i, per tant, no la té. La tenen els qui l'han precedit, probablement. I la té el mateix cos: a l'escala bàsica, 19 per cent; a l'escala intermèdia, 8,7 per cent; a l'escala executiva, 8,4, i a l'escala superior, 6 per cent de dones. Tenim molt terreny

per córrer, en la línia del que vostè apuntava la setmana passada, quan presentaven l'inici dels treballs del Pla d'igualtat.

Per tant, nosaltres li volem fer aquesta proposta en positiu. Li demanem perquè..., això sí, que torni aquí a la tribuna a l'acabar el debat i que ens digui si accepta aquesta proposta. Tan senzill com dir: «En el proper decret que vingui, decret llei que vingui, incorporaré això», de manera que les proves es puguin fer ja recollint tot això de què ens omplim tant i tant la boca, i que no voldríem que això fos una oportunitat perduda.

Gràcies, senyor vicepresident. Moltes gràcies, senyor conseller, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, diputat. Té ara la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem, el diputat senyor Marc Parés.

Marc Parés Franzi

Gràcies, vicepresident. Bona tarda de nou. Bona tarda, conseller. Ara fa una mica més d'un any, estàvem aquí en sessió plenària debatent i votant la creació de 750 noves places de mossos i de 250 noves places de bombers. El nostre grup, doncs, va donar suport a aquell decret llei, perquè entenem que aquell, i l'anterior del 2018 i el que avui porten aquí, doncs, dona compliment a una planificació de creació de places per arribar a aquell nombre d'efectius, doncs, que la Junta de Seguretat de Catalunya va establir ja en l'any 2006, i que creiem que és el necessari per poder fer front a la realitat que té avui Catalunya, no?

Per tant, la primera pregunta que crec que ens hauríem de fer avui davant d'aquest decret és si Catalunya realment necessita o no necessita més efectius de policia. I crec que la resposta és que sí, i que els necessita per fer front a la realitat que avui vivim en la nostra societat. Una realitat amb múltiples incerteses, amb noves emergències, cada cop més variades i d'àmbit global; amb noves amenaces, amb noves inseguretats. Per tant, per fer front a aquesta realitat, el nombre d'efectius que actualment té el Cos dels Mossos d'Esquadra és evident que no és suficient.

Hem de ser conscients, a més a més, doncs, que en deu anys el 30 per cent de la plantilla de mossos passarà a segona activitat per raó d'edat, i en quinze anys serà el 50 per cent de la plantilla. Per tant, tenim aquesta realitat. I que, a més a més, si no es milloren les condicions laborals del cos, doncs, per més noves places que es vagin creant continuarem tenint un èxode massiu d'agents cap a les policies locals, on en tenen millors condicions de treball. Per tant, aquesta també és una realitat, l'èxode de mossos cap a policies locals. Per tant, primera pregunta: Catalunya necessita més efectius? Nosaltres creiem que sí.

Segona pregunta, en un context pandèmic, com el que tenim avui sobre la taula, que és evident que ens acompanya malauradament, doncs, ens hem de formular la pregunta de si en aquest context crear places de policia ha de ser la primera prioritat del país. Nosaltres creiem que no. Que, òbviament, doncs, en un context com l'actual, el que necessita el país de forma prioritària són metges, és personal sanitari, són mestres, no? Per tant, això, doncs, és evident.

Ara, no volem fer demagògia tampoc, d'aquesta situació. I si no l'hem entès malament, en la seva exposició, tot i que en el decret no s'acaba d'entendre bé o no està explicat de la mateixa manera, hem entès que la taxa de reposició que fan servir és exclusivament la del Departament d'Interior i que, per tant, no afecta altres departaments. I davant d'aquesta situació, el que nosaltres diem és: d'acord. Per tant, utilitzar la taxa de reposició del Departament d'Interior entenem que això té sentit, però al mateix temps –i sabem que no l'hi hem de dir a vostè, o no només a vostè, sinó al conjunt del Govern–, que justament això que estem fent avui o que debatem avui sobre Mossos, ho hem de fer també –i ja ho hauríem d'haver fet de forma prioritària–

per a mestres, per a professors, per a personal sanitari, o per a professors d'universitat en l'àmbit de la recerca, que creiem que també és estratègic.

Per tant, ja sé que no és el debat, però sí que creiem que el missatge ha de ser «ho hem de fer tot». Per tant, no menystenir unes places per davant d'unes altres i atendre totes les necessitats, i aquesta d'avui és evident que n'és una. Li hem de dir també que trobem a faltar la creació de places de bombers, perquè així com als decrets anteriors de l'any 18 i de l'any 19 es creaven places de mossos i places de bombers, en aquest només se'n creen de Mossos. La situació dels Bombers continua sent preocupant, perquè hem de recordar, doncs, que a finals del 18 hi havien 2.093 bombers professionals, quatre-cents menys que els que hi havia hagut, que eren 2.500, però és que hi havien gairebé dos mil bombers menys voluntaris; n'hi havia entre cinc-cents i vuit-cents quan n'hi havia hagut també 2.500. Per tant, als bombers també hi ha aquesta necessitat i, si cal, l'emplacem a fer-hi front.

Deixi'm dir-li també una discrepància respecte al que s'expressa en l'exposició de motius i a què vostè ha fet referència també en la seva exposició, eh? Vostè venia a dir i diu a l'exposició de motius: «Les polítiques de contenció de la despesa que l'Administració de la Generalitat de Catalunya ha hagut d'aplicar en els exercicis pressupostaris anteriors han limitat significativament l'aprovació de l'oferta d'ocupació pública per a la incorporació de personal a l'Administració de la Generalitat.» Per tant, com si no hi hagués alternativa, com si això ens hagués caigut del cel. I és cert que el Govern del PP liderat per Mariano Rajoy va imposar aquesta limitació de la contractació, però també és cert que el president Artur Mas investit l'any 2010 –per cert, amb l'abstenció del PSC– i els pressupostos posteriors, fins a l'any 2012 –aprovats amb el Partit Popular, després de la sentència del Tribunal Constitucional, però en qualsevol cas aquests són altres debats–..., però és cert que el relat que hi havia en aquell moment per part del Govern i la bandera que s'aixecava des del Govern era la de l'austeritat. Per tant, no és que ens caigués del cel, és que vam decidir fer això. Per tant, vam optar per aquesta opció, i ara n'estem pagant les conseqüències, de deu anys de retallades. Per tant, és important que no oblidem d'on venim.

En qualsevol cas, el nostre grup, en principi, no impedirà que aquest decret tiri endavant, però sí que volem fer li quatre reflexions. La primera és sobre quins agents, i aquí ens sumem a la reivindicació o al plantejament que feia el diputat Espadaler, que m'ha precedit en l'ús de la paraula; per tant, nosaltres també decidirem el sentit final del nostre vot en funció, doncs, de que es comprometí a fer aquesta rectificació en un decret posterior, incorporant aquest mínim de dones, de mosses d'esquadra, en la convocatòria. Perquè pot fer-ho, ho han fet altres policies, creiem que és de justícia. De fet, crec que tots hem d'assumir també la responsabilitat de no haver-ho fet abans, quan es creaven 1.500 places, que també podíem haver utilitzat aquest criteri, però creiem que és una bona proposta i per tant també, doncs, ens sumem a la iniciativa, i esperem que els grups que donen suport al Govern, doncs, també atenguin aquesta proposta.

La segona reflexió que volíem fer és sobre la tipologia: és a dir, més agents per fer què? I aquí sí que tenim un debat sobre el model policial en el qual, doncs, hem discutit en altres ocasions. Nosaltres creiem que calen més agents per garantir drets i llibertats, i això només es pot fer amb una policia democràtica. I, per tant, això té a veure amb quin model de policia, a què destinem aquests efectius policials. Nosaltres creiem que calen més agents dedicats a la mediació, a la seguretat ciutadana, i no més agents antiavalots a les unitats de Brimo i d'ARRO, i, per tant, aquí sí que tenim una discrepància sobre el destí d'aquesta tipologia d'agents que es van creant, i sobre el model policial, en definitiva.

El tercer element o la tercera reflexió que volíem posar sobre la taula és sobre la distribució territorial d'aquests nous efectius, no? És a dir, a on van a parar. I tots sabem que, per exemple, a la ciutat de Barcelona, doncs, calen més efectius per abordar la problemàtica dels furtis, dels petits delictes, per cert, una problemàtica que ha

caigut en picat amb la pandèmia; per tant, també estem en una nova realitat, però és evident que veníem d'una situació d'insuficiència que es va començar a corregir recentment. Per tant, és veritat, doncs, que ja el conseller Buch va començar a revertir aquesta situació, però són molts altres municipis de Catalunya els que necessiten també més efectius i, per tant, aquí sí que el que li demanem és que aquests nous efectius es destinin allà on més falta fan, i que no contribueixin a incrementar les desigualtats territorials que el país ja té en la prestació de diferents serveis públics.

I per últim, la darrera qüestió que volíem plantejar té a veure amb els compromisos adquirits en matèria laboral, i aquí sí que demanem que aquests nous efectius, no?, que la convocatòria de nous efectius vagi de la mà també, doncs, de complir amb aquells compromisos laborals que s'han anat adquirint i de fer front a les diferents disputes que hi ha en aquest sentit. I aquí voldria recordar o fer referència a dues propostes de resolució que el nostre grup va aprovar, i, per tant, que el Parlament ha aprovat ja, doncs, de fa uns quants mesos, i que no han acabat de veure la llum en la implementació per part del Govern tot i haver estat aprovades per aquest Parlament, eh?

La primera té a veure amb la borsa d'hores extraordinàries, és a dir, és evident que la creació de noves places triga un temps a fer-se efectiva, i que, per tant, que les places que ja es van crear l'any 18 i a l'any 19, doncs, triguen a arribar al carrer, no? Aquestes que avui creem, doncs, també trigaran temps a ser efectives al carrer, i, per tant, el que nosaltres plantejàvem i vam aprovar era la creació d'una borsa d'hores extraordinàries, no?, és a dir, garantir aquesta borsa d'hores suficient per reduir l'impacte que la manca d'efectius genera en el servei dels Mossos. Per tant, no n'hi ha prou amb crear noves places, sinó també amb tenir una borsa d'hores extraordinària, no?, permanent, doncs, que permeti fer front a aquestes necessitats. Per tant, aquí demanem compliment d'aquesta borsa d'hores.

I a la segona proposta de resolució que també vam aprovar i que no acabem de veure materialitzada era la creació d'un grup de treball per a l'equiparació salarial, on instàvem, doncs, el Govern a crear aquest grup de treball amb les organitzacions sindicals per estudiar el procés d'equiparació retributiva entre el Cos dels Mossos i els altres col·lectius especials de la Generalitat. Per tant, aquí també, doncs, li demanàriem que fes front a aquesta petició aprovada en seu parlamentària, i, per tant, doncs, que tiri endavant aquestes dues propostes que ja vam aprovar fa temps.

Per part nostra res més, i moltes gràcies, conseller.

El president

Gràcies, diputat. Ara en nom del Subgrup Parlamentari de la CUP - Crida Constituent, té la paraula la diputada senyora Maria Sirvent. Endavant.

Maria Sirvent Escrig

Bona tarda, diputats, diputades, conseller. Bé, aquest decret parla d'un dèficit estructural de la plantilla dels Mossos d'Esquadra. Dèficits estructurals de plantilles en determinats serveis públics són molt habituals després de dècades de retallades. Hem aprovat dos decrets de 750 places de Mossos d'Esquadra, 1.500 places, més les 245.745 places. Ara llegia un article que va publicar en Roger Tugas, que portava per títol «La pandèmia capgira prioritats», i ens explicava..., el conjunt de prioritats on falten recursos es poden observar en el gràfic que apareix a l'article, però els majors canvis es donen en la sanitat, d'un 66,8 per cent el 79,5 per cent, puja la demanda; educació, del 58,1 al 66,8, i la investigació, del 73,7 al 80,6. En canvi, sembla menys necessari ara per al conjunt de la població dedicar més recursos a la seguretat ciutadana, que cau del 54,1 per cent al 38 per cent. Per tant, a nosaltres ens sembla que aquest decret no escolta les necessitats de la societat catalana.

Ens parlava vostè de l'article 19 de la Llei de pressupostos generals de l'Estat i de les taxes de reposició, i, per tant, ens deia que es poden acumular d'altres sectors o col·lectius, no?, a les taxes de reposició dels Mossos d'Esquadra, ja siguin prioritaris o no prioritaris. Per tant, hem fet l'exercici d'anar a buscar a la Llei de pressu-

postos generals de l'Estat quins són aquests sectors que considera la llei prioritaris. Un d'ells, segons l'article 19.3.a, són els mestres, no?, «a la determinació del número de places per a l'accés a cossos de funcionaris docents». L'altre són, per exemple, els metges, «respecte de les places de personal estatutari i equivalent dels serveis de salut del sistema nacional de salut». I, per tant, aquesta acumulació de taxes de reposició d'altres col·lectius es podrien haver aprofitat, doncs, per augmentar les places de mestres o de metges, però aquest Parlament ha preferit durant aquesta legislatura fer dos decrets ampliant places de Mossos d'Esquadra, però en cap cas hem fet cap decret ampliant noves places de mestres o de metges. En tot cas, hem fet una estabilització de la plantilla ja existent.

Per altra banda, nosaltres hem de dir que el model de seguretat imperant avui no és un model de seguretat que ens interpelli. Ara parlàvem amb el Sindicat de Llogateres, i ja són 48.000 euros en multes per un sol desnonament, que era un desnonament il·legal. Avui suposo que els Mossos també estaran col·laborant en desnonaments, i sembla que a la Lluïsa, a Nou Barris, amb un grau de discapacitat acreditat, també la volen fer fora de casa seva en plena pandèmia.

El Govern de la Generalitat, en defensa dels Mossos d'Esquadra, manté acusacions particulars que assumeixen de forma cega relats criminalitzadors del moviment independentista i que posen la catifa vermella a fiscalia. Avui volem mostrar el nostre suport a l'Adrián Sas, condemnat a presó gràcies a l'acusació particular del Govern de la Generalitat. També volem mostrar la nostra solidaritat al Marcel, que el proper dia 18 de desembre s'enfrontarà a un judici en el que la Generalitat li reclama quatre anys de presó. I també volem mostrar la nostra solidaritat amb el Josant, al que se li demanen també quatre anys de presó en base a aquests delictes de la tríada perfecta que vostè coneix perfectament. També volem mostrar la nostra solidaritat amb les companyes feministes de 8 Mil Motius, a qui també la Generalitat acusa. I, per altra banda, també volem denunciar de nou el cas d'espionatge polític, il·legal i cibernètic que es produeix contra els moviments socials i l'esquerra independentista.

Senyor conseller, va veure vostè l'altre dia com feien servir la Taser els mossos d'esquadra. Cal que les instruccions es facin públiques, que s'acabi l'opacitat, que no tornem a veure actuacions policials d'aquestes característiques, i cal una remodelació radical del model de seguretat abans d'aprovar noves places de Mossos d'Esquadra. Tècniques del carrusel, utilització dels projectils de *foam* a una distància que és pràcticament de dos metres; l'altre dia mateix, a Vilafranca. Opacitat, manca de transparència, falta d'investigació i unes auditories que l'única conclusió que extreuen és que hem d'augmentar els nombre de mossos d'esquadra i no pas fer net en determinades actuacions policials.

Nosaltres ens posicionarem en contra d'aquest decret.

El president

Gràcies, diputada. En nom ara del Subgrup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Manuel Reyes. Endavant.

Manuel Reyes López

Gracias, presidente. *Conseller*; diputados, diputadas, quisiera comenzar mi intervención agradeciendo el trabajo importante que hacen los Cuerpos y Fuerzas de Seguridad del Estado: los Mossos d'Esquadra, la Policía Nacional, la Guardia Civil, y también un especial reconocimiento al trabajo que hacen las policías locales. Son momentos difíciles, son momentos complicados; siempre esos agentes al pie del cañón, en la calle, sacrificando, en ocasiones, también incluso su seguridad, su vida, y ahora, en estos tiempos de pandemia, también la de sus familias. A todos ellos, este gran reconocimiento.

Hoy, sin embargo, el Govern de la Generalitat de Catalunya nos trae un decreto de creación de 245 nuevas plazas de agentes de Mossos d'Esquadra; un decreto que llega en el penúltimo Pleno de la legislatura. *Senyor conseller*, llega usted en el

tiempo de descuento. Claramente, un decreto con tintes electoralistas, totalmente; un incremento, además, de agentes de Mossos d'Esquadra que viene por la presión que han realizado muchos alcaldes, exigiendo que esos esfuerzos que está haciendo el mundo local, incrementando los agentes de policía local..., que ese mismo esfuerzo también lo haga la Generalitat de Catalunya. Un esfuerzo que no ha sido proporcional, y son los ayuntamientos quienes están poniendo todo el peso en la seguridad ciudadana. Por tanto, un decreto que llega con tintes totalmente electoralistas, que llega tarde, y que, además, se necesitan muchos más agentes en nuestras calles, en nuestros municipios, en toda Cataluña.

Ustedes, en el mes de abril, aprobaron un presupuesto, un nuevo presupuesto, y nos hablaron de setecientas cincuenta nuevas plazas de agentes de Mossos d'Esquadra. Han pasado casi ocho meses, han tenido tiempo de convocar esas plazas y, sin embargo, ahora viene con las rebajas de diciembre, con 245 agentes de Mossos d'Esquadra. ¿Qué ha pasado en estos siete, ocho meses para que no se convocaran antes esas plazas tan necesarias? Que se lo reclaman los alcaldes, que se lo reclaman los ayuntamientos, los municipios, las ciudades. ¿Qué ha pasado para que en ocho meses la Generalitat de Catalunya no tuviera en consideración esa prioridad y esa necesidad también en estos tiempos de pandemia? ¿Por qué no se ha hecho, *senyor conseller*, antes?

Ustedes han perdido un tiempo valioso en años anteriores prorrogando presupuestos, no poniendo las plazas necesarias que hoy son imprescindibles en las calles de Cataluña. Hoy contamos con una plantilla de hombres y mujeres, de Mossos d'Esquadra, que no alcanza los diecisiete mil agentes, una cifra totalmente inferior a la que usted mismo reconoce en los medios de comunicación, cuando hace escasos, pocos, días nos hablaba de que Cataluña necesita veintitrés mil agentes de Mossos d'Esquadra, y que además usted ya señalaba como un posible incremento dotarse de las policías locales. Mire, nosotros nos opusimos totalmente a que el Gobierno de España se quedase con los remanentes de tesorería de los ayuntamientos, pero también nos vamos a oponer radicalmente a que el Govern de la Generalitat de Catalunya quiera quedarse con las policías locales: para nada –para nada. Nosotros no compartimos ese espíritu, no lo compartimos.

La seguridad debe ser una prioridad para este Gobierno, y no lo ha sido. Estamos en alerta 4, como se ha dicho anteriormente, sobre 5, terrorista. Por lo tanto, una necesidad imperiosa, importante, de dotar de agentes, de medios, de recursos a los Mossos d'Esquadra, en todo nuestro territorio, en toda nuestra comunidad.

Mire, le pondré un ejemplo de una ciudad: por ejemplo, Castelldefels, con casi setenta mil habitantes, capital del ocio nocturno, capital del turismo del Baix Llobregat. ¿Cómo puede ser que un viernes o un sábado por la noche solo haya una o dos patrullas para cubrir todo el municipio, para ciento ochenta kilómetros de carretera que están dentro del término municipal? ¿Cómo puede ser que llamen los vecinos y la respuesta siempre sea «no tenemos efectivos disponibles»? No es un problema de los agentes de Castelldefels, de Gavà, no; es un problema del Govern, que no dota de los recursos, de los agentes necesarios, que le solicitan los ayuntamientos.

Ustedes no están haciendo bien su trabajo, pero para ustedes siempre hay otro culpable: el culpable siempre será el Gobierno de España, serán los tribunales, serán los jueces, será la caverna mediática..., pero ustedes no asumen su responsabilidad, que es cuidar de los agentes de policía, que son los que nos cuidan a todos los catalanes. Y no los cuidan, como por ejemplo hemos visto recientemente en la comisaría de Mollerussa, donde ha habido contagios de Covid-19, y se han incumplido las distancias de seguridad. Hemos visto también muchísimas quejas de la policía en el tema del vestuario, del equipamiento. Ustedes no están dotando de esos recursos necesarios a nuestros agentes de policía.

Y le digo una cosa, *senyor conseller*, si no invierten en seguridad, no habrá libertad. A ustedes, que les gusta tanto la palabra «libertad», como nos gusta a nosotros,

no podrá haber libertad ni democracia si usted no garantiza la seguridad en las calles de Cataluña.

El president

Gràcies, diputat. En nom ara del Grup Parlamentari Republicà, té la paraula la diputada senyora Montserrat Fornells. Endavant.

Montserrat Fornells i Solé

Moltes gràcies, president. Conseller, diputats i diputades, bona tarda a tothom. Ens trobem davant del debat i votació de convalidació del Decret 40/2020, del 10 de novembre, pel qual s'autoritza la creació de 245 places de mossos d'esquadra.

Primer de tot, per part del nostre grup, voldríem agrair i donar suport, com hem fet sempre, i el reconeixement a la tasca del Cos de Mossos d'Esquadra per la seva dedicació, pel seu esforç, per la seva feina duta a terme en els últims anys i també per la seva professionalitat, vocació de servei i compromís, especialment en els últims mesos de gestió difícil de la situació de pandèmia de Covid-19 al nostre país. No hem de deixar mai de reconèixer la tasca que duen a terme, sempre amb aquesta voluntat màxima de garantir al cent per cent la seguretat del nostre país i de la seva gent.

De fet, en aquest hemicicle, en diferents ocasions, hem pogut debatre, hem pogut parlar, hem pogut acordar també amb preguntes que li han fet als diferents consellers d'Interior que hi ha hagut en els últims anys, i també ho han pogut debatre i acordar amb diferents propostes de resolució de la Comissió d'Interior, el fet de sol·licitar i demanar la incorporació de nous efectius del Cos de Mossos d'Esquadra al nostre país. Perquè, com tothom sabem, hi ha uns dèficits estructurals de plantilla, hi ha una mancança d'efectius reconeguda pels consellers mateixos que hi ha hagut i acordada –i en diferents ocasions– pels diferents grups parlamentaris.

Com s'ha dit i com s'ha comentat, el conseller mateix ho ha esmentat, a Catalunya actualment encara no arriben als disset mil efectius de Mossos d'Esquadra i la Junta de Seguretat del 2006 acordava que el nivell òptim d'efectius era de 18.267 agents. Per tant, encara estem lluny d'arribar a aquesta xifra òptima i necessària d'efectius. Cal recordar també que durant sis, set anys no hi va haver cap nova promoció a l'Escola de Policia de Catalunya de nous efectius. Això ho va provocar el fet de no poder-se reunir la Junta de Seguretat de Catalunya durant vuit anys i també el tema de les restriccions pressupostàries que van perjudicar el fet de no poder convocar noves places de Mossos.

Per tant, aquesta manca d'efectius és evident. Per això és molt necessari aquest nou decret per poder ampliar aquestes 245 noves places que s'afegeixen a les que ja s'han dut a terme en els últims anys, aquestes 1.500 places que s'han convocat en els últims anys. I llavors és molt important, doncs, tenir en compte que en el futur caldrà convocar noves places i també s'hauran de... A part de per cobrir aquest nivell òptim que marcava la Junta de Seguretat el 2006, també per cobrir aquelles jubilacions, aquelles baixes, aquelles defuncions o aquelles, diguéssim, excedències que aniran succeint al llarg dels anys.

Per tant, caldrà treballar des de tots els àmbits per atenuar aquest dèficit estructural de la plantilla del cos i pensar també en els reptes que ens depararà el futur, i a més amb la situació que a dia d'avui pateix el nostre país de nivell 4 sobre 5 d'alerta terrorista. Per tant, és molt important disposar de tots els efectius que fan falta, a més a més a nivell del territori, per estar ben coberts.

Per part del nostre grup creiem que aquesta nova convocatòria ha de ser una oportunitat per aprofitar i afegir noves nocions a la prova de coneixements i incorporar una nova prova d'adequació psicoprofessional. Creiem que és molt important, per tal d'integrar amb més profunditat a les proves coneixements sobre diferents temes, sobre la interculturalitat, és a dir, qüestions de racisme, de xenofòbia i les seves conseqüències; també sobre col·lectius socials vulnerables, sobre prejudicis, estereotips i discriminació racista. També en aquesta nova formació s'haurien d'incorporar

temes de cultura i identitat, de convivència i cohesió social, de tolerància i respecte i també qüestions de gènere.

És molt important, doncs, dissenyar, de cara a la nova promoció, un pla de formació integral orientat a formació en ètica, en valors, deontologia i respecte a la diversitat. A més de valorar les necessitats dels diferents serveis per dotar-los de les competències necessàries amb l'objectiu de disposar d'una policia de la Generalitat, d'un cos de mossos d'esquadra de referència i acabar amb qualsevol tipus de discriminació o biaix racista que hi pogués haver dins del cos. La formació sempre és molt necessària i crec que hauríem d'aprofitar aquesta convocatòria i les que segurament vindran més endavant per fomentar aquestes noves mesures de formació per garantir, doncs, que no hi hagi cap tipus de discriminació.

El senyor Espadaler ho apuntava i el senyor Parés també, la necessitat d'incorporació de dones mosses d'esquadra dins el cos. Nosaltres també considerem que seria molt important fer una discriminació positiva en les convocatòries de Mossos d'Esquadra per tal de cobrir la demanda que hi hagi més dones mosses d'esquadra al cos. Per tant, de poder fer una feminització del cos.

Ho comentava abans el senyor Espadaler, actualment dins del cos hi ha un 21 per cent de dones, estem a uns nivells òptims i alts a nivell de les diferents policies d'Europa, és una xifra de les més..., on hi ha més dones, diguéssim, dins de les diferents policies d'Europa, no obstant això, cal seguir treballant per augmentar el nombre de dones i per intentar arribar a unes xifres més paritàries i a unes xifres que s'assemblin més a la realitat, doncs, del país. Per tant, s'ha de continuar treballant en aquest sentit.

Finalment, recordar que aquestes noves 245 places en l'àmbit de la seguretat de Mossos ajudaran a esmenar una de les moltes demandes existents dins el cos –a part de totes les altres demandes a nivell de material i de vehicles–, que hem mantingut al llarg dels últims anys a nivell dels diferents sindicats amb què ens hem anat reunint els diferents grups parlamentaris, és una de les demandes que sempre ens han traslladat, que faltava..., aquesta manca d'efectius. Per aquest motiu, el nostre grup donarà suport a aquest decret.

I tots i totes som coneixedores de les mancances, dels dèficits que existeixen i n'hem parlat en diversos moments. Per tant, cal seguir treballant per abordar-ho, ens hem de conjurar totes i tots per seguir treballant plegats i plegades per atendre aquests problemes, per solucionar aquests greuges.

Per tant, crec que és unànime per part de tots els grups, s'ha manifestat per part de tots, malgrat que no comparteixo les paraules que han utilitzat el company Sánchez i el company Reyes, de com han abordat aquesta situació, però crec que hem de fer-ho possible, hem de fer-ho amb responsabilitat, sense generar falses esperances. Per tant, hem de treballar plegats i plegades per lluitar, per treballar, per intentar, doncs, obtenir més recursos, més efectius i millorar la situació del Cos de Mossos d'Esquadra.

La nostra tasca com a parlamentaris ha de ser aquesta, la de treballar, la de pressionar i la de fer possible que totes les mancances que hi hagi i dèficits que hi hagi al cos, revertir-los, i fer realitat... Per tant, aquesta convocatòria de mossos ajuda a reforçar el cos i la seva plantilla i, per tant, treballarem per fer possible totes les altres necessitats que hi ha dins el cos i per garantir el futur de la seguretat del nostre país. Posem-nos-hi; des del nostre grup així ho farem.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputada. Finalment, en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula el diputat senyor Ferran Roquer. Endavant.

Ferran Roquer i Padrosa

Gràcies, president. Primer de tot agrair al personal del Parlament, que se'ls ha d'agraciar sempre, però en particular des de que hi ha la Covid, la feina que tenen cada vegada que canviem de diputat que surt aquí.

President, conseller, diputades, diputats, és la tercera vegada que vinc aquí, que surto a aquest faristol, per anunciar el vot favorable del nostre grup a un decret que incrementa el nombre de mossos al servei de Catalunya. Ho vaig fer en altres dos ocasions, senyor Reyes. Ho vaig fer en el cas del Decret llei 8/2018, de 20 de desembre, en el qual es van crear 750 places, que són les 750 places que s'han incorporat en el pressupost del 2020, perquè ara comencen a treballar. Ho vaig fer en el Decret 14/2019, de 17 de setembre, de 750 places més, que són les que estan en un procés de selecció, i ho havien fet companys meus amb 500 agents més de la promoció del 2017. Això fa que el setembre del 2020 hi hagin a Catalunya 17.369 policies, lluny del que marcava la famosa Junta de Seguretat del setembre del 2006, de 18.267 efectius.

Aquest decret dona cobertura a un dels apartats de l'acord de govern de la dotzena legislatura del Govern de la Generalitat, que diu, en un dels seus objectius: «reforçar el model de seguretat per garantir la democràcia i la convivència i la protecció de les persones i els seus béns.» Per fer-ho, estableix que s'incrementi el nombre de Mossos d'Esquadra i estableix un indicador, un indicador per valorar el compliment d'aquest objectiu, que és el nombre de mossos d'esquadra en servei. Doncs, aquest decret obeeix a una planificació del nombre de mossos del Govern. També dona cobertura a la Moció 35/XII, de 18 de desembre del 18, o dues resolucions en el mateix sentit de la Comissió d'Interior.

I vull fer alguna reflexió sobre el nombre de mossos d'esquadra que es van acordar a la Junta de Seguretat de Catalunya del 2006. Com indica el dígit, 2006, era un acord pensat per al 2006, amb la població del 2006, menys població que avui. En aquest temps, la societat catalana, crec jo, ha canviat els seus estàndards de qualitat envers la seguretat. La societat catalana és una societat que no veu amb bons ulls la utilització de la força per part de la policia. Des del 2006 ençà, s'ha incrementat la necessitat de policies que facin funcions de mediació, per exemple, per solucionar conflictes. Necessitem una policia per fer front a l'amenaça terrorista –s'ha dit aquí, els diputats que m'han precedit: estem en un nivell d'alerta 4 sobre 5. Necessitem implementar un nou model de seguretat ciutadana. Necessitem fer front a noves formes de delinqüència. Necessitem crear coneixement a través de la intel·ligència policial, crear coneixement policial.

El 2006 ningú pensava que s'hauria de gestionar una pandèmia que impediria que les persones poguessin sortir de casa seu. D'aquests 17.369 policies que hi han en servei a Catalunya, 450 estan en segona activitat, i això comporta una limitació de tasques d'aquestes persones. De fet, si mirem la piràmide d'edat de la Policia de la Generalitat, dels Mossos d'Esquadra, i mantenim el límit dels 18.267 mossos d'esquadra de la Junta de Seguretat del 2006, el nombre d'efectius operatius l'any 2026 seria inferior a 16.000, i l'any 29 estaria per sota dels 14.134 que hi havia el 2008. Per tant...

I, pel que fa a segones activitats, tenint en compte els espais, les activitats i el nombre de persones que fan segones activitats, de mossos que per circumstàncies psicofísiques encara no estan en edat de jubilar, com a màxim hi podrien haver 3.900 persones, 3.900 efectius en segona activitat a Catalunya.

Cal prendre en consideració també l'Acord de govern, a què ha fet referència el conseller, de 21 de juliol del 2020, que ratificava l'acord entre sindicats i el Departament d'Interior, en virtut del qual es podran jubilar els mossos quan tinguin seixanta anys, o amb cinquanta-nou si porten prestats trenta-cinc anys de servei. Aquest mateix acord reconeixia la problemàtica que hi havia amb la manca d'efectius.

I tenint en consideració també que a cada convocatòria queden desertes aproximadament un 8 per cent de les places, perquè hi ha mossos que o no acaben de supe-

rar el procés selectiu o renunciïen a la plaça que havien aprovat perquè se'n van a altres cossos, sembla que totes aquestes circumstàncies ens fan pensar que el nombre d'efectius, els 18.362 són pocs. De fet, si es compara la població i la demografia de Catalunya amb altres zones de l'Estat, hi hauria d'haver entre un 2,6 i un 2,7 per mil mossos d'esquadra a Catalunya, la qual cosa faria que la plantilla òptima estigués entre 20.224 i 22.557 mossos d'esquadra.

Per tant, sembla evident que el que hauria de fer el Govern fora convocar aquestes places, incrementar aquest nombre d'efectius, però ens trobem amb un problema, de fet ens trobem amb *el* problema de Catalunya, perquè el conseller que hauria de proposar això no forma part d'un govern que tingui tots els instruments per fer les polítiques per garantir la seguretat dels catalans. Per incrementar la plantilla, senyor Reyes, hauria d'anar al Ministerio del Interior, aquell Ministerio del Interior que tenia un ministre que es vantava d'haver fet malbé el sistema sanitari de Catalunya, allà en aquell *ministerio*, i li hauria de sol·licitar tenir més places. La Junta de Seguretat de Catalunya ho hauria de ratificar.

I, mirin, segons dades del Departament de la Vicepresidència i d'Economia i Hisenda, l'Estat té un deute amb Catalunya de 1.249,3 milions d'euros del finançament de mossos del període 2013-2019. I això genera unes recurrències de 111 milions cada any –cada any.

Si hi hagués d'haver aquest increment de mossos, hauria d'afegir-hi 180-200 milions més cada any. I per què? Perquè l'Estat recapta entre el 85 i el 90 per cent dels tributs que es recapten a Catalunya.

I aquests fets afegits a altres circumstàncies com les que deia el conseller l'altre dia a la Comissió d'Interior... Deia: «Escolteu-me, el Decret 926 de 2020, de 25 d'octubre, que transfereix algunes competències a les autonomies per l'estat d'alarma no fa referència a cap moratòria en matèria de desnonaments. I pel que sembla tampoc se l'espera. O que la reforma del Codi penal del 2015 era insuficient per la comissió de determinats delictes de tipus patrimonial per acabar amb la multireincidència.

I he fet aquestes reflexions..., he volgut fer aquestes reflexions perquè sovint s'exigeix al Govern de la Generalitat com si disposés de tots els recursos que pot tenir un govern i no actués per desídia o per manca d'interès; és un govern lligat de mans i de peus en matèria de seguretat i en moltes altres matèries.

Ara aprovarem aquest decret, eh?, que permetrà incrementar la plantilla en 245 policies, que si sumem a les convocatòries anteriors –sumem, eh?, les agreguem totes des del 2017 fins ara– faran aproximadament uns 2.500. Molts d'ells –molts d'ells– amb la taxa de reposició, perquè el Govern no ens permetia incrementar les plantilles.

Doncs bé, això suposarà un esforç per al Govern, perquè cada mosso costa 47.211,47 euros i farà que l'increment del pressupost quan s'incorporin com a funcionaris de carrera, quan s'incorporin com a funcionaris de carrera aquests 245 mossos, sigui d'11 milions 566 euros.

Donarem suport –donarem suport– a la convalidació d'aquest decret, perquè contribuirà a millorar la seguretat a Catalunya i, en definitiva, les condicions de vida dels catalans.

Moltes gràcies, president.

El president

Gràcies, diputat. Ara el conseller ha demanat intervenir de nou. Endavant, conseller.

El conseller d'Interior

Gràcies, president. Diputades, diputats, la veritat és que no pensava que la convalidació d'aquest decret tindria tant de suc polític, la veritat, eh? De fet, no pensava haver d'intervenir una segona vegada, però crec que per diferents raons que ara in-

tentaré explicar la meua intervenció és necessària, diria que imprescindible, perquè vostès han dit moltes coses.

En primer lloc, per agrair al senyor Parés..., si és que es confirma la notícia, que sembla ser que el vicepresident Iglesias i el senyor Ábalos acaben de confirmar que es prohibiran els desnonaments mentre duri la pandèmia. Per tant, aquesta reivindicació que s'ha dit en aquest Parlament en seu parlamentària per un servidor, per vostè i per tants diputats d'aquest l'hemicicle sembla que realment serà ja una qüestió ajustada a dret el fet de que aquests desnonaments mentre duri aquesta pandèmia no es duren a terme. Hi insisteixo, és una notícia que acabo de llegir a la premsa. Per tant, espero la seva ratificació.

Una altra cosa, segueixo donant les gràcies. Ho he fet al senyor Parés per la part que li toca i també la vull fer als diputats que han intervingut en to constructiu, començant per l'exconseller d'Interior, el senyor Espadaler, també el senyor Parés, la mateixa senyora Fornells, d'Esquerra Republicana, en el sentit que deia que aquest decret probablement era millorable. I, home, quan se't diu això per part de diputats amb aquest to constructiu i quan se't diu, a més, per un exconseller que coneix la casa més que jo, perquè hi va estar bastant més temps que jo el que porto fins l'actualitat, jo només puc començar dient que prenc el compromís d'estudiar aquest suggeriment que han fet els tres grups, d'estudiar-ho. Sé que hi ha un decret que habilita aquesta possibilitat amb un topall de que el cos no tingui un 33 per cent de mosses de sexe femení. Per tant, com que no és el cas, entenc que es podrà fer. Però, exconseller, diputat, diputada, entendran que el meu compromís no vagi més enllà d'estudiar-ho des de la perspectiva jurídica, i si és possible, efectivament tenim marge de temps per fer aquesta modificació.

La petició que es fa de fer una reserva per a mosses i, per tant, per incrementar aquest 20 i escaig per cent que hi ha a l'actualitat i que malgrat que és una dada, un percentatge interessant, positiu superat per molts pocs països europeus, és evident que encara ha de tenir millora. I, per tant, reitero que segueixo agraint aquest suggeriment que s'ha fet per part de tres grups parlamentaris. El meu compromís és total que s'estudiarà per poder-ho dur a terme amb la màxima brevetat possible.

S'ha comentat per part de jo crec que tots el debat de si és necessari, si no és necessari que a dia d'avui hi hagi una prioritat en, doncs, despesa dedicada a la seguretat. La CUP, per exemple, ha dit literalment que no. El diputat Parés deia que es podia discutir, malgrat que no faria –m'ha semblat entendre– guerra d'aquest tema, perquè sí que és veritat que hi havien d'altres prioritats o preferències que considerava que podrien ser més interessants. Jo crec que tinc l'obligació de convèncer-los de que la seguretat sí que és una prioritat, i que sí que és una prioritat en matèria, sobretot, de Covid-19.

Com a conseqüència de la Covid-19, per exemple, hem pogut observar que quan es va aprovar el decret –no recordo la data, jo diria que a mitjans d'octubre–, que era el primer que es revestia de mesures restrictives de drets fonamentals, van haver-hi manifestacions, un divendres, en les quals es van cremar més de cinquanta contenidors, en les quals es va entrar a comerços ha fer pillatge –aquest pillatge després es va vendre, al cap de pocs minuts, per aquesta app de Wallapop. I aquesta és la realitat del que ens porta la Covid.

I la Covid ens porta, doncs, moments de pobresa –i això és així–, perquè les restriccions de drets, i sobretot les restriccions de moviment, han afectat sectors empresarials, i, per tant, això vol dir que han afectat els treballadors, i, per tant, això ha generat pobresa, i la pobresa genera tensió. I aquesta tensió es va veure en aquesta manifestació, que no només es va produir a Barcelona sinó que es va produir a Bilbao, a Madrid, a Burgos, amb la mateixa intensitat. Per tant, la seguretat sí que és una prioritat, i la Covid-19 fa que aquesta prioritat sigui encara molt més intensa.

Vostès també han parlat de l'alerta 4 sobre 5 a nivell de terrorisme, i també és una realitat. I no oblidin vostès que hi han hagut atemptats de terrorisme gihadista

a França i a Àustria, i sempre la història ens demostra que quan comencen a Europa acaben venint al sud, i quan venen al sud entren per la nostra frontera, i quan entren per la nostra frontera, per Girona, acaben arribant a Barcelona, una ciutat de 2 milions d'habitants. Per tant, ja no fa falta anar cap a València, cap a Sevilla o cap a Madrid. Per tant, el risc és important, i, per tant, la necessitat és important, i molt important.

Han parlat també dels efectius –d'això en parlava molt l'exconseller Espadaler. Mirin, si nosaltres agafessin les ràtios –facin vostès l'exercici– d'Euskadi o de Navarra observaran que hauríem de tenir entre 23.000 mossos d'esquadra i 26.000, aquesta és la realitat –aquesta és la realitat. I la situació de Catalunya, com ja s'ha dit, està a dia d'avui per sota de 17.000, i per sota de 17.000 amb totes les policies locals –després faré una menció a una qüestió que ha dit el senyor Reyes, que no he acabat d'entendre– fa que tinguem pocs efectius, molt pocs efectius per donar compliment a tots els estàndards de seguretat, però sobretot als que incrementa, a dia d'avui, la pandèmia, i al compliment del que disposen totes les resolucions que sorgeixen cada setmana del Procicat. Per tant, aquestes ràtios, baixes, a Catalunya, amb els problemes que tenim a dia d'avui, fan que, efectivament, tinguem la necessitat de cobrir aquestes places, que són necessàries, més que mai.

Però és que no només hem d'anar cobrint aquestes places, hem, també, d'augmentar el sostre –el sostre és allò que es va decidir en aquella junta de seguretat de l'any 2006. Per poder nosaltres créixer, no hem de créixer només aquests 18.200 que teníem en el sostre de 2006, sinó que ens hem d'equiparar a les ràtios que els deia de Navarra o d'Euskadi, per exemple. I per fer-ho és indispensable que hi hagi una negociació urgent amb el Ministeri d'Interior de Madrid per apujar aquest sostre. Ja no podem, senzillament, arribar a aquests 18.000 mil, perquè sempre tot allò que anem reposant o anem perdent –com s'ha dit també aquí per part de molts de vostès– amb jubilacions i amb segones activitats... I aquesta és una tasca que també s'està fent. I hem d'aconseguir tenir un sostre que ens equipari a aquestes ràtios que els comentava a dia d'avui que existeixen a Navarra i que també existeixen al País Basc.

Mirin, jo, si m'ho permeten... I jo sempre intento ser molt respectuós, perquè no m'agraden les intervencions que sovint voregen la falta de respecte entre companys diputats, però ho haig de dir, perquè ho sento: hi han hagut intervencions constructives, propositives –n'he fet menció ara–, crec que n'hi ha hagut alguna d'oportunista i crec que n'hi han hagut dues de demagogues.

L'oportunista li haig de dir a vostè, senyora Maria Sirvent, perquè fa allò de que, com que *el Pisuerga pasa por Valladolid*, ho dic tot, i treu absolutament totes les qüestions que depenen d'Interior –absolutament totes. Aquí, que jo sàpiga, estem avui intentant ratificar un decret llei que fa menció de cossos de Mossos d'Esquadra –crec que es parla d'això. I em penso que un tema de congruència política ens obliga, o ens hauria d'obligar, a parlar d'allò que regula el decret que es porta aquí avui. Però només li contestaré a una de les coses que ha dit: opacitat. Això, permeti'm que l'hi digui, no l'hi tolero. Perquè vostè sap perfectament que totes les actuacions que han sigut susceptibles de ser qüestionades en la forma, en el fons..., vostè sap, i ho sap de primera mà, que un servidor ha ordenat de forma immediata que s'obrin investigacions reservades, i ha ordenat de forma immediata que quan es tingui el contingut d'aquestes informacions, si s'escau, vagin al jutjat o a fiscalia. Aquesta és la primera intervenció que vaig tenir com a conseller d'Interior. Per tant, acusi del que vulgui, d'altres coses, però això, de veritat, i a títol personal –i vostè sap de què li parlo–, li demanaria que tingués una mica més de cura, perquè sap que no és veritat.

Després han passat coses que m'han sorprès, m'han sorprès, francament. Vostè, senyor Reyes, ha utilitzat un verb realment lleig, ha dit: «Quedarse con las policías locales.» «Quedarse» ve a dir com furtar o robar les policies locals. Crec que vos-

tè no s'ha llegit el projecte que hi ha d'unificació del sistema de seguretat a Catalunya, entre les policies locals i Mossos d'Esquadra. Un projecte, per cert, que ha estat redactat, jo diria que, com a mínim, vuit o nou vegades. Ja el conseller Pomés hi va treballar; la consellera Tura, el conseller Espadaler, el conseller Puig, el conseller Jané, i aquest projecte no pretenia treure res a ningú, ans al contrari.

Resulta que hi han hagut moltes sol·licituds de pujar el sostre de Mossos d'Esquadra, moltes d'elles, la majoria, en governs del Partit Popular. I la resposta sempre ha sigut no, no i no. I quan ens trobem amb què l'Estat espanyol no ens dona la possibilitat de pujar aquest sostre, aquests 18.300 mossos que ens van donar l'any 2006, fa catorze anys, hem d'utilitzar l'enginy. I per què? Doncs perquè, miri, resulta que d'aquests estudis se n'extreu una conclusió clara, de tots els projectes que hi han hagut de tots els consellers, que és la següent: l'únic comandament que dirigís policies locals i mossos d'esquadra, pel simple fet de ser un únic comandament, generaria un increment del 25 al 30 per cent d'eficàcia, sense ni un efectiu més. És a dir, li estic dient que la unió dels cossos amb un únic comandament, amb únic comandament i cadascú al seu lloc, genera un 25 per cent més d'eficàcia. Per tant, com que l'Estat espanyol no ens permet pujar aquest sostre, que espero que es pugui fer ara amb un govern socialista, cosa que no es va poder fer amb el Partit Popular, el que sí que li puc dir és que, a banda d'aquestes negociacions amb l'Estat espanyol, tenim l'obligació de, a més, amb allò que tenim, ser capaços de treure-li'n el màxim rendiment.

Per tant, li demano també que no digui «*quedarse*», «agafar», «prendre» perquè el que es pretén senzillament és coordinar els dos cossos. I els cossos de policia local, senyor Reyes, estaran a on? Al seu territori. Que és que vostè es pensa que els portarem aquí a Barcelona i deixarem el seu poble o ciutat sense la policia local? No sigui demagog. Això és demagògia. Jo els demano que aquí vinguin a fer política sana, neta i transparent; i mentides, com menys millor. Això és el que és la llei del sistema de policia integral de Catalunya, treure major rendiment als dos cossos amb un únic cos de coordinació. És això només.

I escolti'm, senyor Sánchez, el deixo per al final, perquè vostè avui aquí ens ha donat, doncs, jo crec que un episodi no sé si de política-ficció, de política d'acció, si vostè realment s'ho creu –jo estic segur que no–, si vostè està pensant que les enquestes li van molt malament i, per tant, han de recuperar aquell espai perdut del procés..., i avui ve aquí i diu que les proves de bombers, que tenien una prova concreta de personalitat, que és veritat, que aquestes proves estan fetes per «calibrar», m'ha semblat entendre, «la puresa independentista». Aquest senyor, aquest diputat ha dit això: «Estan fetes per calibrar la puresa independentista.»

Miri, senyor Sánchez, aquesta prova està en estudi, perquè igual que aquesta prova no li ha agradat a vostè ni a molta gent d'aquest hemicicle, a mi tampoc. M'escolta? A mi tampoc m'ha agradat gens ni mica. És evident que un percentatge que pràcticament arriba al 50 per cent de suspesos, si no és que està a l'última prova i, per tant, és prova de cribratge, és sospitosa. Té raó en això. Si està al final, no, perquè, escolti, vostè convindrà amb mi que si resulta que només hi ha quatre-centes places i arriben a la darrera prova mil persones, sis-centes no poden entrar, per tant, l'última prova, sigui aquesta o l'enquesta que es feia abans, és de cribratge. Però com que no estava al final, li dono la raó en què la prova, home, s'ha d'analitzar. I la prova s'està analitzant. Per qui? Per la conselleria d'Interior. I veurem què passa amb aquesta prova. No estigui vostè tan tranquil en el sentit de pensar que aquesta prova ja és ferma. Si aquesta prova té la mínima sospita d'arbitrarietat, ja veurem lo que farem. –ja veurem lo què farem, eh?

Però, home, vostè aquí penso que s'ha passat no tres pobles, no, tres comunitats autònomes o tres països, perquè el que vostè ha dit és gravíssim. Vostè ha vingut a dir que, en aquesta prova de personalitat, nosaltres, els qui vam fer la prova, estàvem diguem-ne que descartant tota aquella persona que no estava d'acord amb un

procés independentista o que no era independentista. Doncs, miri, li vaig a dir una cosa: tinc un cosí meu, personal, que ha suspès, i, escolti'm, és deu vegades més independentista que jo. Imagini's –imagini's. No faci demagògia. Això és terrible, el que hem vist aquí avui.

I també li diré una cosa –i acabo, senyor president–, vostè ha dit avui aquí que, per part, m'ha semblat entendre, del Govern, s'ha utilitzat la policia. M'ha semblat entendre que deia això. M'ha semblat entendre que s'ha fet que el cos no estigués –de Mossos d'Esquadra– prou valorat. M'ha semblat entendre dir que s'han manipulat. Doncs li vaig a dir una cosa. Miri, hi ha una sentència de l'Audiència Nacional, antic Tribunal d'Ordre Públic –antic Tribunal d'Ordre Públic–, el TOP, tribunal que abans de la democràcia feia por, perquè era capaç de jutjar la gent sospitosa d'estar encabida, per exemple, en la Llei de *vagos y maleantes*, em penso que es deia «*vagos y maleantes*»..., i aquesta Audiència Nacional ha fet una sentència que absol el major Traperó, la intendent Laplana, el secretari general Cèsar Puig, el director general Pere Soler i que ha absolt tot el Cos de Mossos d'Esquadra de les sospites que gent com vostè porten al Parlament de Catalunya. Però no només –i amb això acabo, senyor president– ha absolt les persones que li dic i tot el cos, sinó que ha dit que el que va fer la policia de Mossos d'Esquadra a l'octubre del 2017 va ser exemplar. I no acabo amb això, la va comparar amb la Guàrdia Civil i amb la Policia Nacional i va dir que el que ells van fer no era exemplar.

Per tant, li demanaria també que mai més posi aquí en dubte, a la casa del poble, la feina dels policies, que mai més torni a treure l'element de sospita que va estar utilitzada, perquè fins i tot el tribunal menys sospitos de ser independentista i de ser catalanista, l'ha aplaudit i l'ha felicitat.

El president

Gràcies, conseller. Atès el temps d'intervenció del conseller, si hi ha algun grup que vol fer rèplica, tindrà dos minuts i mig d'intervenció. (*Pausa.*) Sí? Doncs, en primer lloc, el diputat senyor Sánchez, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans. Endavant.

Alfonso Sánchez Fisac

Gracias, presidente. *Conseller*, lo que necesitamos es transparencia. De hecho, cuando ocurrieron las pruebas de los bomberos se realizaron preguntas desde mi grupo, preguntas escritas entradas por registro, para que arrojasen luz sobre este proceso y qué estaba pasando y por qué los aspirantes a estas plazas de bomberos hicieron un comunicado conjunto y una queja conjunta al Departamento de Interior, porque entendían que lo que estaba pasando estaba vulnerando sus derechos y además que estaba amparado y apoyado por el Colegio de Psicólogos de Cataluña, donde decían que esos resultados no eran para nada normales, y, es más, que era una mala praxis de la Administración pública. Así que, le pido transparencia también. Porque hicieron un examen CTC, es un cuestionario TEA, clínico, de trastorno del espectro autista, y para nada es de personalidad, como se estaba haciendo hasta ahora. Por eso, este nuevo cambio que han realizado ustedes puede ser que, como usted también ha dicho, tenga algún tipo de duda sobre su efectividad y sobre su finalidad.

Y usted me decía que yo había venido aquí a hacer política ficción sobre pureza separatista, que yo le he dicho. Hombre, pues, explíqueme usted cómo puede ser que durante todos estos años el porcentaje ha sido sobre 8 por ciento y ahora de repente un 45, cuando la prueba en principio tendría que ser igual, pero cuando llegó el momento de la preparación una empresa subcontratada puso un test CTC que para nada tenía que ver con los anteriores.

Ya le digo, vaya si está haciendo ahora..., me ha dicho usted que estaba haciendo una investigación desde el Departamento de Interior sobre este test, que han reclamado todos los aspirantes que podría ser una mala praxis del Govern. Pero, ¿y si lo

hace alguien independiente que no sean ustedes? ¿Y si van al Colegio de Psicólogos de Cataluña y lo hacen allí? Porque, al final, si ustedes hacen de juez, también, ante sus posibles problemas, al final, para nada va a ser creíble.

Y, por supuesto, apoyo a los *mossos*. Usted aquí no estuvo cuando teníamos las manifestaciones en la puerta, cuando vinieron a reunirse con nosotros, con el *conseller* Buch, el que ocupaba su puesto...

El president

Diputat...

Alfonso Sánchez Fisac

Acabo, presidente. Todo el apoyo a los *mossos*, por supuesto. Lo que nosotros criticamos, justamente, es a los políticos que están encima de ellos dándoles órdenes contradictorias, justamente...

El president

Diputat, ha acabat el seu temps.

Alfonso Sánchez Fisac

...con la legalidad.

Gracias.

El president

Gràcies. En nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula el senyor Ramon Espadaler.

Ramon Espadaler i Parcerisas

Moltes gràcies, senyor president. Ho farem des de l'escó estant, i així estalviarem una mica de temps tots plegats també. En primer lloc, agrair el to, el to de la resposta i la resposta que ens dona el conseller en aquesta línia del compromís, i també agrair, doncs, als diputats que s'han pronunciat respecte a la proposta que fèiem nosaltres de fer aquesta modificació del decret llei que se'ns ha portat aquí, particularment per part de comuns, i també la reflexió d'Esquerra Republicana, en línia, una mica, del que plantejàvem, no?

És evident que necessitem més mossos d'esquadra el nostre Grup Parlamentari, Socialistes i Units per Avançar, té molt clar que necessitem més mossos d'esquadra; per tant, en cap moment nosaltres ens hem plantejat la possibilitat de votar en contra d'aquest decret. El que li he dit és que escolti, i en funció del que vostè ens contesti decantarem el nostre vot, i al final li diré quin és el sentit d'aquest, però no és menys cert que també necessitem més mossos d'esquadra.

I el diputat Roqué ha fet unes reflexions molt oportunes sobre com des del 2006 fins a l'actualitat ha canviat la nostra societat respecte a l'ordre públic i respecte a tantes altres coses. I la incorporació de la dona també fa una policia molt més propera als nostres ciutadans, i no només en aquelles qüestions tremendament sensibles de les que parlàvem aquest matí al Ple, de violència masclista, també en l'àmbit de la mediació, també en molts d'altres àmbits. Per tant, aquest és el sentit últim de la proposta i crec honestament que ens podem posar d'acord tots els grups parlamentaris en aquest sentit. Ho vam fer per a les policies locals, per què no ho podem fer per a la Policia Nacional de Catalunya, per a la policia..., per al Cos de Mossos d'Esquadra?, la policia de la Generalitat, per utilitzar l'expressió que diu la llei de la policia.

Per tant, en aquest sentit creiem –i li fem confiança, conseller, i demanem que no ens la defraudi– en les paraules que ens diu, que ho estudiarà. Estudiat, ho està. Hi ha consens polític. Ha passat el filtre, doncs, de la mirada jurídica, òbviament, doncs, del departament i dels diferents serveis jurídics en el cas de les policies locals. Hi ha un raonable consens sindical en aquest sentit. Per tant, no hauria de costar res poder fer aquesta modificació del decret en un ulterior decret. Ens havíem

plantejat com a grup parlamentari fer una altra cosa, que era demanar la tramitació com a projecte de llei, però hauríem invalidat la convocatòria, i això no ho volem fer per responsabilitat, perquè, subratllo que som conscients de que, evidentment, doncs, necessitem mossos d'esquadra, i, hi insisteixo, necessitem mosses.

Vostè ens ha parlat de moltes coses, amb el torn molt llarg. Ha parlat de les dificultats que té amb relació al Govern de l'Estat, de les dificultats que té pressupostàries, amb el que ha d'autoritzar o deixar d'autoritzar...

El president

Diputat...

Ramon Espadaler i Parcerisas

...el Govern central. El que li demanem depèn només de vostè. Conseller, no ens defraudi. Fem aquesta reserva en positiu; és una reserva en positiu, no una discriminació. Fem una acció en positiu...

El president

Diputat, ha acabat el temps.

Ramon Espadaler i Parcerisas

...en benefici del Cos de Mossos d'Esquadra.

El president

Gràcies. En nom del Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem, el senyor Parés.

Marc Parés Franzi

De l'escó també, president. Breument. Simplement jo el que vull recordar, en primer lloc, és que estem debatent un decret llei que només té dos articles i que simplement diu: «S'autoritza la creació de 245 places del Cos de Mossos d'Esquadra». Per tant, aquest és el contingut que estem debatent. És veritat... (*Remor de veus. L'oradorriu.*) Durant una llarga estona. (*Alguns aplaudiments.*)

És veritat que, darrere d'això, sí que nosaltres hem volgut debatre, i en altres ocasions també, quin model de policia hi ha, i és..., i com saben, doncs, nosaltres discrepem sobre el model de policia. Celebrem també, doncs, que ens haguem posat d'acord en reivindicar i haver aconseguit finalment que s'hagin pogut aturar els desnonaments durant la situació de pandèmia que estem vivint. Per tant, aquest és un èxit que hem reivindicat i que creiem, doncs, que fa front, que facilita també la gestió d'una problemàtica altament conflictiva.

I en la mesura del que es comentava ara també: un cos policial amb més dones també entenem que és un cos més democràtic, i, per tant, per avançar cap a una policia de major qualitat democràtica, creiem que aquest és un pas que és important dur-lo endavant, i, per tant, en aquest sentit, doncs, sí que li agraïm el compromís, que entenem, doncs, que es farà que es farà efectiu, i és en aquest sentit, doncs, que nosaltres creiem que aquesta és una bona contribució per avançar cap a una millor policia.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputat. En nom de la CUP Crida - Constituent, la diputada Sirvent.

Maria Sirvent Escrig

Sí, des de l'escó, president. Bé, conseller, la diferència entre vostès i nosaltres és el concepte de seguretat. Vostè diu que com ens posicionen en contra d'aquest decret, per a nosaltres la seguretat no és una prioritat. Ha parlat també vostè de que la pobresa genera inseguretat, però per a nosaltres la pobresa no es combat amb més policial, i el model de seguretat no és el model policial, ha de ser un model transversal. I, per tant, les persones també ens sentim segures quan tenim accés a

l'educació garantit, accés a la sanitat, a l'habitatge digne, a uns subministraments bàsics, i, .per això, senyor conseller, calen més metges, cal més professorat, calen més educadores socials, més psicòlogues, i també uns serveis públics de qualitat i menys policia.

I aquesta és la nostra prioritat, el desplegament de polítiques a llarg termini que eliminin la desigualtat i tots aquells factors que generen inseguretat. I, per tant, també per a nosaltres la participació de la policia ha de ser només en aquelles actuacions en que es consideri que pot fer una tasca per donar resposta i per donar suport a les diferents problemàtiques que puguin sorgir fruit de la convivència. I, en tot cas, és imprescindible crear en els cossos policials una mirada molt diferent a l'actual. Una mirada de relació amb la població que parteixi sempre de la idea de servei públic, d'acord amb el ple respecte i promoció dels drets humans i fonamentals per a tota la població. I parlem de tota la població sense que siguin acceptades actituds autoritàries amb col·lectius vulnerables, com poden ser les joves o les persones racialitzades. Així ho ha denunciat el Síndic de Greuges, o, per exemple, l'organització SOS Racisme amb la campanya «Pareu de parar-me», ja que durant la pandèmia s'han identificat les identificacions a persones racialitzades. I, per tant, crec que la diferència entre vostès i nosaltres és la concepció del model de seguretat, però per a nosaltres la seguretat és i sempre serà una prioritat.

El president

En nom del Grup Parlamentari... del Subgrup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, el senyor Reyes. Endavant.

Manuel Reyes López

Gracias, presidente. Señor *conseller*, se lo digo con cariño, no se enfade, pero no venga a mentirnos, no tergiverse mis palabras. Usted acaba de decir que, si tuviésemos el mando único en Cataluña, unificando Policía Local y Mossos d'Esquadra, se ganaría en efectividad un 25 por ciento, ¿verdad? Ha dicho un 25 por ciento. Siguiendo su reflexión, si hablamos de integración, si integrásemos además de Mossos, Policía Local, no sé, la Policía Nacional, si integrásemos también a la Guardia Civil, si integrásemos también a la Policía Portuaria, ¿cuánto sería el incremento de esa efectividad? Sería el 25, el 30, el 35, el 40, siguiendo su reflexión, señor *conseller*. Si es por integrar, los Mossos d'Esquadra es policía catalana, pero es que la Policía Nacional también es policía catalana, también la Guardia Civil es policía catalana, por lo tanto, no tergiverse mis palabras.

Y le recuerdo que su jefe, el señor Aragonés, es socio de Pedro Sánchez. Si hay limitaciones actuales en la legislación del Estado, pues, su socio, su jefe, que pacten, que cambien las leyes y que se aumente la policía que necesitan los pueblos y los municipios de Cataluña. Depende de ustedes. Los presupuestos dependen de su socio, de su jefe aquí, del señor Aragonés, y de los votos de Esquerra Republicana también en Madrid. Por lo tanto, no venga a decir que la culpa de que no haya más mossos d'esquadra, la culpa la tiene el PP. Para usted seguro que todo la tiene la culpa al Partido Popular, los tribunales, los jueces, la fiscalía, todo aquel que le lleva la contra al Gobierno, pero la realidad es que, si ustedes quieren, tienen la capacidad, tienen las herramientas, tienen los vehículos para conseguir que en Cataluña tengamos más mossos d'esquadra. Es su opción, pero no lo está haciendo.

El president

Gràcies, diputat. En nom del Grup Parlamentari Republicà, la diputada Montserrat Fornells. Endavant.

Montserrat Fornells i Solé

Sí, president des de l'escó. Seré ràpida i molt breu. Agraïm al conseller el compromís que ha agafat dels precs que li han fet diferents grups d'intentar fomentar la feminització del Cos de Mossos d'Esquadra, que és molt necessari, per intentar,

doncs, assimilar i per intentar que el Cos de Mossos sigui un reflex del que és la societat catalana. I també li fem palès al prec que li han fet a nivell de la formació per la no discriminació dins el cos, que també hi sigui aquesta formació.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputada. I finalment, el senyor Roquer. Endavant.

Ferran Roquer i Padrosa

També des de l'escó i molt breument. Només per manifestar que un dels canvis que ha tingut aquesta societat des del 2006 fins ara és la percepció que té sobre la incorporació de la dona en diversos àmbits, i com no, en el dels Mossos d'Esquadra, i manifestar la nostra seguretat que el seu enginy jurídic i el del seu departament li permetrà trobar la solució perquè pugui incorporar una mesura de discriminació positiva envers l'accés de les dones al Cos de Mossos d'Esquadra.

Moltes gràcies, president.

El president

Gràcies, diputat.

Interpel·lació al Govern sobre la crisi industrial

300-00336/12

Acabat aquest debat, passem al següent punt de l'ordre del dia, que és una Interpel·lació al Govern sobre la crisi industrial, presentada pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Per exposar-la, té la paraula el diputat senyor Pol Gibert. Endavant.

Pol Gibert Horcas

Gràcies, president. Diputats i diputades que ens acompanyen en aquest últim punt d'aquest Ple llarg, d'avui; que estem aquí quasi a quarts de nou del vespre, doncs, començant aquesta interpel·lació.

Conseller Tremosa, vostè i jo no ens coneixem, no hem parlat en cap ocasió, i es preguntarà per què el portaveu de treball del PSC, del Grup Socialista, interpel·la el conseller d'Indústria, que generalment interpel·la el conseller de Treball, que és el que em dedico generalment a fer. Li explicaré, perquè també vull compartir-ho amb el seu Govern, de manera col·legiada, també perquè sàpiga per què fem aquesta interpel·lació avui. I ho fem perquè estem farts de preguntar al conseller El Homrani temes dels quals no tenim respostes; perquè estem farts de connectar amb el Departament de Treball i que no ens doni informació sobre temes que estan passant en el dia a dia i al territori, i, en aquest cas, també d'indústria; i perquè intentem fer esforços importants per elaborar temes que ens preocupen d'empreses que tenim al territori i no en tenim resposta ni accions concretes. I, per això, davant d'aquesta falta de respostes a la crisi econòmica que estem vivint, sobretot a la crisi industrial a què avui vull fer referència, hem decidit interpel·lar-lo a vostè, a veure si tenim més sort, en aquest cas, i obtenim alguna resposta més concreta sobre el que està passant amb territoris molt concrets i amb problemàtiques que afecten gent real en el dia a dia.

I ho fem perquè nosaltres tenim una trajectòria durant els darrers anys de col·laboració sincera amb el Govern per treballar aquests temes. Des d'estendre la mà en molts àmbits de la crisi industrial, també en temes laborals, i li posaré algun un exemple, perquè vegi, com que no ens coneixem..., li poso fets concrets que hem pogut treballar en aquest Parlament. I el primer va ser que fa ja uns quants anys vam posar a debat en aquest Parlament un pacte pel treball que proposàvem. En aquest context, no hi havia una pandèmia pel mig encara, però es va aprovar amb l'anterior

Govern un pacte pel treball per intentar posar en la mateixa taula grups parlamentaris, agents socials i econòmics, per intentar abordar el que llavors ja era una crisi laboral molt important, i com redistribuíem l'esforç davant d'aquest repte que teníem molt important de transformació del teixit productiu i també laboral en aquell moment. Aquest era el simple objectiu que vam posar de manifest: com reuníem, els principals grups parlamentaris i agents socials i econòmics, i trobàvem la manera de fer front a aquesta crisi amb mesures compartides, consensuades, de manera al més comuna possible.

També hem posat sobre la taula, i a més en el seu àmbit, diferents bateries de mesures per abordar aquestes crisis industrials, abans que vostè arribés, i també durant el seu període ja com a conseller. Perquè veiem poc impuls del Govern en aquesta transformació i volem que el nostre teixit productiu s'adapti ràpidament i intenti passar el menys temps possible amb aquestes complicacions que té actualment.

Conseller, alguns portem anys acompanyant comitès d'empresa en moltes situacions, darrerament situacions molt complicades; els acompanyem en manifestacions, aquí al Parlament, amb gestions davant el seu departament o el Departament de Treball; els acompanyem a manifestacions davant de les seves empreses, enviant cartes a les seves direccions perquè intentin evitar acomiadaments...; en definitiva, intentant ser una eina útil per als treballadors d'aquest país, que és per al que al final ens han escollit per representar-los en aquesta cambra. I és per això que ens preocupa que, en les darrers setmanes, hem vist un increment molt important d'empreses que denuncien el tancament o EROs d'una afectació molt important dintre de la seva plantilla. I permeti'm que evidentment abordi el primer tema industrial que ens preocupa, i que vostè evidentment coneix perfectament, que és la situació de la indústria que està patint l'automoció arran de la crisi de Nissan. A l'informe a què hem tingut accés de la Diputació de Barcelona, que vostè coneix perfectament, que s'ha presentat aquestes darreres setmanes ens diu, entre moltes coses, que tenim un total d'onze empreses que no són Nissan que presenten un nivell de risc molt alt, valorat en cinc sobre cinc, i cinc empreses addicionals amb un nivell de risc alt, quatre sobre cinc; empreses que no són Nissan, que són vint-i-dues més que tenen un risc molt alt de veure's afectades i finalment tancar també arran d'aquesta decisió. I resulta que a la meua comarca, el Vallès Occidental, és la segona més afectada després del Barcelonès, amb més de vint-i-dues empreses en risc. De fet, si traiem Barcelona de l'equació, els dos municipis més afectats són Rubí i Montcada. Què pot explicar vostè a aquests dos municipis, a les seves empreses i als seus treballadors? Quina proposta té el seu Govern per a aquests territoris? Quines accions ha posat en marxa el Govern per mantenir aquesta activitat i llocs de treball en empreses com Robert Bosch, com Alfisa, com TE Connectivity, com Continental, com Faurecia, com SBI Connectors, i una llarga llista d'empreses que segur que vostè coneix de primera mà i evidentment li arriben a la seva conselleria dia rere dia.

I això ho sabem gràcies a aquesta feina, com li deia, que ha fet la Diputació de Barcelona, que ha analitzat i posat en marxa mesures per intentar abordar aquesta situació que viu la indústria. Però evidentment la Diputació de Barcelona no és la competent en aquest àmbit i fa el que pot, que ja és molt, en aquest cas. Però sí que li proporciona a vostè, conseller, una guia: una guia on agafar-se i on tenir una informació rellevant del que està passant. Però, evidentment, la competència és seva. I deixi'm que, per aquest motiu que la competència és seva, posi sobre la taula alguns dels temes que ens preocupen de la seva gestió en els darrers mesos.

I, miri, a mitjans de setembre, el dia 15 concretament, mig setembre, ens vam llevar amb un titular que ens va sorprendre i deia literalment, llegiré: «Tremosa enfurece a los sindicatos por dar información falsa sobre el ERE de Bosch». Anunciar coses de l'ERE de Bosch quan no s'han produït, evidentment, va produir la crítica dels sindicats, com era normal en aquell moment.

També hi ha hagut polèmica per anunciar suposats acords per a la reindustrialització de la Nissan, que evidentment serien més que benvinguts, però perquè finalment no s'han produït, i que ha estat desmentit moltes vegades per actors implicats. També evidentment deixi que, com a portaveu de treball, li recrimini el tuit que va fer sobre els piquets en vaga que hi havia a la planta de Saint-Gobain, i que evidentment posava en entredit el dret de manifestació, en aquell moment.

També hi ha altres elements que ens preocupen. Sap vostè que ha sigut molt criticat el Pacte per la indústria per part d'alguns dels seus elements fundadors, o el seus actors fundadors, i, de fet, alguns han anunciat públicament que si no hi ha un canvi abandonaran el Pacte per la indústria. Evidentment, ens preocupa, perquè és un pacte que ja venia coix en els seus anys previs a aquesta crisi industrial, però evidentment ara que som conscients que hi han transformacions de fons que estan accelerant ràpidament, creiem que el Pacte per la indústria era una eina cabdal per abordar-los i que no ho està sent del tot.

I un tercer element que evidentment ens preocupa, i que vostè n'és plenament conscient, és el pressupost de la seva conselleria. Vostè sap perfectament que el pressupost d'Indústria és molt –molt– limitat. Jo diria..., i seré, diguem, estricte i objectiu amb les paraules que faré servir: –molt– limitat. Perquè si mirem ràpidament alguna dada comparativa, li podria preguntar, i vostè ho sap perfectament, quina era la despesa que hi havia per persona a Indústria i Energia l'any 2010 a Catalunya?: i eren 166 milions d'euros –166 milions d'euros, fa deu anys. Avui en tenim 50; no arriba a un terç d'aquells 196 del 2010. I és difícilment explicable que deu anys després estiguem dedicant un terç a Indústria, quan tot sembla indicar, i tothom ens ho diu, que el futur passa per una indústria que transiti cap al món digital i l'ecologia. La meua pregunta és: vostè creu que amb aquest pressupost estem apostant per la indústria com a país? I hem tingut alguna resposta autoritzada sobre aquesta pregunta per la seva predecessora; la consellera Chacón ho va dir clarament: «no, aquest pressupost no està pensat per preservar el teixit empresarial a Catalunya»; literal de la consellera Chacón.

I ho estan demostrant aquests dies, no tenim pressupost per fer front al que està passant al territori, i és normal: si fem un volt pel nostre entorn més immediat podem comparar el pressupost d'Indústria i Energia per habitant amb altres comunitats. Mirem l'any 2019: el País Basc hi dedicava 11 euros per habitant; Extremadura hi dedicava 18 euros per habitant; illes Balears, 21; Astúries, 33; la Comunitat Valenciana, veí nostre i competidor també per captar inversió industrial, hi dedica, 42 euros per habitant. I quant hi destinem a Catalunya?: 7,5 euros per habitant; estem molt lluny dels nostres competidors industrials. Costa molt explicar que la desinversió que està fent la Generalitat de Catalunya en indústria sigui per una causa objectiva. Com d'un pressupost, que és de més de 27.000 milions d'euros, hi dediquen 50 milions?

Conseller, estem afrontant un tsunami amb una canoa. I, evidentment, tot sembla aventurar que el retorn no serà positiu. Jo li vull preguntar, donat que molta gent depèn d'aquesta indústria, que tots estem d'acord en que la indústria és cabdal al nostre país, quins plans té el Govern per captar projectes i reindustrialitzar Catalunya? Compta amb els ajuntaments per sumar forces en aquests plans?

I també faria una reflexió. El Govern de l'Estat ha posat sobre la taula 3.000 milions d'euros per a indústria més 5.000 per a transició ecològica. Recursos molt importants acompanyats, evidentment, del fons europeu que també ha d'arribar. Com pensa el Govern de Catalunya acompanyar aquests esforços, aquesta inversió, perquè sigui una realitat a Catalunya?

Crec que és important, conseller –i provarà que el to de la meua interpellació no ha sigut ni molt menys agressiu, sinó propositiu–, que doni respostes concretes a aquests projectes. Perquè estem afrontant dia rere dia diàlegs amb treballadors que estan patint aquesta crisi industrial. No és un problema orquestrat, és un problema molt real que afecta diàriament desenes de persones. Caldrà que tinguin una explicació, un acompanyament.

Hem tingut coneixement que algunes empreses d'aquestes molt importants, amb centenars de treballadors implicats, no han tingut ni tan sols una trucada de la conselleria d'Indústria o de Treball, depèn del cas, que els acompanyi. Això ens preocupa. Perquè, evidentment, sabem que és complicat. Com he dit al principi, no esperem que hi hagin miracles per solucionar algun d'aquests casos, però sí que demanem un mínim acompanyament a aquest treballadors que estan patint i que lluiten pel seu futur laboral. Gent que en molts casos ha dedicat anys a formar-se, que té una trajectòria laboral potent, que tenen una riquesa que poden aportar al país. I que ens està dient Europa que aquest és el futur, la indústria. I el que no podem permetre és deixar-los enrere en aquests moments tan delicats.

Per això, conseller, li demano si pot aclarir-nos aquests dubtes i aportar-nos una mica de llum al seu projecte industrial.

El president

Gràcies, diputat. Per respondre té la paraula el conseller d'Empresa i Coneixement, el senyor Ramon Tremosa. Endavant.

El conseller d'Empresa i Coneixement

Moltes gràcies, senyor president. Senyor diputat, li agraeixo el to de la seva intervenció, que també per part meva sempre intenta ser constructiu.

A veure, de sempre he pensat que la indústria és un sector estratègic per a un país. De fet, si vostè mira la crisi del 2008, que va ser una crisi financera, els països que millor la van resistir van ser els països amb un percentatge de major pes industrial: Alemanya, centre d'Europa, nord d'Europa. Són països que, gràcies a la seva xarxa de multinacionals i pimes, també de caixes d'estalvi, que no van fer fallida com la gran banca europea en termes de finançament de crèdit, doncs, van permetre resistir millor la crisi, que l'atur fos més baix.

I, per tant, doncs, jo soc un convençut industrialista. La indústria genera productivitats elevades, per tant, permet pagar salaris alts. Això vol dir que les cotitzacions socials són elevades i, per tant, que en el futur, doncs, poden haver-hi polítiques públiques de benestar. Per tant, en aquest sentit, doncs, totalment d'acord, no?, que la indústria és un sector clau. I jo comparteixo amb vostè l'anàlisi, no?

Si vostè em pregunta el pressupost del Departament d'Empresa. Totalment insuficient. És a dir, quan traiem els 1.300 milions d'universitats, queden 275 milions per a energia, indústria, turisme, comerç, consum, Acció, que és la gran agència d'internacionalització, l'Agència Catalana de Turisme, l'Agència Catalana de Consum. Per tant, és clarament insuficient, no? I, en aquest sentit, doncs, el proper conseller d'Empresa i Universitats, en el proper pressupost –que si no s'hagués inhabilitat el president Torra ara l'estaríem, diguem-ne, elaborant–, doncs, haurà de posar s'hi a fons, eh?

També la universitat pateix una lenta decadència, ha perdut gairebé un punt i mig en els últims deu anys de pes en el pressupost de la Generalitat. El Pacte nacional per a la societat del coneixement ja preveu una ruta consensuada i aprovada per tot-hom per recuperar això, però costarà molt perquè hi ha causes molt nobles on diferents consellers molt legítimament a l'hora de fer el pressupost estiren. I, per tant, això no podem negar-ho, no? Però, en tot cas, molt d'acord amb això, no?, que la indústria és molt important. I, en aquest sentit, hi coincidim.

Llavors, bé, jo porto... encara estic en pràctiques com a conseller, no porto ni tres mesos com qui diu. I, per tant, doncs, he intentat ajudar quan se m'ha demanat. I en alguns casos d'algunes empreses que m'han demanat la meua presència física, hi he anat. I he trucat a presidents de comitès d'empresa de diferents empreses quan m'ho han requerit. I potser em poso on no em demanen, eh?, perquè quan una empresa presenta un ERTA, ja és un tema de Treball. I llavors el conseller d'Empresa fa nosa.

Nosaltres, en teoria, amb la directora general d'Indústria, Matilde Villarroya, estem dissenyant un sistema d'*early warning* per detectar aquelles empreses que tenen

una situació delicada per intervenir abans que l'empresa formuli un ERTO. Perquè llavors, si és una empresa multinacional, aquesta decisió és molt difícilment reversible.

Per tant, doncs, estem treballant amb aquest... i li podria portar ben aviat informació sobre aquest tema, perquè també tenim una llista d'empreses amb semàfor taronja en risc de possible deslocalització o de tancament de línies de treball. I, per tant, en aquest sentit, doncs, no?, estaria molt interessat.

Jo divendres vaig ser a l'Hospitalet amb l'alcalde i presidenta de la Diputació, vam tenir una conversa llarga, vam estar pràcticament tres hores parlant de diferents coses. I, per tant, la meua disposició a la unitat institucional que entenc que requereix aquesta crisi, doncs, hi és tota i estic a la seva disposició.

Tenim bones notícies, en el sentit que el comerç mundial s'està recuperant molt ràpidament a Àsia i a Amèrica, sobretot, també al nord d'Europa. I, per tant, per poc bé que funcionin les vacunes o els testos ràpids, fibles i barats, és d'esperar un rebot de l'economia europea l'any vinent. I això és molt bona notícia perquè, si bé la crisi del 2008-2012, que a Espanya es va agreujar amb la crisi del deute sobirà, va ser molt llarga de superar, cinc, sis, set anys, segons com es miri, doncs, ara tenim molts indicis que hi pot haver una recuperació ràpida, no?

El que passa que clar, quan vostè parla de què dedica la Generalitat a la indústria –que comparteixo l'opinió de l'anterior consellera que és totalment insuficient–, bé, vostè coneix les limitacions del pressupost de la Generalitat i el seu model de finançament, que està caducat des de l'any 2014. La LOFCA... Per tant, estem *in the clouds*, estem fora de la llei des d'aquest punt de vista, no?

I què més voldríem que tenir un sistema de finançament com el de Navarra o el País Basc que permet recaptar tots els tributs i amb els diners a la butxaca negociar la quota que es paga a l'Estat espanyol. I, per tant, doncs, bé, la criatura plora d'una responsabilitat compartida i, en el seu cas, com a membre del Partit Socialista, doncs bé, el PSOE ha governat, porta dos anys al Govern, més de dos anys i, per tant, hagués pogut fer alguna cosa en aquest sentit, però no ho hem tingut, no?

I, per tant, doncs, deixi'm dir-li, és a dir: l'Estat espanyol té la gran capacitat d'intervenció industrial, perquè recapta el 95 per cent dels impostos a Catalunya, i té una potència de foc molt més gran que la Generalitat. Miri, al meu departament aquest any tancarem l'any amb 250 milions d'euros de subvencions addicionals, eh?, ajuts a comerç, restauració i hotelaria, turisme, indústria –l'últim anunci, 13 milions, que va sortir als diaris fa pocs dies–, i això li he de reconèixer que són transferències que s'han rebut des del Govern espanyol, perquè nosaltres ni teníem capacitat; d'un pressupost de 275, donar-ne gairebé 250 no tenim capacitat, perquè vostè sap l'estructura de despesa quina és, en el nostre departament.

Però, bé, el Govern espanyol recapta tots els impostos, el Banc Central Europeu li compra deute públic cada mes, en grans quantitats, a un tipus d'interès molt baix, hi han línies de crèdit, el SURE i el Mede, disponibles per a l'Estat espanyol –el SURE es va demanar el 3 d'agost, ampliat fa deu dies; el Mede no s'ha demanat encara–; hi ha el Fons Europeu de Reconstrucció i Recuperació, per arribar a la primavera que ve... Per tant, mai com abans un país que té una caiguda del PIB del 12 per cent, com és Espanya, que això és duplicar la caiguda del 2008 –és pràcticament comparable a un conflicte bèl·lic, la caiguda del PIB–, que això en condicions normals, fora de l'euro i del Banc Central Europeu, d'aquest paraigua que tenim, hauria provocat possiblement moltes tensions en termes de primes de risc, suspensió de pagaments, etcètera, doncs aquí hi ha una gran capacitat d'intervenció... I la pregunta és per què el Banc d'Espanya a mitjans d'agost deia en un informe: «L'Estat espanyol és el país que menys ajuts directes ha fet a les empreses, que menys impostos ha congelat i, per tant, per això la caiguda és més forta.» Això ho diu el Banc d'Espanya des del mes de juny i ho han anat dient Fons Monetari Internacional i

altres organismes, la Comissió Europea, ho ha anat dient en les últimes setmanes. I, per tant, aquí la responsabilitat és seva.

Jo li he de dir i li he de reconèixer en seu parlamentària que quan al Raül Blanco, doncs, li he trucat per dir: «Escolta, entro en una reunió amb el comitè d'empresa, d'aquesta empresa que vol tancar, i també entrem en la matriu d'Alemanya o França. Tu entraria també per Zoom?» «Sí», i hi ha entrat, i hem pogut oferir una imatge del Govern de l'Estat i Generalitat de Catalunya conjuntament, oferir plans de reindustrialització, injeccions de capital. Ho hem fet així. També li reconec al senyor Raül Blanco que tingués el detall de visitar l'empresa Silence, quan es va cremar. I és un detall que li agraeixo públicament i li reconec. Però bé, la Generalitat, amb quinze dies, va poder posar un aval directe de la Direcció General d'Indústria a Silence, un crèdit de l'ICF, per finançar la reconstrucció mentre no arriba l'assegurança. I també, com vostè sap, Silence té una participació de l'empresa pública Avançsa, del nostre departament, que li va injectar una empenta inicial per començar a caminar, aquesta empresa que ja és líder europea de motocicletes. Per tant, Catalunya quaranta anys després torna a tenir una empresa líder a Europa en el sector de les motos. I hem pogut congelar el pagament d'interessos d'aquesta participació que ens paga cada any. El ministeri va més lent, i a data d'avui no ens consta –la visita va ser molt bona i l'agraeixo, del secretari d'estat d'Indústria– que el ministeri hagi pogut fer arribar algun tipus d'ajut addicional a Silence, que és una empresa, doncs, que el seu pla d'expansió fabulós queda tocat per l'incendi de la planta de Molins de Rei. Sort que la de Sant Boi funciona molt bé.

Fons europeus? Tant de bo els canalitzem a la indústria, d'acord amb el marc precís que fixa la Unió Europea: digitalització, canvi climàtic, mobilitat sostenible, energies renovables. Però bé, vostè sap que els fons europeus s'han centralitzat a Espanya. Les comunitats autònomes hem quedat totes fora del procés de canalització i identificació de projectes. També estem fora del procés de decisió que es prendrà sobre com es repartiran aquests fons. Doncs bé, aquí tenim que la responsabilitat d'aquesta gran esperança per reindustrialitzar-nos també recau en el Govern central en el cent per cent.

Per tant, aquí vostè trobarà el Govern de la Generalitat amb ganes de col·laborar, però bé, la responsabilitat no serà nostra si aquests diners es destinen a pagar trens d'alta velocitat o aeroports fantasma o autovies que van d'un lloc on no hi ha res fins a un lloc on no hi ha ningú.

Gràcies.

El president

Gràcies, conseller. Per fer la rèplica, té un torn de nou el diputat. Endavant.

Pol Gibert Horcas

Gràcies, president. Gràcies, conseller, per les seves respostes a alguns dels temes. Però jo li volia tornar a insistir en un que em sembla cabdal, que és... Vostè evidentment posava la pilota, diguem-ne, on vostè li pertoca posar-la, però jo també volia situar: escolti, Catalunya té capacitat suficient per articular projectes propis en el marc dels fons europeus. Evidentment, si la tenen els ajuntaments, també la té la comunitat autònoma de Catalunya, la Generalitat i altres actors que poden evidentment articular aquesta resposta. I aquí és on també vull fer aquesta reflexió, que vostè ha fet en algun moment, de dir: cap a on anem? Cap a on dedicarem els esforços que són limitats, evidentment, però cap a on volem evolucionar?

I jo li faig alguna proposta. Tenim sectors que a Catalunya són molt potents, que han de tenir una transformació sí o sí o tindrem problemes, evidentment, de sostenibilitat també ecològica o inclús digital. I són tres situats molt clarament, i que també la Unió Europea així ho ha dit, que són: l'agroalimentari, la química i l'automoció. Els tenim situats clarament en el mapa. Molt importants per al territori, perquè vertebren el territori en diferents parts, perquè no són només indústries que siguin

d'àmbit metropolità, sinó que surten del territori, són a altres àmbits com pot ser Tarragona, com pot ser Girona o pot ser Lleida. I, evidentment, són tots sectors que generen molta ocupació i molta creació de riquesa.

I, per tant, aquí nosaltres tenim un paper clau en decidir què volem fer amb aquests sectors i com els acompanyem cap a la transformació que han d'abordar. I això em preocupa, perquè fa temps que aquest debat el tenim al Parlament i no acabem de tenir un full de ruta comú sobre cap on anem.

Evidentment, després venen coses com la pandèmia i ens hem d'adaptar, però hi han corrents de fons, com abans li deia, i tendències que estem observant des de fa temps que no veiem que les estiguem abordant propositivament. I l'hi dic perquè evidentment nosaltres tenim uns treballadors molt qualificats, en molts sectors d'aquests, però que evidentment si deixem que això vagi a la deriva, alguns es quedaran pel camí, alguns no es podran reincorporar o reconvertir-se cap a nous sectors. I aquí els hem d'acompanyar, des de la part pública, hem de transitar entre un sector i l'altre. Tenim clarament analitzats quins sectors estan també creant ocupació i quina formació es requereix perquè aquesta ocupació sigui d'èxit.

I, evidentment, aquí podem fer alguna cosa des de lo públic i és també l'esforç que li reclamo. I per això li parlava abans del pacte pel treball, que sé que, evidentment, no és cosa seva només, però que evidentment també hi té un paper molt destacat des de la part d'empresa, coneixement i també indústria, no? Perquè si hem de decidir tots plegats també aquest país cap a on ha d'apostar, no?, i, evidentment, també amb la col·laboració publicoprivada per saber cap a on hem d'anar, cal tenir un full de ruta sobre com farem això, com evolucionarem cap aquí.

Hem tingut experiències –d'aquesta evolució que hauria de ser– fallides. I, evidentment, el centre d'FP de l'automoció és un exemple clar d'aquest poc èxit, diguem-ho així, que hem tingut en intentar transformar treballadors de l'automoció o intentar adaptar-los al nou sector que s'està generant a Catalunya. Vostè em posava un exemple, amb l'empresa Silence, evidentment, no?

Però també li vull dir, escolti, no fiquem sempre l'excusa del finançament, que, evidentment, és un dels factors que hi ha, però Balears i València sap vostè perfectament que no estan en millors condicions, alguns diuen que estan en pitjor condicions de finançament, i estan fent una aposta molt més forta per la indústria de la que estem fent nosaltres. I també s'ha valdre, i vostè ho ha reconegut, l'aposta clara del Govern de l'Estat per al tema industrial, i en la persona de Raúl Blanco, el secretari general d'Indústria, que, evidentment, és un ferm defensor d'aquest sector, no? I també sap vostè la intervenció que hi ha hagut de l'Estat en empreses catalanes que tenien problemes; intervenció directa de l'Estat per intentar ajudar-les, no?

Amb la qual cosa, jo crec que tenim un escenari propici per intentar impulsar això. Jo el que li demano –i sé que vostè, com deia, és un conseller novell, diguem-ne, en aquest sentit, no?– és que no podem perdre molt més temps. Jo sé que vostè ara porta tres mesos i d'aquí dos hi han unes eleccions. Però portem molt temps perdut aquí en aquest tema. I hem tingut molts debats al Parlament. I arriba un punt també de frustració compartida, de dir: «Escolti, definim què volem ser.» No és tan difícil segurament això, ho tenim tots molt més clar al cap, i quan hi han debats fora del faristol, diguem-ne, ràpidament podríem tenir unes línies clares de cap a on anem, no?

I això ens preocupa, perquè, evidentment, aquesta evolució s'ha d'acompanyar, requereix temps, requereix planificació, i això no es fa d'un dia per l'altre. I un procés que s'havia de viure segurament en deu anys, l'estem vivint en dos, perquè la pandèmia ha accelerat aquella tendència que teníem de fons, no? Això ens preocupa, perquè veiem que mentre no estem fent aquesta actuació proactiva s'està quedant gent pel camí, i ho estem veient setmana rere setmana quan veiem comitès d'empresa. I això és el que veiem visiblement, els treballadors organitzats i protesten; els que no estem veient diàriament segurament són molts més. I això ens preocupa,

perquè, evidentment, veiem les taxes d'atur i les taxes que tenim d'ERTOs. I això, si no hi ha un acompanyament proactiu, com li deia, des de l'Administració, acabarà amb gent que es queda fora del sistema, fora d'aquesta nova etapa que està abordant la indústria i l'economia. I això, evidentment, genera problemes socials, econòmics i també polítics segurament. Per la qual cosa, aquesta preocupació que tenim, per això aquesta insistència vehementment, diguem-ne, perquè vostè em doni una resposta i em digui quin pla té la seva conselleria per abordar aquesta problemàtica, que crec que és de fons, que és de país i que pot ser compartida.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputat. I, finalment, té un torn de nou el conseller.

El conseller d'Empresa i Coneixement

Moltes gràcies, senyor president. A veure, totalment d'acord que el sector químic, agroalimentari i automoció són molt importants, eh? Aquí tinc bones notícies: d'aquests tres sectors, dos van força bé. És a dir, el sector químic i el sector agroalimentari, juntament amb el farmacèutic, són els que registren millors xifres.

De fet, jo vaig estar fa poques setmanes al port de Tarragona i vaig veure un port treballant gairebé al 100 per cent de capacitat. I, de fet, dades piulades pel president del port fa escassament una setmana diuen que l'octubre del 2020 ha sigut millor que l'octubre del 2019. I recordo que l'any 2019 Tarragona fa un rècord històric absolut en tots els indicadors. I això és una molt bona notícia. Està creixent l'exportació a dos dígitos en el sector agroalimentari i en el sector químic en el port de Tarragona. Per tant, aquesta és una molt bona notícia que hem de posar en valor.

L'automoció és diferent, té caigudes entre el 30 i el 40 per cent, i, clar, això respon a un tema no de destrucció de renda, perquè aquesta crisi no ha destruït rendes, sinó que hi ha un increment de l'estalvi a tot el món, eh? I, de fet, la Cambra de Comerç de Barcelona va publicar fa poc dades de que a Catalunya la taxa d'estalvi ha passat del 7 al 18 per cent de la renda familiar bruta disponible. Per tant, hi ha una incertesa provocada per la pandèmia sanitària, econòmica i social, i, per tant, molta gent que havia de canviar el cotxe diu: «Veurem l'any que ve, esperem un any més.» I això és un element que tots els economistes diuen que, quan desaparegui la incertesa pandèmica, per la vacuna o pels tests ràpids, fiables i barats, que permeten normalitzar avions, fires i congressos, universitats, hotels, teatres, restaurants, etcètera, tot aquest diner sortirà en massa en forma de consum. Per això el discurs que fem: hem d'aguantar uns mesos més, congelem impostos, ajudem les empreses, perquè és molt important que les pimes i les empreses se salvin i arribin a la primavera, a veure si llavors tenim bones notícies en termes de lluita sanitària.

Però, bé, vostè m'ha parlat de Nissan. Miri, jo he entrat ara un moment al Google i he posat: «Pedro Sánchez Nissan Davos.» I exactament el 23 de gener del 2020, o del 2019, ara ho hauria de revisar, però diria que hi ha una frase que diu Pedro Sánchez: «*El empleo de Nissan está garantizado.*» Doncs això no ha passat, eh? I, per tant, totes les empreses aquestes del Baix Penedès de cinquanta, cent, cent cinquanta treballadors de components que servien a Nissan han quedat tocades. Per què? Perquè ha fallat la matriu. És veritat que Nissan era la història d'una empresa que ja havia dit fa molt de temps que marxaria i que... Però, bé, al final se n'han anat a la Gran Bretanya. Per què? Perquè el Govern britànic va posar un xec sobre la taula. I al final..., que deien: «Ui, aquests amb el Brexit; Gran Bretanya fora de la Unió Europea no es menjarà un torrat, no farà..., no captarà re», al final, el Govern espanyol no va posar diners a Nissan, el Govern britànic sí, i la planta se n'ha anat a Gran Bretanya. Per tant... És a dir, qui tenia la capacitat més alta d'intervenció, que era el Govern espanyol, doncs, aquí no..., en aquell moment no hi va ser, no? I, en aquest sentit, és una llàstima que no hi fos.

Bé, hi ha un altre indicador que els vull donar també que m'ha sorprès, perquè són dades també del ministeri: la inversió estrangera en el món ha caigut el 50 per cent; la inversió estrangera a l'Estat espanyol ha caigut un 37,6 per cent; la inversió estrangera, en aquest any 2020 sempre, a Catalunya ha caigut només un 8 per cent. I aquesta dada, doncs, que avui me l'han «xequejat», perquè l'he fet reconfirmar, indica que hi ha sectors de l'economia que han quedat molt tocats, però, en canvi, que hi ha sectors que en aquest any 2020, tot i la pandèmia, tot i la crisi sanitària, la crisi econòmica i social posterior, han anat treballant millor del que s'espera. Per exemple, els mobles de la Sènia; aquest any, rècord històric. La gent tancada a casa ha dit: «Canviem el sofà, la taula, les cadires...» L'empresa Taurus, d'Oliana, està ampliant la fàbrica. Per què? Perquè la gent tancada a casa, doncs: «Canviem la Thermomix, canviem...» Per tant, és una crisi molt sorprenent; és una crisi que, realment, des del punt de vista acadèmic, costa molt d'intentar fer comparacions amb altres crisis perquè realment la situació, doncs, és molt sorprenent.

El turisme. El turisme de cotxe s'ha defensat prou bé aquest estiu: Alt Pirineu, Costa Brava, delta de l'Ebre, turisme interior. El turisme d'avió, vinculat al turisme internacional, ha caigut un 80 o un 90 per cent en el centre de Barcelona, en algunes localitats de la Costa Daurada i de la Costa Brava.

Per tant, doncs, hauríem de fer microcirurgia, ajuts molt específics en aquests sectors molt tocats, tot esperant una reobertura que normalitzi, que ens permeti normalitzar tràfics, activitat econòmica i superar la situació en què estem.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, conseller. Hem acabat els punts de l'ordre del dia previstos per a avui. Per tant, passem a la votació –a les votacions, més ben dit.

(Pausa llarga.)

Bé, diputats, diputades, començarem les votacions. Abans d'iniciar-les, però, els faig avinent que avui noranta-quatre diputats i diputades han delegat el seu vot, dinou diputades i diputats s'han acollit al vot telemàtic i vint-i-dos votaran de manera presencial.

Decret llei 38/2020, del 3 de novembre, pel qual s'adopten mesures en l'àmbit cultural per paliar els efectes de la crisi generada per la pandèmia de la Covid-19 (continuació)

203-00064/12

Passem ara a votar, en primer lloc, el punt número 3 de l'ordre del dia, que correspon a la votació sobre la validació del Decret llei 38/2020, de 3 de novembre, pel qual s'adopten mesures en l'àmbit cultural per paliar els efectes de la crisi generada per la pandèmia de la Covid-19.

Passem a la votació de la convalidació d'aquest decret.

Comença la votació.

Aquest decret ha estat convalidat per 66 vots a favor –que corresponen a 47 de delegats i presencials, 19 de telemàtics–, cap en contra, 69 abstencions.

Pregunto a la cambra si algun grup... Sí? *(Pausa.)*

Doncs votem si es tramita com a projecte de llei aquest decret llei.

Comença la votació.

Aquest decret llei es tramitarà com a projecte de llei, atès que hi han hagut 69 vots a favor, 66 en contra –corresponents a 47 de delegats i presencials, 19 de telemàtics–, cap abstenció.

Decret llei 44/2020, del 17 de novembre, pel qual es crea el Cens d'espais de cultura responsables (continuació)

203-00068/12

Passem ara a votar la validació del Decret llei 44/2020, de 17 de novembre, pel qual es crea el Cens d'espais de cultura responsables.

Passem a la votació.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 70 vots a favor –corresponents a 51 de delegats i presencials, 19 de telemàtics–, cap en contra, 65 abstencions.

Hi ha algun grup que vulgui que es voti –sí?– la tramitació com a projecte de llei? *(Pausa.)*

Doncs votem si es tramita com a projecte de llei aquest decret llei.

Comença la votació.

Aquest decret es tramitarà com a projecte de llei, atès que hi han hagut 69 vots a favor, 66 en contra –corresponents a 47 de delegats i presencials, 19 de telemàtics–, i cap en contra.

Decret llei 41/2020, del 10 de novembre, de mesures extraordinàries de caràcter social en centres educatius i en l'àmbit de l'educació en el lleure i de les activitats extraescolars per fer front a les conseqüències de la Covid-19 (continuació)

203-00065/12

Passem ara a votar el punt cinquè de l'ordre del dia, que correspon a la votació sobre la validació del Decret llei 41/2020, de 10 de novembre, de mesures extraordinàries de caràcter social en centres educatius i en l'àmbit de l'educació en el lleure i de les activitats extraescolars per fer front a les conseqüències de la Covid-19.

Comença la votació.

Aquest decret ha estat validat per 66 vots a favor –que corresponen a 47 de delegats i presencials, 19 de telemàtics–, cap en contra, 69 abstencions.

Algun grup vol que es voti? Sí? *(Pausa.)*

Doncs passem a la votació.

Comença la votació.

Aquest decret llei no es tramitarà com a projecte de llei, atès que hi han hagut 44 vots favorables, 83 en contra –corresponents a 64 de delegats i presencials, 19 de telemàtics– i 8 abstencions.

Decret llei 40/2020, del 10 de novembre, pel qual s'autoritza la creació de 245 places del Cos de Mossos d'Esquadra (continuació)

203-00066/12

I votem ara el punt sisè de l'ordre del dia, que correspon al Decret llei 40/2020, de 10 de novembre, pel qual s'autoritza la creació de 245 places del Cos de Mossos d'Esquadra.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 131 vots a favor –corresponents a 112 de delegats i presencials, 19 de telemàtics– 4 en contra, cap abstenció.

Algun grup vol que es voti –sí?– la tramitació com a projecte de llei d'aquest decret llei? *(Pausa.)* Doncs votem.

Comença la votació.

Aquest decret llei no es tramitarà com a projecte de llei, atès que hi han hagut 44 vots favorables, 83 en contra i 8 abstencions.

No hi han més punts a votar, suspenem la sessió fins demà a les nou del matí. Moltes gràcies.

La sessió se suspèn a dos quarts de nou del vespre i dos minuts.